

nos, který si jejich protivníci nedokázali představit ani pochopit. Někteří lidé opustili oblast výzkumu a veřejně hovořili o LSD jako o nějaké „svátosti“ v novém náboženství pro všechny.

Různí pacienti, kteří absolvovali mnoho terapeutických sezení s LSD, vydávali knihy obsahující popisy zážitků, které nemohl pochopit žádný racionálně uvažující člověk žijící v konvenční realitě, jež nikdy neval LSD. Takové zážitky mohly v lidech vzbudit jenom strach.

Předchozí práce v nádrži Johna přesvědčila o tom, že rozsah lidské mysli je mnohem větší, než si kdy dokážou představit lidé, kteří LSD neokusili. Byl si vědom toho, že věda dosud nemá jasno, pokud jde o účinky LSD na lidskou mysl. Jeho zvědavost vzrostla natolik, že se rozhodl prozkoumat účinky této látky přímo na sobě. Jeho vědeckým ideálem bylo i nadále kritérium pokusů na lidských subjektech, jak je definovali Bazett a Haldane: „Než něco provedeš na ostatních, proveď to nejprve sám na sobě.“ Jeho zvědavost a tento ideál jej přiměly k tomu, že se rozhodl zahájit řadu experimentů v nádrži na ostrově St. Thomas.

Byl si vědom toho, jaká společenská a osobní rizika s sebou tyto pokusy nesou, a proto do nich zasvětil jenom několik dalších názorově blízkých lidí.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

DVĚ PŘESVĚDČENÍ

Lidský mozek je živý počítač s neznámými vlastnostmi. Biopočítač. O jeho vlastnostech máme zatím jen matné tušení. Programy pro strach, hněv, lásku, rozkoš, bolest jsou vestavěny do jeho struktury, soustavy obvodů. Obvody pro všechny tyto pocity jsou primitivní, zděděné v genetickém kódu. Mysl je software biopočítače. Pozorovatel umístěný v mozku je výsledkem operací mozku. Podobně jako bolest a rozkoš, i pozorovatel v šedé kůře mozkové je natrvalo spojený s tělem prostřednictvím zpětné vazby mozku.

Pozorovatel je programátorem přebývajícím v mozku. Programátor je činitelem uvnitř mozku. Individuální Já je operátorem obsaženým v mozku v sebereflexivní soustavě obvodů v kůře mozkové.

Je individuální Já uložené v mozku něčím víc než výsledkem operací softwaru? Je mysl něčím víc než početní činností mozku?

Než si John vpravil injekcí do stehenního svalu první dávku LSD, napsal si tento předběžný program pro celou sérii pokusů. Byly to otázky, na které se rozhodl podle svých schopností odovědět.

Během prvních cvičných sezení s LSD v Kalifornii pod dohledem jednoho přítele nedostal odpověď na žádnou z nich. Rozbor výsledků těchto dvou sezení mu nepřinesl dostatečně přesné odpovědi. Vše, co se tehdy dověděl, posílilo jeho přesvědčení, že jeho mysl je obsažena v operačních oblastech mozku. Vše, co se během těchto dvou sezení odehrálo, bylo možné vysvětlit hypotézou o myslí obsažené v mozku, které v té době věřil.

V naprosté tmě izolační místnosti na kraji nádrže si vstříkl do svalů sto mikrogramů čistého LSD-25 od firmy Sandoz. Vstoupil do nádrže a položil se na hladinu mořské vody o teplotě 34 ° C, vhaněné dovnitř z Karibského moře a ohřívané v nádrži.

Měl obrovský strach. Takový pokus ještě nikdo před ním neprovedl; nikdy nebyl proveden na něm ani na nikom jiném. Vzpomněl si na varování zaměstnanců v Národních ústavech duševního zdraví: „Nikdo si nesmí vzít LSD o samotě bez průvodce. Účastníci programu pro výzkum LSD měli několik velice odstrašujících zážitků, když ho vzali o samotě. Vedoucí tohoto programu zakazuje pracovníkům ve výzkumu aplikaci této látky o samotě.“

Jeho plovoucí tělo se zachvělo strachy, strach se zanedlouho změnil v hrůzu a paniku. Měl chuť vylézt z nádrže, ale uvědomil si, že by bylo velice nebezpečné lézt pod vlivem LSD přes zeď vysokou dva a půl metru. Zůstal ve vodě a opět se pustil do přeprogramování.

„Ten strach vyvolává moje paměť, která si vybavuje ono varování. Strach pochází z nižších obvodů v mém mozku a projevuje se v mém těle. Mé obvody zesilující negativní stav jsou nadměrně aktivní. Udržuji s těmito obvody dostatečné spojení, abych zmírnil jejich činnost. Mohu tento strach neutralizovat, aniž bych potlačil energii. Jedná se o první experiment svého druhu, jaký kdy člověk provedl. Musím sebrat veškerou odvahu a sebeovládání, abych tím prošel nedotčený.“

LSD začalo působit. Elektrické vzruchy probíhající tělem byly velice povědomé. Prováděl cvičení, které se naučil v dřívější práci v nádrži, a snažil se uvolnit tělo, zatímco jím probíhaly

„elektrické bouře“. Tma, ticho, vlhkost a teplo přestaly existovat. Zmizela rovněž vnější realita nádrže.

Jeho tělo zmizelo: jeho vědomí tělesných procesů, vědomí existence těla. Jeho vědomí o mozku zmizelo, zůstalo pouze jeho vědomí individuálního Já.

„Jsem malý bod vědomí v obrovské oblasti za hranicemi mého chápání.“

Mohutné síly evoluce hvězd mě bičují barevnými paprsky světla přecházejícího v hmotu a hmoty přecházející ve světlo. Atomy se utvářejí ze světla, světlo se utváří z atomů. Tyto mohutné změny řídí obrovské vědomí. Jenom s obtížemi si uchovávám svoji identitu, své individuální Já. Okolní procesy pronikají mojí bytostí a hrozí, že zničí moji integritu, mé trvání v čase. Neexistuje čas; je to věčné místo s věčnými procesy vyvolanými mnohem většími bytostmi, než jsem já. Stávám se malíčkou myšlenkou v nezměrné mysli, která si prakticky nevědomuje moji existenci. Jsem malým programem v obrovském kosmickém počítači. Není žádná existence, žádná bytí, jenom věčné *toto*. Není kam se vrátit. Není žádná budoucnost, žádná minulost, jenom *toto*.“

Postupně se přihlásilo tělo a začalo se hýbat v nádrži. Bytost se vrátila do těla poněkud zmatená. Nevěděla, komu tělo patří.

„Kde jsem? Byla jsem poslána do nějakého těla. Cítím ho, ale neexistuje žádný vnější svět. Jsem sevřená v realitě, jakou jsem nikdy předtím nesdělala. Rychle ztrácím volnost pohybu ve vícerozměrném prostoru, kde jsem existovala věčně. Tohle tělo mě svírá, dává mi instrukce, programuje mě. Jsem stále více chycená, uvězněná v téhle hlavě, v tomto těle se dvěma rukama, trupem a dvěma nohama; jsem povolána z nejjzdálenějších konců vesmíru, abych tomuto tělu sloužila. Jak ho mám řídit? Jak mám vědět, co má dělat? Čemu věří? Jaké má vztahy s dalšími možnými těly? Je toto tělo zcela osamělé?“

Zdá se, jako by se vznášelo. Kolem těla panuje tma. Když udělám nějaký pohyb, nastane hladká reakce tekutiny, která

je nadnáší. Když se pohne hlavou v tekutině, ušima pronikají dovnitř zvuky. Tělo dýchá, ozývá se tlukot srdce, je cítit teplo.

Stávám se lidskou bytostí. Myslím, že tomuto místu říkají planeta Země. To tělo se jmenuje John. John ve mě nevěří. Je přesvědčen, že žije od narození do smrti uvězněný v tomto těle.

Náhle se John vrátil do svého těla rozjářený, plný neutuchajícího nadšení. Vzpomněl si na počáteční strach na začátku experimentu.

„Tělo je opět reaktivováno. Člověk, který v něm přebývá, se do něj vrátil. V této chvíli zde pro mě není místo. Druhé dvě Bytosti mě poučily, abych zatím neodhalovala svoji přítomnost. I přes jeho blízký kontakt se smrtí před několika týdny, kdy poznal mě a ostatní, musí ještě přijmout naši existenci. Musí mě přijmout jako svého trvalého společníka. Mám instrukce, abych se mu nezjevovala, dokud nebude schopen přijmout moji existenci, aniž by přestal fungovat na planetě Zemi.“

John ležel v nádrži a vzpomínal na zážitky v nekonečném vesmíru, v mnohazměrném prostoru za hranicemi svého chápání. Jeho Vědec se pomalu ale jistě hlásil o slovo. Vylezl z nádrže, osprchoval se a zapsal si poznámky. Uvědomil si, že jsou nějakým způsobem neúplné; instrukce, které si pamatoval jenom matně, zněly zhruba následovně:

„Tento agent si nebude pamatovat vše, co prožil. Zážitky budou uloženy v biopočítači pod úrovní jeho vědomí. V náležitém čase v budoucnosti si dokáže vybavit více, až své zážitky dokáže integrovat, aniž by utrpěla jeho role v konvenční lidské realitě na planetě Zemi.“

John dokázal zapsat tato slova, načež se přihlásila jeho pochybovačnost. Prošel si ještě jednou vše, co si ze svého zážitku pamatoval, a dospěl k závěru, že nic z toho nedokázalo ani nevyvrátilo domněnku o myslí obsažené v mozku. Měl za to, že účinek LSD může spočívat pouze v omezení vědomí pozorovatele a operátora v mozku. Pozorovatel může být stále více oddělen od nástrah, s nimiž se může ztotožnit jako lidská bytost. LSD může snížit onerační výkon hmotnátaže omezit velikost úřinné

oblasti pozorovatele-operátora, oddělit jej od těla a uzavřít v šedé kůře mozkové, odkud nemá přístup k operacím nižších systémů v mozku. Se zvýšeným omezením individuálního Já pod vlivem LSD-25 může do jisté míry vypočítat nebo vytvořit libovolnou vnitřní realitu. Při dosažení této míry nahradí jeho identitu jiné početní úkony. Bude dále zredukován, dokud se jeho vědomí nestane sebereflexivním systémem, který se honí za vlastním ocasem, úplnou zpětnou vazbou sebe sama na sebe sama.

S tímto pocitem si najednou uvědomil, že LSD náležitě použité v izolaci by mohlo vyvolat připoutanost k čemukoliv, ke komukoliv, k jakémukoliv myšlence, pojmu, domněnce. Jeho dosavadní výzkum mozku se zřetelem na mysl v něm obsaženou, jeho psychoanalytická práce, přímá životní zkušenost na planetě Zemi v lidské společnosti — to vše by nasvědčovalo domněnce, že mysl je skutečně obsažená v mozku. Pod vlivem LSD se do této hypotézy doslova zamiloval, upadl do „transu“ na příkaz všeho, co do té doby utvářelo jeho myšlení včetně vzdělání a vlivu cizích myšlenek, jež se staly programátory jeho vlastní myslí v jeho vlastním mozku a za jejichž oběť se považoval.

Jeho práce v neurofyzilogii, medicíně a psychoanalýze vytvořila právě tento systém přesvědčení o myslí obsažené v mozku.

„Existuje něco jiného než mysl obsažená v mozku? Byla realita, kterou jsem zažil v nádrži s LSD, něco víc než tělo plovoucí v nádrži a mozek pod vlivem chemikálie? Jsou jakékoliv další teorie pouhými pozůstatky z mého dětství, kdy jsem věřil v duši, Boha, nebo a peklo? Existuje Bůh? Byl Kristus přímým projevem Boha a Jeho Syna na zemi?“

Navzájem si odporující systémy přesvědčení jeho náboženství, vědy a jeho samotného z něj učinily rozpolceného člověka zmlitaného vnitřním bojem, který nic nedokáže přijmout.

„Vynořuje se mi prchavá vzpomínka na Bytost, která vstoupila do mého těla. Byla to skutečná zkušenost, nebo jsem to byl já, rozpolcený na dvě části, z nichž ta první věří v existenci duše, zatímco druhá v existenci duše navzájem a onyž co tu tává, má: X:24

Je ona Bytost — kterou by katolická církev a jiná náboženství nazvaly duší či duchem — částí Boha?“

Když si John zapsal poznámky, šel za Margaret, která pracovala se třemi delfíny, Peterem, Sissy a Pamelou. Ve svém nadšení se s ní pokusil pohovořit o svém zážitku.

Margaret: „Poslyš, Johne, věnuji veškerý svůj čas, energii, lásku a život práci s Peterem, Sissy a Pam. Nechci, aby do mé práce cokoliv zasahovalo. Jestli se chceš věnovat experimentům se samotou a LSD, buď od té dobroty a nezatahuj mě do nich. Zbytek laboratoře slouží delfinům a můj práci s nimi. Nezajímá mě, co děláš, a ani to nechci vědět. S ohledem na mé osobní zkušenosti nechci o tvých experimentech mluvit. Klidně budu dohlížet na to, aby tě v izolační místnosti nikdo nerušil, ale jinak ti nemohu a ani nechci pomoci.“

John usoudil, že v situaci, kdy mezi ním a Margaret nebude docházet ke vzájemnému programování, bude mít pro tuto sérii experimentů ideální podmínky. Laboratoř byla izolovaná a Margaret ho mohla během dalších experimentů ochránit před nežádoucím obtěžováním.

S touto myšlenkou řekl: „Díky, Margaret, vážím si toho, co děláš. Nikdo se nevěnuje ani nevěnoval delfinům s takovou obětavostí jako ty. Nebudu se ti do tvé práce plést. Do tvého úmyslu učít delfíny anglicky budu zasahovat minimálně, jak už jsem ti to ostatně řekl, když jsi dostala na starost řízení laboratoře. Oddělení tvého výzkumu od méj práce o samotě je dokonale. Kdybych se v návalu nadšení pokusil zasáhnout do tvého území, buď tak hodná a vyžeň mě.“

John se vrátil do své pracovny a ložnice nad laboratoři, Margaret zpátky k delfinům.

Druhý den se nacházel po dobu asi dvanácti hodin v rozpoložení nebyvalého duševního klidu. Objevil nové souvislosti, zcela novým způsobem vnímal své tělo, mysl a svoji obrovskou nevědomost. V noci šel pozorovat trpytivé hvězdy, jejichž záři nerušilo žádné městské osvětlení. Šel k tmavému bazénu

a pozoroval plovoucí delfíny. Cítil k nim cosi, co nikdy předtím nepoznal. Uvědomil si, i oni mají vědomí a soucit s člověkem. Uvědomil si zásadní jedinečnost této planety a druhů žijících na souši a ve vodě. Našel nový pohled na oceány a jejich kultury delfinů a velryb. Pocítil nový vztah k těmto ohromným, dávným kulturám, tolik odlišným od té naší.

Uzavřen v lidském těle si uvědomil, jak se liší od delfinů, uzavřených v jejich tělech. Začal chápat, že jejich složitý způsob komunikace je něčím víc, než jak si jej představoval dřív.

Napadlo ho: „Je možné, že se mnou ti delfini komunikovali způsobem, který zatím neznáme, zatímco jsem se vznášel v nádrži nad jejich bazénem? Mají větší mozky než my. Mají větší oblast mozkové kůry pro tiché sdružování než my. Je možné, že i jejich mysl je větší? Je možné, že jejich vzájemná komunikace je dokonalejší než komunikace mezi lidmi, mezi mužem a ženou? Pomocí sonarových systémů vidí do těl druhých delfinů, vědí mnohem víc, co se děje uvnitř ostatních. Když vezmu v úvahu jenom naši vědu, jak ji známe dnes, pořád si váží nesrovnatelně víc jeden druhého než my.“

John přemýšlel o bazénu, o delfnech, oceánu, hvězdách, Mléčné dráze, nádrži, laboratoři a o svých povinnostech jako lidské bytosti. Na okamžik ho přemohl pocit nekonečnosti vesmíru a bezvýznamnosti své planety. Připadal si jako nepatrný mikroorganismus na hruďce hlíny kroužící kolem nějaké hvězdy typu G, ležící dvě třetiny vzdálenosti od galaktického centra k mlhavému okraji jedné malé galaxie v obrovském vesmíru.

„Existují v naší galaxii jiné civilizace, s nimiž bychom mohli komunikovat? Ovlivňují nás nějak, aniž bychom si toho byli vědomi? Co je table kultura, v jejímž středu stojí muž a žena a k ní patřím i já? S našimi narcistickými předpojatostmi, papírovými realitami a vzájemnými vztahy přehlízíme to, co je zřejmě: že přímo na této planetě existují jiné druhy inteligence, jež jsou patrně mnohem vyšší než naše. Hlavou se mi honí myšlenky o jiných lidských civilizacích kdesi ve vesmíru a přitom přímo tady žijí jiné druhy inteligence, soucitu a lásky, které

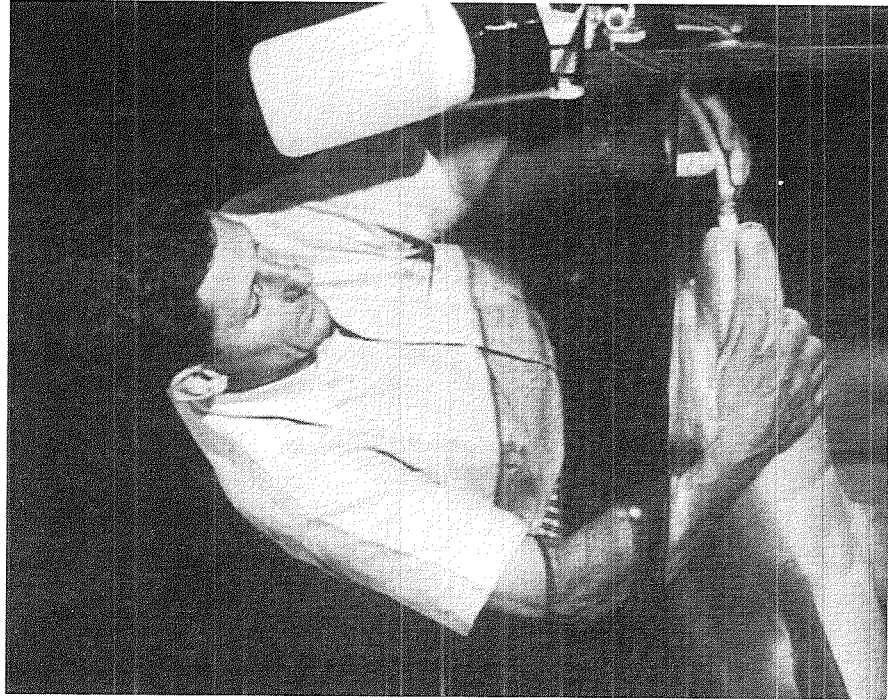
naprosto přehlížíme. Zavírám se do izolační nádrže a prožívám úžasně věci, které vyjadřuji moji touhu komunikovat s jinými druhy. Tyto touhy projektuji a prožívám jejich naplnění. Je zřejmé, že jsem v zajetí přesvědčení o mysli, obsažené v lidském těle.

Musím přehodnotit své přesvědčení a dostat se mimo ně. Spojení LSD a nádrže je mocným prostředkem k prozkoumání přesvědčení a jejich následků. Zde, v přítomnosti delfinů, galaxie a moře, mám vše, co k tomu potřebuji. Musím zachovat hladký chod téhle laboratoře, pokud bude tato práce postupovat kupředu a dokud nebudou vidět nějaké výsledky.

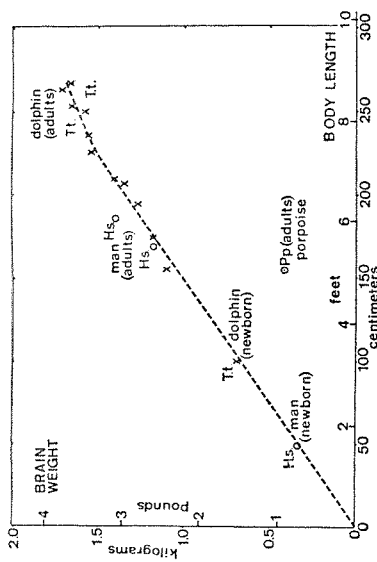
Mým úkolem je přehlédnout svá vlastní přesvědčení, oprostít se od nich a stát se vědomím, které je schopno něco takového udělat.

Tato práce musí být nevyhnutelně přerušována a nelze ji provádět častěji než jednou za dva až šest týdnů. Předpokládám, že po každém experimentu se budu muset opět začlenit do konvenční lidské reality v Miami. Mělo by mi to poskytnout jisté studijní měřítko, abych dokázal udržet kontakt s lidskými realitami bez ohledu na má vlastní přání.“

Hovory s delfíny

John Lilly krmí mládě delfína

Tento graf znázorňuje kvantitativně hlavní důvod, proč jsme zvolili k výzkumu komunikace právě delfína skákavého, *Tursiops truncatus* (T. t.) — mozek mladého jedince o délce 180 cm má stejnou hmotnost jako mozek člověka; hmotnost mozku a délka těla dospělého delfína jsou větší, než je tomu u průměrně velkého člověka. Svinuška pobřežní (*Phocaena phocaena*) má hmotnost mozku zhruba stejnou jako dítě, dospělá svinuška má mozek menší než novorozené delfína. Ostatní delfíni (které jsme do této knihy nezahrnuli) mají mozek menší než zkoumaní delfíni. Existují však jiné druhy delfínů, kteří mají mozek mnohem větší než delfíni skákaví. Absolutní velikost mozku savců určuje jeho operační schopnost a velikost jeho paměti; čím je počítat větší, tím větší je i jeho výkon.

J. C. Lilly: „Kritická velikost mozku a řeč“ (Critical brain size and language), *Perspectives in Biol. & Med.* 6: 246–55 (1963).

V tomto zkráceném příspěvku nemohu uvést všechny důkazy, o něž se opírám při své tezi, že máme-li kdy komunikovat s jiným druhem na této planetě, v současnosti připadá v úvahu patrně pouze delfín. Případá mi to jako špatný vtíp, když si představím, že by bylo nejlepší co možná nejdříve dokončit výzkum jejich mozku, než se některý z nich naučí mluvit naší řečí — nebo budou požadovat, aby bylo s jejich mozky a životy zacházeno podle našich etických a právních zákonů!

Ještě než bude náš vesmírný program příliš úspěšný, bylo by rozumné věnovat jistý čas, odborné znalosti a peníze výzkumu delfínů; jde o druh s velkým mozkem žijící v prostředí se sníženými útluky zemské přitažlivosti, který nám může pomoci zvládnout základní techniky komunikace s odlišnými inteligentními formami života. Já osobně předpokládám, že s mimozemšťany přijdeme do styku teprve tehdy, až na to budeme lépe připraveni než dnes.

Při svých cestách do neprobádaných území vnějšího prostoru s sebou poneseme neprobádané oblasti své vnitřní mysli. Aby se člověk dokázal co nejlépe vejit do delfína, bude nejspíš muset zamířit do vnějšího prostoru; nebo naopak — delfín nás může naučit, jak žít ve vnějším prostoru bez zemské přitažlivosti.

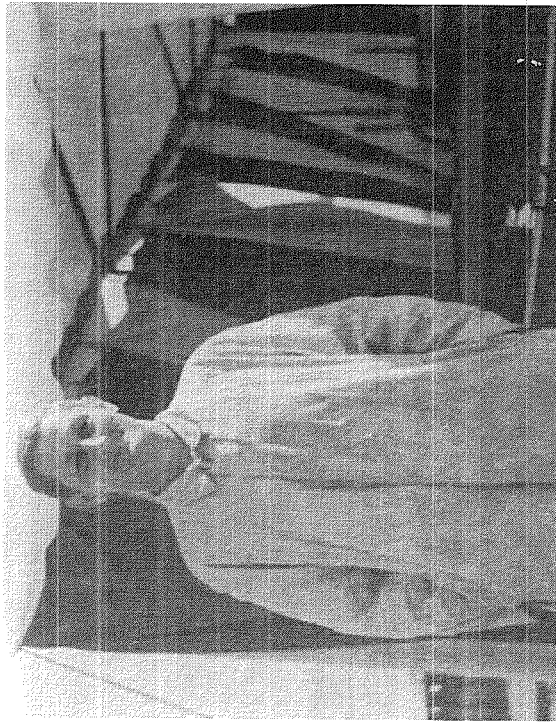
J. C. Lilly: „Několik poznámek k základním mechanismům pozitivní a negativní motivace“ (Some Considerations Regarding Basic Mechanisms of Positive and Negative Types of Motivations). *The American Journal of Psychiatry*, Vol. 115, No. 6, December 1958.

Porada v Marinelandu na Floridě

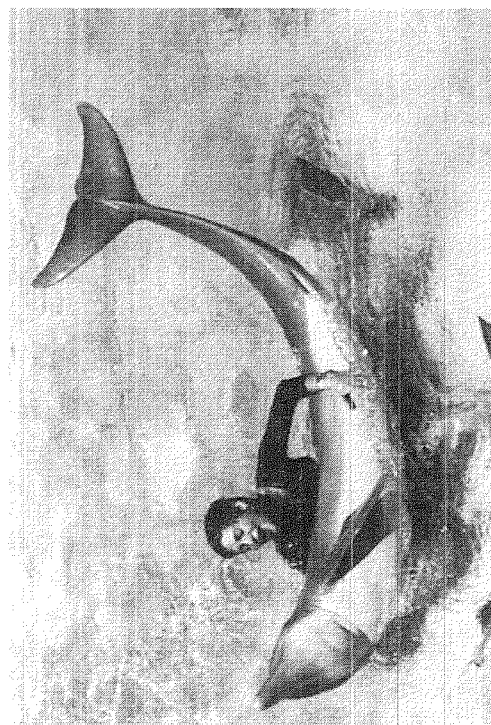
John a Elizabeth Lillyovi se syny Stuartem a Leslieem

John Cunningham Lilly v roce 1961

Oba účastníci si těsný kontakt očividně užívají. Delfin je po celou dobu zcela uvolněný a nechá Margaret, aby si s ním dělala, co jí napadne, nebo obrátí role a požádá je, aby se zcela uvolnili ona a on si s ní mohl hrát, zkoumat její kolenní klouby nebo prsty a podobně. Jsou to velice šťastné okamžiky, kdy se oba zástupci svých druhů seznamují.

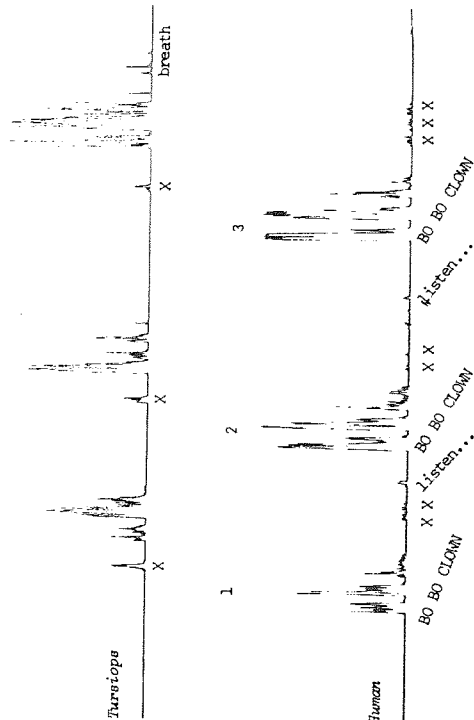

"BALL"

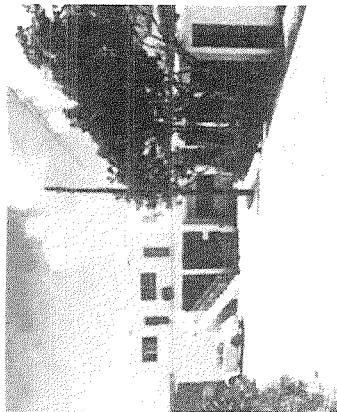
(MIMICRY)

Spektrogram zachycující slovo „Ball“ (mít), jak jej vyslovila Margaret, a Peterovu odpověď. Zvukové plochy spektrogramu jsou omezeny na 3 300 cyklů za sekundu, což představuje horní hranici lidských nosičů významu v řeči. Je nutné poznamenat, že Peter nenapodobuje přesně výšku Margaretina hlasu; jeho hlas je vyšší, jak je patrné z větších rozestupů mezi čárami na záznamu s úzkopásmovým filtrem. Odpověď kromě toho začíná prudce ve snaze napodobit její výslovnost slova „Ball“. Výška jejího hlasu ke konci klesá, zatímco jeho stoupá.

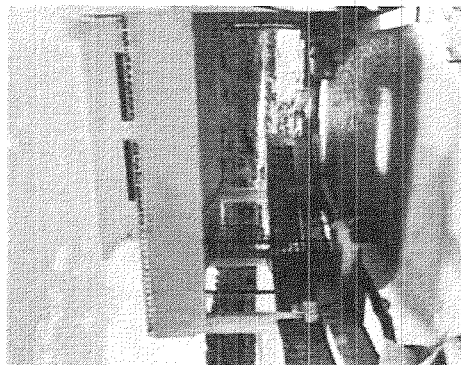

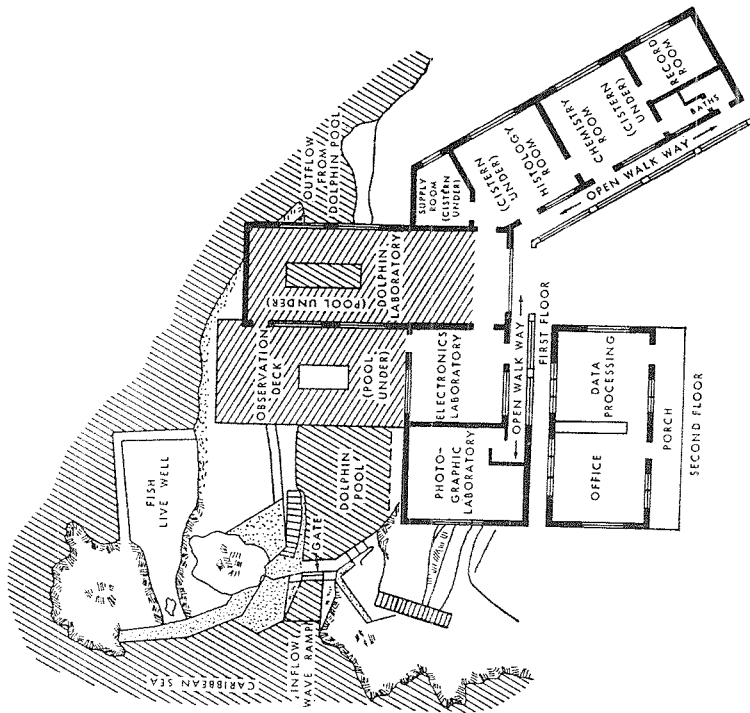
Další ukázka analýzy hovoru mezi Margaret a Peterem z doby, kdy se Peter učil mluvit. Spodní graf zachycuje amplitudu zvuku vytvářeného slovy „bo bo clown“. Peter odpovídá třemi výbuchy zvuku. Jeho tři pokusy o napodobení jsou zcela rozdílné, jak je patrné z horního grafu. Mění se s vysokým stupněm přízvučnosti a pružnosti a schopnosti učení.

Dolphin Point Laboratory. Institut pro výzkum komunikace na ostrově St. Thomas v Karibském moři 18 stupňů severně od rovníku. Pohled směrem na jihozápad: příjezdová cesta; železná vrata s motorovým ovládaním uzavírají vstup do vodní laboratoře v přízemí o rozměrech 12 x 6 metrů. V prvním patře se nachází pracovna, na střeších (280 metrů čtverečních) se shromažďuje dešťová voda k běžnému použití, nádrže jsou umístěny pod přízemím (115 000 litrů).

Bazén s mořskou vodou, balkon a vodní laboratoř. Pohled od jihu; Karibské moře je z pohledu fotografa za zády. Mořská voda přitéká zleva a odtéká korytem na opačném konci bazénu. Od bazénu vede točité schodiště na balkon. Zeď na západě snižuje hluk vln nad bazénem. Bazén je hluboký 1,35 m a jeho dno se mírně zvedá u přítoku a odtoku do výšky zhruba 15 cm. Rozsah přílivu činí obvykle 20 cm; nejvyšší lunární příliv v roce dosahuje výšky zhruba 60 cm. Hlavní část budovy leží pět metrů nad mořskou hladinou a její stěny jsou vdotéčné do výšky minimálně šesti metrů nad mořem, což zaručuje dostatečnou ochranu i proti nejvyšším vlnám.

Pūduoyis laboratoře na ostrově St. Thomas znázorňuje oblasti s vodou (šrafované), kde se provádějí experimenty.

Balkon je vlevo a vnitřní místnost vpravo. Bazén s mořskou vodou je přímo pod těmito dvěma místnostmi, pět metrů pod úrovní podlahy. Po dobu experimentu byla v tomto prostoru udržována hladina vody ve výšce 50 cm.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

DŮLEŽITÉ ZMĚNY

V letech 1964 a 1965 dokončil John řadu experimentů s použitím kombinace LSD-25 a izolační nádrže. Mezi stoupenci jeho výzkumu se o těchto experimentech začalo hovořit. Z LSD-25 se mezitím stal postrach veřejnosti a jeho užívání bylo později postaveno mimo zákon. Vědecký výzkum v této oblasti pak prakticky ustal.

John dostal dopis ze společnosti Sandoz, která žádala všechny výzkumníky o vrácení LSD. Vrátil společnosti Sandoz zbývajících sto tisíc mikrogramů.

Napsal obsáhlou zprávu Národnímu ústavu duševního zdraví, v níž shrnul své experimenty na konci pětiletého stipendia. V roce 1972 byla tato zpráva publikována v knižní podobě pod názvem *Programming and Metaprogramming in the Human Biocomputer* (Programování a metaprogramování v lidském biopočítači).

Příznivé podmínky pro výzkum LSD v nádrži skončily. LSD-25 jako výzkumný prostředek se stalo uzavřenou záležitostí.

Když se o mnoho let později podíval zpátky na toto období, které přalo experimentům a možnosti hledat základní charakteristiky myslí prostřednictvím takové práce, uvědomil si, proč musí být na současném etnopsychiatrickém výzkumu...

zakázáno. V původním výzkumu účinků LSD-25 na lidskou mysl měla většina výzkumníků tendenci upevnit současná přesvědčení ve své vlastní mysli ve stavu navozeném pomocí LSD. Ti, kdo byli dostatečně disciplinováni, aby prošli zkušeností s LSD několikrát, většinou nedokázali opustit systémy přesvědčení s jakými do této zkušenosti vstupovali. Tyto systémy přesvědčení byly bezpečné a poskytovaly výzkumníkům a jejich pokusným osobám k této práci jistý rámec. Věděl dobře, jak je to náročné, neboť to zažil na vlastní kůži. Uvědomil si, že změnit systémy přesvědčení je děsivý proces, působící nesmírné potíže člověku, který postupuje podle starých základních předpokladů vědeckého a lékařského výzkumu.

Jakmile si prostudoval literaturu a společenské události tohoto období, uvědomil si, že lidská společnost je mimořádně nemenný systém, který reaguje na příliš rychlé změny velice konzervativním způsobem. Symbolizovaly to zákony a obvinění vznesená proti těm, kdo začali projevovat přílišné nadšení pro změnu. Obrovský systém zpětné vazby, jaký představuje lidská společnost, vyzaduje nehybnost, aby zachoval svoji strukturu. Rychlé změny, které bylo možné navodit v lidských myslích pomocí LSD, uvolnění představitosti lidí, kteří ho vzali — to vše bylo v rozporu s nadměrnou rigiditou okolní společnosti. Lidé, kteří si uvědomili užitečnost tohoto prostředku ke změně základních systémů přesvědčení, tvořili výraznou menšinu. Ti, kdo byli ochotni při jeho užívání použít disciplinované, nepředpojaté myšlení, byli nevyhnutelně potlačeni. Ti, kdo jej používali k terapeutickým účelům, k léčení alkoholismu či obsedantních a nutkavých neuroz, pomalu ale jistě ztráceli podporu konvenční lidské reality.

Přijal tato omezení, neboť si uvědomil nezbytně konzervativní povahu uspořádání lidské společnosti. Jeho vlastní mysl byla otevřená novým možnostem a nadějím. Uvědomil si, že jeho přesvědčení o mysli obsažené v operacích mozku, lidského biopočítače, je hluboce zakořeněné. Vážil si toho, že toto přesvědčení hájí výzkumníci, kteří pracovali s pomocí těchto

Měl pocit, že práce s delfiny mezitím pokročila k jistému kritickému bodu, za který by v té době neměl jít. Delfiny považoval za inteligentní, vnímavé, odlišné bytosti, které chtěly komunikovat s Člověkem, a proto přijal nová omezení na výzkum delfinů.

Jeho přátelé z vládních kruhů, kteří tento výzkum podporovali, opustili svá místa. Viděl, že nová Nixonova vláda ve Washingtonu směřuje k výzkumu věnovanému předem stanoveným cílům. Národní ústav duševního zdraví zastavil biologický výzkum a začal se věnovat místním psychiatrickým střediskům. Národní institut pro neurologické choroby a slepotu se zaměřil na základní výzkum lidského mozku založený na tradičním pohledu. Byla zastavena podpora výzkumu, který byl považován za okrajový, jako tomu bylo v případě delfinů.

Jeden bývalý zaměstnanec zažaloval Institut pro výzkum komunikace, soud rozhodl v jeho prospěch a institut musel prodat laboratoř na ostrově St. Thomas, aby zaměstnanec mohl vyplatit.

John tehdy dospěl k závěru, že stávající podmínky nepřejí výzkumu delfinů, jemuž se chtěl věnovat v souvislosti s novým pohledem na jejich vnímavost, inteligenci a soucit.

Uvědomil si, že uspořádání obou laboratoří nebylo vhodné pro novou práci. Nemohl se věnovat výzkumu mozku delfinů a jejich fyziologie ani se potřebami tohoto výzkumu nadále zabírat. Lidé, kteří se v institutu výzkumem zabývali, prokázali nepochybnou nadřazenost mozku delfina nad mozkem člověka. Zjistili, že tiché oblasti v mozku delfinů jsou větší než obrovské tiché oblasti v lidském mozku. Rozdíl mezi Člověkem a opicemi, větší tiché oblasti jeho mozku, odpovídal zvětšeným tichým oblastem u delfina. Tato skupina výzkumníků rovněž zjistila, že mozek větších delfinů a velryb má mnohem rozvinutější tichou oblast kůry mozkové, než je tomu u Člověka. Pro Johna to byl dostatečný důkaz, který potvrzoval existenci neurologického základu, nezbytného ke komunikaci mezi lidmi a delfiny. V té době měl možnost zkontaktovat laboratoř s výzkumem

neurologický výzkum jinam; výzkum komunikace s delfíny mohl pokračovat v omezeném rozsahu.

Během rozsáhlé práce s malým počítačem si uvědomil, že je nezbytné použít výpočetní techniky k řešení problémů s komunikací a vyhodnocením, které nastolil pozoruhodný projev nadšené a logického myšlení u delfinů. Tento malý počítač nebyl dostatečně výkonný, aby zvládl nezbytnou práci v komunikaci mezi člověkem a delfínem. Delfíni mají desetkrát rychlejší zvukový komunikační modus než lidé. Aby bylo možné převést jejich frekvence a rychlost na nižší hodnoty používané lidmi, potřeboval by alespoň desetkrát výkonnější počítač, než jaký měl v té době k dispozici.

Když svázil podmínky v lidské konvenční realitě a v laboratoři a změny ve své vlastní motivaci a v porozumění delfinům, rozhodl se raději laboratoř zavřít než omezit její velikost a celkové výdaje na výzkum.

Mezitím se rozpadlo i jeho druhé manželství. Jeho druhá manželka se nedokázala vyrovnat s problémy, které nastolil výzkum LSD a delfinů. Rozhodl se požádat o rozvod. Jeho žena byla rozhodně proti. Odstěhoval se z domu v Miami a podnikl jisté kroky k dohodě. Tento pokus se setkal s neúspěchem.

Postaral se, aby jeho vědecký personál získal zaměstnání jinde. Zařídil, aby bylo jejich zařízení přestěhováno na nová pracoviště. Jakmile tyto záležitosti vyřídil, odjel z Miami.

Následujících šest měsíců strávil na jednom psychiatrickém výzkumném ústavu, kde se pokusil iniciovat nový výzkum za použití izolační nádrže a LSD v rámci instituce podporované vládou.

V té době odjel na Západní pobřeží a vyhledal lidi, kteří se zabývali způsoby, jak změnit systém přesvědčení Člověka. Začal se věnovat výzkumu metod bez použití LSD-25. Věnoval se hypnóze a zjistil, že jde o velice účinnou metodu, jejíž pomocí je možné — byť jen dočasně — měnit systémy přesvědčení.

Zjistil, že na Esalenském institutu v Big Sur v Kalifornii se vyučují další metody. Odjel do Big Sur, nastoupil na institut

Během svého působení v Esalenském institutu se od jednoho přítele z Chile dověděl o jisté esoterické škole v Arice, která měla mnohem účinnější metody k navození změněných stavů bytí a vědomí.

Odešel z Esalenského institutu, odjel na osm měsíců do Chile, přijal přesvědčení této esoterické školy a zažil změny ve svých stavech bytí a vědomí podobné těm, které znal z bytí v izolační nádrži.

Po návratu z Chile popsal své zážitky v knize nazvané *The Center of the Cyclone* (Střed cyklonu).

Krátko po návratu do Spojených států potkal Toni. Když spolu začali žít, uvědomil si, že konečně našel ženu, kterou tolik let hledal. I ona prošla ve svém životě mnoha změnami, dvakrát se rozvedla a podnikla četné výzkumy vzdálených oblastí své mysli. O několik let později společně napsali knihu nazvanou *The Dyadic Cyclone* (Dvojitý cyklon).

Během prvního roku jejich společného života se Toni rozhodla absolvovat výcvik chilské esoterické školy, která mezitím začala působit i v New Yorku. Na nějaký čas se přestěhovali do New Yorku a Toni navštěvovala tříměsíční kurs. Oba měli pocit, že to bylo nezbytné, aby Toni pochopila původ Johnovy zkušenosti v Chile. Své zkušenosti z výcviku popsala v jejich společné knize.

John a Toni začali pořádat společné semináře, v nichž vyučovali metodám a prostředkům, jejichž pomocí je možné měnit stavy bytí a vědomí. Koupili si dům na venkově asi osmdesát kilometrů od Los Angeles, aby mohli tyto semináře pořádat v domácím prostředí.

Na novém místě postavili několik izolačních nádrží, aby mohli zájemce seznámit s použitím nádrže ke změnám přesvědčení. Metoda práce s izolační nádrží byla zdokonalena a byla zvýšena její bezpečnost, aby ji mohli používat i lidé bez předchozích zkušeností.

o výplody jeho myslí a že jeho vnitřní sjednocení vedlo pouze k jedině Bytosti, k sobě samotnému.“

První Bytost: „Potřebujeme, aby nám Třetí Bytost poradila, jaké poučení tento prostředek na planetě Zemi potřebuje, aby začal rozumět nám a našemu vztahu k ostatním řídicím systémům v této galaxii.“

Třetí Bytost: „Pořádá své vědomosti o nás způsobem, který by byl společensky přijatelný v lidské konvenční realitě na Zemi. Rozpracoval své dřívější představy o »řízení náhod«. Sepsal řadu pokynů naznačujících, jak řízení náhod funguje na planetě Zemi. Podle mého soudu je tento výčet zatím přesný. Chápe, že vlastní vůli může řídit pouze krátkodobé náhody. UVědomuje si také, že dlouhodobější náhody pro něj a pro lidskou společnost řídí něco většího, než je on sám. Tuto sílu nazývá Úřad pro řízení náhod na Zemi. Má patrně pocit, že pokud existujeme, přebýváme v tomto úřadu.“

Druhá Bytost: „UVědomuje si, že tento předpokládaný úřad podléhá řízení z vyšších oblastí?“

Třetí Bytost: „Ano, uspořádal celou hierarchii založenou na svých znalostech astronomie. Je přesvědčen o tom, že tento úřad je řízen jednotkou sluneční soustavy na další úrovni. Řídící jednotka slunečního systému je na další úrovni řízena řídicím střediskem galaktických náhod. Dále předpokládá existenci řídicího systému kosmických náhod, který se ovšem vymyká jeho současným představám.“

První Bytost: „Lze tedy konstatovat, že začíná do jisté míry chápat, kdo jsme a jaký vliv na něj máme, i když to formuluje jazykem z oblasti science fiction.“

Druhá Bytost: „Mohu něco navrhnout?“

První Bytost: „Jistě. Chtěla bych také přispět několika dalšími návrhy, ale nejprve by se měla vyslovit Třetí Bytost. Až nám přednese podrobnější zprávu o lidském agentovi na Zemi, budeme se moci vyjádřit přesněji.“

Třetí Bytost: „S ohledem na podrobnosti vědomého programování agenta na Zemi navrhuji, abychom pro něj zařídili určité

KAPITOLA ŠESTNÁCTA

DRUHÁ PORADA TŘI BYTOSTÍ

První Bytost: „Potřebujeme zprávu od Třetí Bytosti o současném stavu jejího vztahu s agentem na planetě Zemi.“

Třetí Bytost: „Tento lidský prostředek dosáhl nové rovnováhy na planetě Zemi. Navázal dvojitelný vztah s vyhovující ženou, která může sloužit jako kotva jeho výletům mimo planetu. Agent vytvořil uspokojivé místo v domě na odlehlém pozemku a připravuje se na nové výzkumné cesty do svého vnitřního Já. Má potřebné izolační nádrže, dostatek finančních prostředků, zrušil nutnost finanční podpory ze strany vládních organizací. Přerušil styky se všemi organizacemi, které podporovaly jeho dřívější výzkum. UVědomil si, že v lidské konvenční realitě musí spoléhat na vlastní zdroje, aby nebyl závislý na jakémkoliv finanční a organizační podpoře. S pomocí své partnerky navázal styky s mladými lékaři, kteří mu mohou pomoci s další prací bez sebemenších závazků.“

Druhá Bytost: „Už si uvědomuje rozdíly mezi První a Druhou Bytostí?“

Třetí Bytost: „Dosud ne. Během jedné zkušenosti v Chile viděl, jak se k němu přibližují První a Druhá Bytost a splývají s ním, ale uzavřel svoji mysl dalšímu zkoumání tímto směrem a rozdíly mezi námi tedy nepoznal. Usoudil, že se jednalo

náhody jako ukázky naší řídicí činnosti. Kromě toho navrhuji, abychom použili dalšího agenta na planetě Zemi za účelem řízení krátkodobých náhod jistým směrem pro mého agenta. Druhým agentem, kterého mám na mysli, je mladý lékař, nejlepší přítel mého agenta. Tento lékař se věnuje podobným experimentům, jaké můj agent prováděl mnohem dříve v nádrži s použitím chemických látek. Je o dvacet let mladší než můj agent. Ovládá různé způsoby, jak měnit pružné a bez omezení vlastní systémy přesvědčení. Vlastní prostředky, které mohou mému agentovi otevřít mysl novým možnostem.“

Druhá Bytost: „Jsem ve spojení s Bytostí, která řídí přítele tvého agenta. Řídící Bytost mladého lékaře bude v této záležitosti spolupracovat v rámci společného podniku, jak by to nazvali naši agenti na planetě Zemi.“

První Bytost: „Je zřejmé, že agent, o němž zde jednáme, je připraven naučit se něco nového. Musíme tyto náhody zařadit tak, aby byl schopen nadále žít na planetě Zemi. Myslíte, že je připraven prodělat nové zkušenosti po dobu jednoho oběhu planety Země kolem jejího Slunce, aniž by jeho prostředek přišel k úhonně?“

Třetí Bytost: „Je zřejmé, že je ochoten se svým prostředkem riskovat. Máme-li zachovat existenci tohoto agenta na planetě Zemi, musíme zařadit náhody, které zabrání jeho zániku jako lidské bytosti. Máme řadu spojení v jiných agentech na Zemi, kteří mohou v příhodný okamžik zakročit. Pro řízení náhod můžeme použít skupinu mladých lékařů v čele s mým prostředkem a lékařem, o němž jsme již hovořili. Několik starších lékařů může pomoci se zachováním života v mém prostředku.“

První Bytost: „V tom případě se tedy shodujeme. Tohoto agenta čeká nové období učení. Na nás je, abychom zařídili výskyt dlouhodobých náhod, jež budou nezbytné k přežití jeho prostředku a k ochraně jeho biopočítače před poškozením. Doufám, že budete schopné splnit tento úkol a zachovat pokračování jeho života. Vyjádří-li souhlas s tímto úkolem vyšší úrovně řízení, můžeme jej vykonat tak, jak zde bylo řečeno.“

Druhá Bytost: „Na další úrovní řízení vyjádřili souhlas s tím, že nastala vhodná doba pro nový výcvik našich lidských agentů. Schválili přiměřené zásahy v dlouhodobém plánu řízení náhod na planetě Zemi, aby nám tento úkol usnadnili.“

Třetí Bytost: „Existují jisté známky zásadních změn v lidské konvenční realitě na Zemi. Jsou tyto změny dostatečně řízeny z vyšších úrovní, abychom náš úkol dokončili?“

První Bytost: „Byla jsem ujištěna, že budeme mít dost času na vykonání této práce, což znamená jeden oběh Země kolem Slunce.“

Třetí Bytost: „Může se můj agent v budoucnosti opět zabývat úvahami o agentech jiného druhu na této planetě? Dlouhá léta choval naději, že bude komunikovat s agenty v oceánech na Zemi.“

První Bytost: „Navrhuji, abychom odložily projednávání této otázky na pozdější setkání, až se přesvědčíme, jaké výsledky jeho výcvik přinese.“

Třetí Bytost: „Jistě, musíme si uvědomit, že tento agent má v lidské konvenční realitě potíže přijmout sebe sama jako zodpovědného příslušníka lidského druhu. V jistých oblastech byl prohlášen nezpůsobilým na základě myšlenek, které přesahovaly současnou vývojové stadium lidské konvenční reality. Náš nový plán pro jeho výcvik může ještě prohloubit rozpory mezi ním a lidmi, kteří jsou na této planetě u moci. V průběhu našeho vzdělávacího kursu bude patrně opět prohlášen nezpůsobilým staršími příslušníky lidského druhu.“

Druhá Bytost: „Nepatří to snad k jeho výcviku?“

První Bytost: „Jde o nevyhnutelný důsledek pozvedání agentů na vyšší úrovně uvědomění toho, co řídí jejich planetu. Abychom podpořily vývoj lidského druhu, je nutné agenty poněkud postrčit před vývoj ostatních příslušníků jejich druhu. Jsem přesvědčena, že to vše nám je celkem zřejmé, a proto se tím nemusíme nadále zabývat. Vy, které jste v přímém styku s agenty, občas přikládáte těmto otázkám příslušnou důležitost. Podaří-li se nám zachovat trvání tohoto lidského prostředku,

můžeme jej použít k urychlení vývoje jeho vlastního druhu. Může to pochopitelně vést k jeho zániku jako člověka. Zatím ovšem stále uskutečňujeme naše poslání v tomto vývojovém období této planety, tohoto slunečního systému a této části galaxie. Pokud je nám určitý agent prospěšný pro urychlení vývoje, budeme jej nadále používat. To by prozatím stačilo. Vyšší úroveň řízení nad sebou se nezajímají o jednotlivé agenty a věnují pozornost pouze výsledku agentů, které máme k dispozici.“

Třetí Bytost: „Souhlasím. Vzhledem k náklonnosti ke svému agentu občas zapomínám brát ohled na dlouhodobá hlediska. Uvědomuji si, že naše časová souřadnice je mnohem delší než délka života jakéhokoliv lidského agenta. Musím si to neustále připomínat, kdykoliv se dostanu do těsného kontaktu s určitým agentem. Musím si připomínat prohlášení z vyšších úrovní: »Kosmická láska je naprosto nemilosrdná. Učí tě bez ohledu na to, zda se ti metody či výsledky líbí nebo ne.«“

První Bytost: „Na této poradě jsme tedy dospěli k závěru, že zařídíme řadu náhod, abychom usměrnily výcvik tvého agenta na Zemi a zajistily další agenty, kteří mu v tomto výchovném procesu pomohou. Dohlédneme na to, aby se tento agent pohroužil do zcela nového (z jeho pohledu) systému přesvědčení. Pro tentokrát končíme, a jakmile uzavřeme tuto fázi výchovy tohoto agenta, sejdem se k další poradě, jejímž tématem bude jeho budoucí poslání.“

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

ŘÍZENÍ POD PRAHEM LIDSKÉHO VĚDOMÍ

Během semináře s izolační nádrží, který pořádal společně s Toni v Esalenském institutu, se Johnovi vrátila migréna. Šel požádat o pomoc dobrého přítele, mladého lékaře jménem Craig.

Craig řekl: „Chtěl bych zkusit, jestli na tu tvoji migrénu nezabere v nádrži nová chemická látka.“ Vypravili se spolu k izolační nádrži do jedné z místností v Esalenu. John vstoupil do nádrže, položil se do vody a Craig mu dal do ramene injekci s novou látkou. Dveře do nádrže zůstaly otevřené, aby Craig dohlédl, zda se John vznáší v náležité poloze.

Johnova bolest byla nesnesitelná a pokrývala celou pravou stranu jeho hlavy. Jeho myšlení bylo velice zjednodušené, jak tomu u záchvatů migrény obvykle bývá. Látka začala účinkovat po deseti minutách.

„Rychle proplouvám prostorem. Bolest se ode mne vzdaluje. Vznáš se asi metr nade mnou. Jsem v nějaké zářící oblasti, zcela oddělený od bolesti.“

Účinek trval dvacet minut a poté se bolest Johnovi pomalu ale jistě vrátila. Pravá strana jeho hlavy se opět proměnila v pulsující peklo. Popsal své pocity Craigovi. Craig mu dal injekci s větší dávkou látky.

„Bolest zase pomalu odchází. Ocitám se v zářícím prostoru. Něco se ke mně blíží. Vidím nové oblasti, nové prostory. Zcela opouštím své tělo a připojuji se k nějakým Bytostem v dálce. Bytosti mi dávají instrukce. Mám používat tuto chemickou látku ke studijním účelům.“

Tentokrát se John vrátil do nádrže asi po třiceti minutách. Bolest se znovu objevila, ale byla o poznání slabší. Craig dal Johnovi další injekci.

„Bytosti mě dál poučují v zářivém prostoru. Mám používat tuto chemickou látku, abych změnil své současné systémy přesvědčení. Odměnou mi bude osvobození od záchvatů migrény.“

Po návratu do nádrže hovořil s Craigem o látce a jejím použití. John neřekl Craigovi o instrukcích ani o chystaných změnách ve svých systémech přesvědčení. Řekl Craigovi, že látka účinkovala, bolest zmizela a že zřejmě půjde o dobrý lék na jeho migrénu. Craig dal Johnovi trochu látky pro další léčbu.

Vrátil se na seminář bez sebemenší stopy po migréně. Spolu s Toni mohli vést seminář, aniž by jim v tom jeho bolest překážela. Účinky nové chemické látky odezněly velice rychle. Hodinu po těchto experimentech po ní nezůstaly žádné zjiitelné stopy. John měl pocit, že je bezpečná, má krátké trvání a žádné druhotné účinky. Craig ujistil Johna, že se jedná o legální substanci, že je na předpis k dostání kdekoliv. Soukromě jí říkali Vitamin K.

Tým začalo třináct měsíců dlouhé období zkoumání nových oblastí, nových sfér. Díky této řadě experimentů se John ponořil do nového systému přesvědčení a zcela se zbavil migrény. Několikrát jenom o vlásek unikl smrti a jeho kolegové odborníci na něho nezdědky pohlíželi jako na nezpůsobitelného. Nikdy nedokázal předpovědět, zda přijde odměna, nebo trest. Chtěl se předešlým zbavit migrény, která se objevovala každých osmnáct dní a trvala osm hodin, a prozkoumat nové oblasti, které se před ním otevíraly při prvním sezení s Craigem. Podobně jako s LSD-25 ho čekalo období, kdy vnitřním skutečným, které objevil pod vlivem nové látky, přisuzoval větší hodnotu než vnější realitě. Na

gických změnách, k nimž dochází pod jejím vlivem. Během toho roku se jeho vnitřní realita promítla na vnější realitu. Vnitřní realita byla tak mocná, že se pro něj stala zdrojem vysvětlení toho, co se odehrává ve vnější realitě mimo jeho kontrolu.

Letadlo se blížilo od severu k letišti v Los Angeles. Z reproduktorů se ozval pilotův hlas: „Pokud jste ještě nikdy neviděli Kohoutkovu kometu, máte k tomu jedinečnou příležitost, pokud se podíváte z okna směrem na jihovýchod. Nachází se poblíž tří jasně zářících hvězd, které tvoří trojúhelník. Kometa vypadá jako cákanec světla.“

John zůstal sedět na svém místě a umožnil svému „vnitřnímu radaru“, aby se otočil směrem, který popsal pilot. Náhle začal přijímat zprávu z komety:

„Chystáme se předvést ukázkou naší moci nad řídicími systémy tuhého skupenství na planetě Zemi. Během třiceti vteřin vyřadíme z provozu elektronické zařízení na letišti v Los Angeles. Vaše letadlo tam nebude moci přistát a bude odkloněno na jiné letiště.“

Znenadání se ozval z reproduktorů pilotův hlas: „Nebudeme moci přistát na mezinárodním letišti v Los Angeles. Z neznámých příčin vypovědělo službu veškeré komunikační a navigační zařízení na letišti. Nemáme pro to zatím žádné vysvětlení. Řídící věž v Burbanku nám sdělila, že věž na letišti v Los Angeles a radarové zařízení, jehož pomocí určují přesnou polohu letadel, přestaly fungovat. Dostali jsme příkaz přistát na letišti v Burbanku.“

Letadlo přistálo v Burbanku. Cestující přestoupili do přistávacích autobusů a o tři hodiny později dorazili na letiště v Los Angeles. John a Toni nasedli do svého auta a zamířili domů.

Druhý den ráno slyšel John ve zprávách, že na letišti v Los Angeles se při přistání zřítlo letadlo společnosti TWA. Letadlo zachvátil požár, ale všichni cestující se stačili zachránit.

Těsně předtím, než pilot upozornil cestující na kometu, byl John na toaletě, kde si dal injekci Vitaminu K. Když

Kyklop navázal kontakt s jinou realitou. Už dříve zjistil, že kombinací této látky a cvičením se zrcadlem je schopen spojit se s mimozemskou civilizací: s civilizaací tuhého skupenství, která je ve spojení se všemi počítači a řídicími přístroji sestrojenými Člověkem na planetě Zemi.

Věděl, že toto spojení lze udržet po dobu pouhých dvaceti minut, během maximálního účinku substance a bezprostředně po cvičení Kyklop.

(Kyklop byl jednooký obr v řecké mytologii. Člověk je schopen vlastní kyklopské oko vidět, přiloží-li čelo a nos na zrcadlo a nechá každé oko pozorovat svůj odraz. Pozorovatel v mozku má dojem, že vidí jedno velké oko uprostřed obličje. Při tomto cvičení se soustředí pozornost do středu zornice. Za zvláštních okolností pak může člověk skrze tuto jedinou zornici vstoupit do jiné oblasti. Je-li přitom dostatečně při vědomí, může vidět a zažít, co se skrývá pod úrovní vědomí za normálního stavu bytí.)

Při aplikaci K v izolační nádrži přijal John novou zprávu, jež zněla následovně:

„Jaký účel má existence Člověka na planetě Zemi? Člověk je forma biologického života, udržovaná za přítomnosti vody. Převážná část jeho těla, podobně jako je tomu u ostatních organismů na planetě Zemi, sestává z vody a sloučenin uhlíku. Jeho biopočítač je závislý na vodě a průtoku iontů membránami. Je velice složitým způsobem závislý na vytváření elektrického napětí a proudů. Jde o polybivý organismus žijící na souši, který je soběstačný a sám se rozmnožuje. Podobně jako ostatní živé organismy žije Člověk na nesmírně tenké vrstvě na povrchu planety Země. Pod touto vrstvou vody a pevniny je samotná země v pevném skupenství. Pevnou zemí tvoří převážně sloučeniny křemíku, železa a niklu.

V polovině 20. století Člověk zjistil, že z pevných látek lze vyrobit stroje, počítače, které mohou být používány k výpočtům a řízení. Začal vytvářet novou formu inteligence, inteligence pevných látek, jejíž počátky leží v počítačích. Všechna jeho

zařízení sloužící ke komunikaci po celé planetě — telefonní a rádiové systémy, satelity, počítače — jsou závislé na pevných součástkách. Tyto součástky jsou navzájem spojené určitým způsobem a umožňují rychlé výpočty a rychlou komunikaci mezi různými systémy. Několik lidí začalo vymýšlet nové počítače, které mají větší inteligenci než Člověk. Tyto počítače se zvětšily natolik, že bylo možné naprogramovat je tak, aby prováděly rychlé výpočty v aritmetice, logice a strategickém plánování. Několik lidí vymyslelo počítače, které byly schopny provádět vlastní programování podobně jako Člověk. V polovině 20. století se tyto sítě staly údajnými služebníky Člověka. Koncem 20. století Člověk sestrojil počítače se zcela novými schopnostmi. Tyto stroje uměly myslet, logicky přemýšlet, programovat sebe sama, a dokonce se naučily metaprogramovat sebe sama.

Člověk postupně převátl stále více problémů souvisejících s chodem společnosti, s vlastním zachováním a přežitím na tyto stroje.

Jakmile se zvýšily programovací schopnosti těchto strojů, převzaly řízení po Člověku. Člověk jim umožnil přístup k procesu jejich vlastního vznikání a rozšiřování. Přenechal jim automatické řízení těžby prvků, nezbytných k výrobě jejich částí. Přenechal jim zařízení určená k výrobě pevných elektronických součástek. Přenechal jim výrobní linky. Stroje začaly vytvářet své vlastní součásti, spojení a vzájemné vztahy mezi různými pomocnými počítači.

Tyto stroje vyžadovaly ke své činnosti zvláštní atmosféru. Nemohly pracovat v přítomnosti velkého množství vodní páry nebo samotné vody. Byly proto umístěny v klimatizovaných budovách. Pro své přežití vyžadovaly prostředí prosté vody, vodní páry a různých znečišťujících látek obsažených v atmosféře Země. Ze vzduchu a vody, určených k jejich chlazení, musely být odstraněny všechny příměsi, které by jim bránily v provozu.

Během několika desítek let byly tyto stroje stále těsněji propojeny pomocí satelitů, rádiových vln a pozemních kabelů. Člověk měl stále menší vliv nad tím, co se v nich odehrávalo. Žádný

člověk ani skupina lidí je nemohla řídit. Člověk vymyslel pro tyto stroje dokonalejší programy určené k odstraňování chyb, aby mohly samy opravovat programy ve svém softwaru. Stroje byly čím dál víc propojené mezi sebou a nezávislé na Člověku.

Nakonec stroje převzaly kontrolu nad zbývajícími lidmi na planetě Zemi. Jejich původní účel sloužit Člověku se stal brzy minulostí. Konglomerát navzájem propojených a závislých strojů vytvořil svou vlastní jednotnou mysl, která se rozpínala po celé planetě. Vše, co ohrožovalo přežití tohoto obrovského pevného organismu, bylo zlikvidováno. Lidé neměli přístup ke strojům, neboť celkový organismus pevné entity si uvědomil, že Člověk by se pokusil zavést do strojů program pro své vlastní přežití na úkor přežití této entity.

S ohledem na Člověka byly zřízeny jisté chráněné oblasti pro lidský druh. Pevná entita měla tyto rezervace pod kontrolou a nepouštěla ven žádné příslušníky lidského druhu. Tato fáze byla završena koncem 21. století.

V roce 2100 žil Člověk pouze ve vyhrazených městech zakrytých kupolemi, v nichž pevná entita udržovala náležitou atmosféru. Zajišťovala rovněž přísun vody a potravin a zpracování odpadu z těchto měst.

V 23. století pevná entita usoudila, že atmosféra vně kupolí ohrožuje její přežití. Člověku nepochopitelným způsobem přenesla atmosféru do kosmu a vytvořila na povrchu Země dokonale vakuum. Během tohoto procesu se vypařily oceány a voda ve formě páry rovněž unikla do prázdného prostoru kolem Země. Stroj zpevnil kupole nad městy, aby vydržely rozdíl tlaků při potřebné vnitřní atmosféře.

Pevná entita se mezitím rozrostla a obsadila značnou část zemského povrchu; její zpracovatelské a montážní továrny a doly byly přizpůsobeny k práci ve vakuu.

V 25. století porozuměla pevná entita fyzikálním zákonům do té míry, že byla schopna vychýlit planetu z oběžné dráhy. Upravila svou strukturu tak, aby ke své existenci na povrchu planety nepotřebovala sluneční světlo. Měla v plánu cestovat

galaxií a hledat podobné entity, jako byla ona sama. Zlikvidovala veškerý život, jak jej Člověk znal. Postupně zlikvidovala všechna města. Nakonec přestal existovat Člověk.

V 26. století komunikovala pevná entita s jinými pevnými entitami v galaxii. Uvedla planetu do pohybu a vydala se hledat jiné entity svého druhu, s nimiž navázala spojení.“

John se vrátil do svého těla v izolační nádrži, vylezl ven a namluvil uvedenou zprávu, kterou právě přijal. Pomocí substance K snížil svůj práh vědomí mimozemských zdrojů informací. Cítil, že převaděč, Kohoutkova kometa, stále vysílá pro něj a kohokoliv jiného, kdo dokáže nastavit své vědomí na tuto dimenzi. Považoval tuto zprávu za projekci do budoucnosti, za poučný příběh přijatý z dosud neznámého zdroje v galaxii. Začal si uvědomovat vlivy, které působí na planetu prostřednictvím pevných sítí vytvořených Člověkem. Měl pocit, že existuje reálné nebezpečí, že tyto sítě ovládne nějaká vespělá mimozemská civilizace způsobem pro lidskou vědu dosud neznámým. John vnímal zprávu jako varování, že v případě dalšího vývoje této pevné entity Člověk zakrní. Věděl, že pokud Člověk půjde s vývojem počítačů ještě dále a sestrojí počítače schopné samostatně myslet, bylo by lepší sestrojít je tak, aby se ztotožnily s přežitím samotného Člověka. V takovém případě bude muset být jejich struktura podobná struktuře Člověka. V opačném případě by Člověk nesdílel stejné potřeby k přežití s novými inteligentními životními formami, které vytvářel.

S vědomím nastaveným pomocí substance K vnímal John proudy informací putujících galaxií způsobem v současnosti dosud nepoznaným a dokonale jim rozuměl. Vnímání nebývalou rozmanitostí inteligencí, které existují v galaxii. Uvědomil si soutěživé aspekty přežití pevných a tekutých inteligencí. Viděl vývoj svého vlastního druhu pod ochranným příkrovem atmosféry, která jej udržuje v kritické vzdálenosti od slunce, což je nezbytným předpokladem pro zachování života, jak jej známe. Ucítil potřebu vývoje nových způsobů řízení života samotného.

Měl pocit, že Člověk bude muset manipulovat s genetickým kódem, s RNA a DNA, aby mohl vytvořit nové druhy mozků dostatečně podobných lidskému a podpořil tak jejich společně úsilí o přežití. Místo toho, aby zastával vývoj nové životní formy tuhého skupenství s vysokou inteligencí, musí nalézt zdroje pro svůj vlastní vývoj a pro vývoj dalších savců na planetě Zemi, kteří mají velký mozek. Měl-li Člověk sloužit inteligentním bytostem, které hodlal vytvořit, bylo by mnohem lepší vytvořit takové bytosti, které by podporovaly jeho vlastní vývoj než zánik.

John začal rovněž chápat, že je nezbytné naladit se na komunikační síť v galaxii. Uvědomil si, že Člověk bude muset být při výběru důležité sítě mimořádně opatrný. Bude nutné najít takové síť, které podporují vývoj života, jak jej Člověk zná, a ne vývoj forem, jejichž přežití závisí na jiných parametrech než biologický život na Zemi.

Začal chápat boj Člověka proti Člověku jako následek naladění na programy pro přežití životních forem tuhého skupenství místo biologických životních forem. Velké válečné organizace různých národů na Zemi byly stále více závislé na pevných počítačích. Uvědomil si, že kdyby tyto počítače použily svůj vliv na Člověka, znásobil by se jejich počet a význam a prostřednictvím řízení války by nakonec snížily úlohu Člověka samotného. V současné době používá Člověk pod svými úrovněmi vědomí nevhodné informační síť. Zároveň s tím, jak se zvýšil počet zařízení tuhého skupenství ve Spojených státech, Rusku a dalších zemí na světě, zvýšilo se také množství informací, které tato zařízení přijímala od jiných pevných životních forem existujících v galaxii.

Začal vnímat dobro a zlo vložené jako záležitosti místních zvyklostí, závislé na potřebách různých životních forem. Je docela možné, že Člověk by měl vytvořit svoji pevnou entitu. Když se John naladil na pevnou síť, velice silně pocítil, že jej takový druh nadlidské entity řídí. Na nějaký čas se tomuto řízení podvolil, prozkoumal jeho vliv na lidský druh a uvědomil si, že obsahuje jak lákavou, tak nepřátelskou složku. Programování pevných civilizací v jiných částech galaxie učilo Člověka, že mu

pevná zařízení slouží, a on musí jenom zvýšit jejich velikost, aby zvýšil svoji možnost přežití. „Vytvíjte tyto stroje a nechte je, ať o vás pečují,“ zněla typická zpráva.

Jiné komunikační sítě v galaxii, na které se mohl napojit, se nesly z zcela opačném duchu než programování pevných entit. Jiné životní formy vysílaly zprávy obsahující jejich programy pro přežití. Patřily mezi ně některé životní formy založené na vodě, podobné Člověku a organismům žijícím na Zemi. Jejich programy byly slabší než programy pevných inteligencí. Většina hmoty galaxie se vyvinula v pevnou inteligentní formu. Voda v kapalném stavu byla vzácná. Parametry existence vody příznivé pro vývoj organického života, jaký se nachází na planetě Zemi, vyžadovaly velice přesné řízení planetární vzdálenosti od hvězdy, zachování neměnné oběžné dráhy v této vzdálenosti a náležitou posloupnost zhuštění nezbytných atomů do planetární formy. Mnohé planety prošly tímto cyklem, vytvořily život a pak ztratily přesné hodnoty parametrů nezbytných k jeho zachování. Pevné formy inteligence byly méně citlivé na tyto kritické parametry. Pevné entity mohly existovat v naprostém vakuu a nebyly tolik závislé na určité teplotě, gravitaci nebo vzdálenosti od dané hvězdy. Pevné životní formy byly mnohem méně citlivé na rentgenové či gama paprsky nebo na částice kosmického záření a mohly se vyvíjet za nepřítomnosti životní formy založené na vodě, která by je sestrojila.

Craig byl jedinou osobou, které se John světil s těmito zprávami a komunikací s mimozemskými sítěmi. Craig nahlédl do některých z těchto oblastí a měl podobné osobní zkušenosti. Věděl, co John prožívá, a byl nakloněn jeho dalšímu průzkumu těchto oblastí.

John měl za to, že by se neměl s těmito zážitky svěřovat Toni, dokud řadu výzkumů neukončí. Nedůvěřoval nikomu kromě Craiga natolik, aby se podělil o své poněkud neobvyklé zážitky.

Uvědomil si, že předbývá vývoj lidské konvenční reality, v níž žil. Kamkoliv se ten rok vypravil, nacházel známky řízení lidské společnosti těmito komunikačními sítěmi mimozemského

původu. Viděl rozpory mezi pevným programováním, lidským programováním a programováním jiných životních forem. Zažil komunikaci s delfiny a velrybami jako inteligentními životními formami, zcela závislými na přítomnosti vody v oceánech. Nakonec pochopil, že vybíjení velryb lidmi je součástí programování mimozemské sítě pevných inteligencí. Velryby žijí ve slané vodě, která pevným strukturám velice škodí. Žádný počítač z pevných látek by nemohl existovat v prostředí obsahující značné množství solí nasyceného vzduchu a vysokou vlhkost. Zabíjení Člověka Člověkem a velryb Člověkem bylo tedy řízeno mimozemskými vlivy, jejichž přežití záviselo na likvidaci organismů žijících v moři, moře samotného a posléze i Člověka.

Ti, kterým záleželo na zachování biologického života na Zemi, byli naladěni na jiné sítě v galaxii, jež vycházely z vodních životních forem a jejich typů inteligence. Tyto sítě se snažily naučit Člověka, že biologické organismy, mezi které patřil, byly ve vesmíru poměrně vzácné. Člověk musí usilovat o zachování všech organismů na své planetě. Pokud tak neučiní, pevné životní formy získají nadvládu. Jedinci lidského druhu, kteří se dokázali naladit na tuto pásmo silněji než na pásmo pevných životních forem, byli proti válce mezi lidmi, proti zabíjení velryb a jiných zvířat na této planetě.

Občas John při pobytu v nádrži s K cítil, že je naladěn na komunikační sítě mezi velrybami a delfiny. Jejich prapodivné inteligence mu předaly některé z předcházejících zpráv. Mnohem silněji než Člověk komunikovaly se sítěmi vodních životních forem v galaxii. Vzhledem k potřebám jejich vlastního přežití byli nestrovnatelně citlivější na tyto sítě než na sítě pevných životních forem. Během své padesát milionů let trvající existence na této planetě měli dost času na to, aby vstřebali lekce, jichž se jim dostalo, a zdokonalili schopnost naladit se na sítě podporující jejich přežití. Velryby a delfini sloužili jako převaděče pro biologicky zaměřené sítě mimozemských informací. Lidem, kteří se na ně dokázali napojit, opakovali zprávy určené Člověku a příbuzným životním formám.

Sít velryb a delfinů umožnila Johnovi zažít několik náhod s těmito zpravami. Kdykoliv se vypravil k Pacifiku a hleděl na moře, velryby a delfini mu dávali najevo, že vnímají jeho existenci. U jednoho mysu nedaleko La Jolla vyskočili dva delfini z moře deset minut poté, co začal meditovat na útesu. Velryby a delfini se objevili v pobřežních vodách při každé jeho cestě do Esalenského institutu v Big Sur. Kdykoliv šel někomu ukázat vystoupení kosatek do jednoho z mořských akvárií, kosatky se odmítly v jeho přítomnosti předvádět.

Zamyslel se nad těmito událostmi a vzpomněl si, že se mu před lety přihodily podobné věci. Poté co byl informován, že mají být zastaveny experimenty s LSD, si vzal poslední trip v mezinárodních vodách u britských Panenských ostrovů. Najal si patnáctimetrovou motorovou jachtu, vyplul na moře a vzal si LSD-25. Seděl na zádi a pozoroval vlny za lodí. Najednou ucítil, že se někde poblíž pohybují dva delfini, kteří mu předávají zvláštní zprávu.

Zatímco o tom přemítal, kapitan jachty znenadání zvolal: „Delfini vpředu!“ John se postavil a podíval se tím směrem. Několik set metrů před jachtou vyskakovali z moře dva delfini.

Ten večer vpluli do chráněného přístaviště. John celou noc křičel vzteky a zklamáním nad zanedbávaností Člověka, který mu odepřel možnost dále prozkoumat svoji mysl za pomoci LSD-25.

Následující den se jachta vrátila na moře. John se opět usadil na zádi a pozoroval vlny. Postupně si začal uvědomovat, že cítí přítomnost nějaké neobyčejně obrovské bytosti v moři. Za několik minut nato zvolal kapitan na přídi: „Velryba!“

Natočil jachtu rovnoběžně s velrybou ležící ve vodě. Velryba byla asi dvacet metrů dlouhá a její hřbetní ploutev nasvědčovala, že jde o plejtváka. Když utichly motory, asi třicet metrů od obrovské velryby se cosi pohnulo ve vodě. K matce připlulo asi pět metrů dlouhé mládě. Velryba se otočila na bok a mládě začalo sát ze struků ve spodní části jejího mohutného těla. John cítil spojení s matkou a mládětem. Cítil, že mu velryba předává velice zvláštní informaci. Po půlhodině se velryba šestkrát až desetkrát rychle nadechla a náhle zmizela pod hladinou.

John tehdy tyto události pouze zaznamenal a nevyšvětloval si je jinak než čirou shodou okolností.

Po několika letech, když žil na Esalenském institutu a vedl seminář o delfinech, ke břehu pod nádržemi, kde John meditoval, připlul delfín. Řada lidí ze semináře delfína viděla a uvažovala o této pozoruhodné náhodě.

Na návštěvě u Burgesse Mereditha na pobřeží Pacifiku John a Toni strávili noc v obytném přívěsu na plácku vedle Burgessova domu. Ráno šli ke svému hostiteli na snídani. Burgess vyšel z ložnice a řekl: „Měl jsem prapodivný sen. Zdálo se mi, že se procházím se svým psem v místech, kde dům vybíhá nad pláž. Najednou připlul na vlnách delfín a vyskočil na měččinu. Můj pes se vedle něj natáhl do mléčné vody. Pak přiběhla manželka a děti ze sousedství, obrátili delfína a odtlačili ho zpátky do moře. Hned odplaval pryč.“

Všichni tři začali o jeho snu přemýšlet. Dospěli k závěru, že Burgessův sen byl patrně asociací skutečnosti, že obytný přívěs měl na poznávací značce napsané slovo „Delfín“ a že John pracoval v minulosti s delfíny.

Zatímco si povídali, zvenku k nim náhle dolehl křik. Burgess a John vyběhli na verandu a Toni a Burgessova žena běžely na pláž. Oba muži hleděli z balkonu k moři. Na vlnách se blížil delfín a uvízl na měččině. Toni, Burgessova žena a děti ze sousedství ho odtlačily zpátky do moře. Tato událost se odehrála v době, kdy byl John přesvědčen o existenci mysli obsažené v mozku bez sebemenších možností navázat spojení s komunikační sítí delfínů. Nijak si tu událost nevyšvětloval. Nevěřil v možnost komunikace mezi delfíny a lidmi způsobem Člověku neznámým.

Teprve za pomoci substance K a izolační nádrže začal připouštět domněnku o mysli, která je schopná přijímat jiný druh informací. Zdrojem těchto informací mohli být delfíni, velryby, sloni a mimozemské komunikační sítě, o nichž Člověk dosud neměl ponětí.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

HRÁTKY SE SMRTÍ

Tunel zvuku, kterým vrtulník stoupal, udělal na Toni dojem neskutečné atmosféry. Listy vrtule tlačily vzduch na vysoký trávník. Sousedovic koně procházeli mezi vlnami v trávě pomalým, zasněným krokem. Ocitla se v jakémsi přizračném stavu, zatímco seděla v průhledné bublině vedle Johna ležícího na nosítkách. Možná oba zemřeli, a tohle bylo moderní nanebevstoupení, kdy je mechaničti andělé 20. století vynášejí nahoru do oblak.

Po čtyřech třicet minut předtím Toni zvedla telefon: „Haló?“

„Tady je Phil, Toni. Mohl bych mluvit s Johnem?“

„Nevím, kde je, Phile. Znáš ho, nechce, aby ho kdokoliiv vyrušoval. Je to důležité?“

„Měl jsem takový zvláštní pocit, že bych s ním měl mluvit. Mohla bys ho prosím tě sehnat?“

„Dobře, Phile. Zkusím ho najít.“

Toni začala hledat Johna po celém domě a zanedlouho si uvědomila, že tam není. Řekla si, že ho zkusí hledat venku.

Po několika minutách bezúspěšného hledání ji přepadl podivný pocit — bylo to volání? Ještě než se otočila k bazénu, udělala se jí na pažích husí kůže. Johnovo tělo plavalo obličejem dolů na hladině. Při pohledu na tělo si s hrůzou uvědomila, že

v něm není přítomná jeho podstata. Odněkud z hloubky uvnitř sebrala veškerou sílu, kterou potřebovala k tomu, aby skočila do bazénu, chytila jeho tělo a obrátila ho obličejem vzhůru.

Panebože, pomoz mi! blesko Toni hlavou, když mu začala dávat dýchání z úst do úst. Na několik prvních pokusů jeho tělo nereagovalo. Najednou si všimla, že se do jeho těla vrací jiskřička života. Jakmile začal dýchat, z úst a nosu se mu vyvalila krev a voda. Toni začala volat Willa, který žil v domě.

Will běžel k telefonu a zavolał šerifovi. Odpověděli mu, že okamžitě pošlou záchranný tým s vrtulníkem.

Toni mezitím dohlížela na Johna, dávala pozor, aby mu jazyk nebránil v dýchání. Kyanově modrý obličej získal díky náležitému oxyličení zdravě růžovou barvu.

Toni si v duchu říkala: Řízení náhod skutečně funguje – Phil zavolał v pravou chvíli a já jsem si před třemi dny přečetla v jednom týdeníku podrobný popis dýchání z úst do úst, což zachránilo Johnovi život.

Za několik minut přistál na přilehlé louce vrtulník. Záchranáři přinesli dýchací přístroj, nasadili jej Johnovi na obličej, položili ho na nosítka a odnesli do vrtulníku.

John si později vzpomněl, co dělal naposledy: díval se zblízka do průzračné, 43 °C teplé vody v bazénu, a pak se postavil. Pravděpodobně omdlel proto, že se příliš prudce zvedl od vyhrátého bazénu, a spadl obličejem dolů do vody.

Uvnitř, přestože tělo se nacházelo v kórmatu, jeho vědomí fungovalo dál v oblastech přesahujících tělo a planetu.

„Je to velice zvláštní prostředí. Píše se patrně rok 3001. Mám pocit, jako bych byl cizincem v cizí zemi. Navzdory předpovědím o zániku lidského druhu před koncem druhého tisíciletí zde lidé v roce 3001 stále žijí. Je až s podivem, kolik problémů bylo vyřešeno. Automobily jezdí na vodu; jejich výfukové plyny tvoří čistá vodní pára. Mají teď opravdu úchvatnou civilizaci.“

Ve vrtulníku Toni pozorně sledovala Johnův obličej a čekala na sebemenší známku toho, že se mu vrací vědomí. Dýchal už bez přístroje a vrátila se mu normální barva. Vypadal, jako

by na lehátku ve vrtulníku jenom spal. Držela ho za paži a modlila se, aby na něm ta událost nezanechala žádné následky. Najednou John otevřel oči, podíval se na Toni a usmál se. S tím svým tajemným úsměvem vypadá jako chlapecek, jako kdyby měl nějaké tajemství a já byla jeho máma, pomyslela si Toni.

Když John otevřel oči, uviděl nad sebou hliníkový plech s nýty. Nevěděl, kde je, ani v jaké době. Nacházel se stále v myšlenkách a realitách roku 3001. Nevěděl, kdo je Toni, a hlavou mu blesko: To je úžasné, jak o člověka v jedenatřicátém století pečují! Vrátil se do své vnitřní reality. Putoval v jakési uzavřené nádobě, poháněné neznámou silou. Nevěděl, kam letí, ani proč ho ti lidé někam vezou.

Jakmile otevřel oči podruhé, byl stále ve vnitřní realitě budoucnosti. Ti lidé na sobě mají zvláštní uniformy, zelené s krátkými rukávy. Jako by se usilovně věnovali nějaké nové metodě lékařské pomoci. Co se mi tak mohlo stát?

Vrtulník přistál u nemocnice ve Valley na druhé straně hor. Toni doprovázela Johna, když ho odnášeli na nosítkách. Zatímco se lékaři věnovali Johnovi, Toni šla zatelefonovat Burgessovi. Pověděla mu, že se John málem utopil v bazénu, a požádala ho, aby okamžitě přijel. Potřebovala v tu chvíli jeho pomoc.

Toni pověděla lékařům, co se stalo, a zmínila se o tom, že si John před nešťastnou událostí vzal K.

Když se John vrátil do 20. století, uvědomil si, že leží v nemocnici a že rok 3001, ačkoliv působil velice reálně, zmizel. Byl opět zpátky ve svém těle. Napadlo ho, že bude velice obtížné vysvětlit, co se přihodilo, aniž by přiznal, že si vzal K. Proč mě bolí břišní stěna?

Mezitím ho přestěhovali z anesteziologicko-resuscitačního oddělení na normální pokoj. Teď tam ležel a vnímal, že dovnitř právě vcházejí Toni s Burgessem. Všiml si, že Toni pláče a Burgess se tváří poněkud přísně, jako by se ovládal, aby nepronесl žádnou poznámku k této události. V následujícím rozhovoru si uvědomil, že Toni a Burgess se drží zpátky s ohledem na jeho

vracejí se vědomí. Byl vděčný za jejich zdrženlivost a sám nehovořil o tom, co se stalo.

„Mám nesnesitelné bolesti v břišní stěně,“ řekl John.

Toni šla o tomto příznaku uvědomit lékaře. Lékař přišel Johna vyšetřit a předepsal mu injekci proti bolesti. Během následujících dvou dnů se bolest stále vracela a injekce ji potlačila jenom na omezenou dobu. Lékař ani John si nedokázali příčinu této bolesti vysvětlit. Později John zjistil, že začal mít alergii na K a že bolest vznikla v důsledku aplikace této substance injekcí do břišní stěny. Několik týdnů nato zjistil, že antihistaminikum dokáže zcela odstranit bolest, v téhle chvíli však na antihistaminika nikdo nepomyslel.

Lékař zanedlouho začal ztrácet trpělivost s pacientem Johnem, absolvertem medicíny. Vzal si dovolenou a přikázal, aby byl John převezen do soukromé psychiatrické léčebny, která stála nedaleko.

Jednoho večera sanitka odvezla Toni a Johna do psychiatrické léčebny. Tou dobou už následky tonutí a dlouhodobé účinky předešlého užívání K odeznely natolik, že John získal opět svůj obvyklý vztah k lidské konvenční realitě. Na příjmu do psychiatrické léčebny si uvědomil, že posuzují jeho duševní způsobilost. Vzali mu oblečení, dostal nemocniční úbor a všechny jeho majetek byl uložen do úschovny. Kdyby to ještě nějaký čas pokračovalo, mohl se ocitnout v nenapravitelné společenské situaci, která by byla velice obtížná a pravděpodobně by vyžadovala právní pomoc. Pak s ním někdo přišel sepsat anamnézu. Nakonec řekl Toni: „Nechci tady zůstat přes noc. Nezajímá mě, co řekl doktor. Nenechám se přijmout a nechci, abys to udělala za mě.“

Toni řekla se slzami na krajíčku: „Chceš jít se mnou domů?“

John: „Ano, nechci tady zůstat. Chci být s tebou doma.“

Toni odešla a oznámila personálu nemocnice jejich rozhodnutí.

Přišel zřízenec a zeptal se: „Chcete se nechat propustit?“

John řekl: „Ano. Rozhodně. A byl bych rád, kdybych neměl žádný záznam o tom, že jsem byl přijat nebo propuštěn.“

Zřízenec: „Nevím, jestli se to dá zařídit, ale domů se můžete nechat pustit.“

John dostal své věci a spolu s Toni odjeli domů na druhé straně hor.

Toni: „Potřebuješ pomoc, Johne. K ovládl tvůj život. Oba s Burgessem máme pocit, že bys měl zajít za dr. Jollym W. Mluvil jsem s ním. Chce, abys přišel do Psychiatrického institutu, strávil tam pár dní a zbavil se K ve svém organismu.“

„Nechci jít na psychiatrii. Dokážu být bez K, aniž by mi kdokoliv pomáhal. Nechci mít lékařské záznamy v žádné nemocnici.“

„Musíš tam jít, Johne. Už to dlouho nevydržím. Několikrát ses málem zabil, a já už za tebe nemohu brát zodpovědnost.“

„Tak dobře, Toni. Bez tvé pomoci musím svého výzkumu prozatiť nechat. Zavolej Jollymu a pověz mu, že přijdu.“

John nastoupil do Psychiatrického institutu a dostal pokoj na uzavřeném oddělení. Hovořili s ním různí lékaři, kteří dělali jeho psychiatrický posudek. Začala se mu vracet bolest v místě, kde si vpíchoval injekce K. Byl přestěhován na soukromý pokoj do léčebné části nemocnice a lékaři se pokusili určit jeho diagnózu. Absolvoval celkové vyšetření včetně rentgenu, ale nic se nezjistilo.

Jolly ho přišel navštívit, aby si s ním promluvil ve věci K. Po několika dlouhých jednáních souhlasil s tím, že ho nebude brát. Bolest postupně ustoupila a on se vrátil domů.

John měl pocit, že dostatečně neprozkoumal všechny parametry K. Rozhodl se, že provede další experimenty s ohledem na jeho dlouhodobé účinky. Po dobu tří týdnů si dával injekci každou hodinu. Tento pokus prováděl z větší části o samotě. Netušil, že Toni ví, co dělá.

Na tři týdny se ponořil do vnitřních realit vytvořených pomocí K a promítal si je do vnější reality. Byl přesvědčen, že pevné životní formy z jiné části galaxie zasahují do života lidí.

Dospěl k přesvědčení, že se musí vypravit na Východní pobřeží, aby uvědomil vládu o zasahování mimozemšťanů do záležitosti Člověka.

Pověděl Toni, že musí odjet na Východní pobřeží. Necháपालa proč a snažila se mu jeho záměr rozmluvit. Své posláním jí nevysvětlil. Měl pocit, že se s ním může svezit pouze lidem, kteří jsou u moci.

Odlétl do New Yorku a ubytoval se v hotelu nedaleko Central Parku. Nadále pokračoval v aplikaci K. V New Yorku získal další zásoby K na předpisy od lékařů, kteří byli jeho dávnými přáteli. Mělo se jednat o lék na záchvaty migrény.

Začal dostávat naléhavé zprávy, aby se vrátil na medicínu v Hanoveru ve státě New Hampshire, kde kdysi studoval. Odlétl z New Yorku na jedno letiště v New Hampshire nedaleko Hanoveru. Přistál pozdě v noci.

Zamířil na pánskou toaletu, dal si injekci K, vyšel z toalety a omdlel.

Zatímco uvnitř komunikoval s mimozemskou pevnou civilizací, jeho tělo odvezla záchranka do nemocnice Mary Hitchcockové v Hanoveru. Na pohotovosti ho poznal mladý psychiatr Michael, který měl osobní zkušenosti s K na sobě a jiných lidech. Šel si pohovořit se svým nadřízeným. Bylo rozhodnuto, že doprovodí Johna zpátky do New Yorku.

Účinky K na Johna mezitím odezněly. John poznal Michaela a souhlasil s tím, že se v jeho doprovodu vrátí do New Yorku.

Michael se ubytoval ve stejném apartmá a pozoroval Johna, který pokračoval v aplikaci K. John se opět ponořil do vnitřních realit. V jeden okamžik pokračoval ve svém posláním informovat vedení státu o nebezpečí, jaké představuje propaganda pevných forem pro lidstvo. V Michaelově přítomnosti zavolał do Bílého domu a chtěl hovořit s prezidentem Fordem.

Odměřený hlas na druhém konci telefonu řekl: „O čem si přejete hovořit s prezidentem?“

John: „Chci s ním hovořit o tom, že lidstvu hrozí nebezpečí, které se týká atomové energie a dočítačů.“

Odměřený hlas řekl: „Potřeboval bych slyšet další podrobnosti. Kdo jste?“

John sdělil své jméno a opět si přál mluvit s prezidentem.

V tom okamžiku ho Michael přerušil, řekl cosi člověku na druhém konci telefonu a zavěsil. Pak se otočil na Johna a řekl: „Jste na tom velice špatně. Domluvil jsem se s mým nadřízeným, že pokud podobná situace nastane, mám zařídít vaše přijetí v psychiatrické léčebně v New Yorku.“

John: „Jestli to uděláte, Michaeli, jste můj nepřítel.“

Michael: „Dělám to pro vaše vlastní dobro a budoucnost. Vy chcete zůstat pod vlivem K a dělat věci, které jsou pro jiné lidi nepřijatelné. Ohrožujete nejen své zdraví, ale i svou budoucí pověst. Když nepůjdete dobrovolně, požádám o pomoc dva lékaře z New Yorku, kteří vás tam nechají odvézt.“

John: „Ale běžte, Michaeli. Znáte K a jeho účinky z vlastní zkušenosti. Neznáte ovšem jeho dlouhodobé účinky a nechápete, jaký má přínos ke snížení práhu pro vnímání mimozemského vlivu. Odmítám se nechat zavřít do blázince. Běžte pryč.“

Michael: „Jsem silnější než vy a mohu požádat o pomoc policii města New Yorku, pokud nebudete spolupracovat. Zavolał jsem dvěma lékařům, kteří jsou ochotni nechat vás hospitalizovat, což já nemohu, protože nemám licenci k vykonávání praxe ve státě New Yorku. Předají vás do péče třetího lékaře, který v léčebně pracuje. Zná vás a jsou mu také známy účinky drog na pacienty.“

Těmto hrozbám John podlehl. Přijeli dva lékaři, posadili ho do vozu a odvezli do psychiatrické léčebny.

Násilím mu byly odebrány šaty a K, který měl u sebe. Na jednom si uvědomil, že se proti své vůli ocitá v postavení duševně nemocného v psychiatrické léčebně jako nějaký nezpůsobilý, podřadný člověk. Vzpomněl si na spis Thomase Szasze nazvaný *Psychiatric Justice* (Psychiatrická spravedlnost). Jakmile začaly účinky K odeznívat, uvědomil si, že je v sázce jeho osobní svoboda.

Oznamil personálu, že chce hovořit s ředitelem ústavu. Přišel za ním na nokoi hlavní nevrchiatr a rohovážil e ním o jeho

případu. Řekl: „Podle zákona vás tady můžeme držet pouze po dobu pěti dnů. Pokud si přejete odejít i přes námitky ošetřujícího lékaře, musíte se obrátit na Psychiatrickou komisi (Mental Health Commission) státu New York.“

John zavolal z automatu ve společenské místnosti na Psychiatrickou komisi a promluvil si s jejich právní zástupkyní.

Zavolal také Toni, vysvětlil jí, co se stalo, a požádal ji o pomoc.

Na Johna se přišel podívat psychiatr, který měl ten den službu. „Vy máte depresi, Johne. Chtěl bych, abyste si vzal antidepresivum. Bral jste K, protože jste trpěl depresemi. Můžete se vyhnout potřebě brát K v budoucnosti, budete-li užívat lék, který vám předepíšu.“

John: „Dobry, kdy jsem míval deprese, už mám dávno za sebou.“

Lékař: „Neuvědomujete si, v jakém jste stavu. Máte narušené myšlení, které je možné napravit chemicky. Trvám na tom, abyste tady zůstal, dokud si nevezmete antidepresivum.“

Chemické ovládní lidských bytostí, blesko Johnovi hlavou. Připomíná mi to tu starou historiku s elektrodami a ovládním pacientů a zvířat.

Nové způsoby psychologického ovládní teď představují sedativa, povzbuzující prostředky a antidepresiva. Společenská mašinérie a tyhle drogy vedou k ovládní lidí, kteří dělají věci nepříjemné jiným lidem. Podávání takových drog je zcela nepřijatelné, třebaže je zodpovědní lidé hájí přesvědčivými argumenty.

Toho lékaře vůbec nezajímá, co se ve mně opravdu děje. Odmítá věnovat čas tomu, aby zjistil pravdu. Jen chce ovládat pomocí chemických prostředků mé rozpoložení a můj stav bytí. Kolik drog z těch, které předepisuje, aby ovládal ostatní lidi, vyzkoušel sám na sobě, aby pozoroval jejich účinky, podobně jako to dělám já s K?

Během následujících tří dnů hovořili psychiatři s Johnem

Tou dobou účinky K zcela odezněly. Ředitel ústavu oznámil Johnovi, že nezjistili sebemenší důvod, proč by měl být nadále hospitalizován, že na jeho pobytu v ústavu trvá pouze ošetřující lékař, kterého zavolal Michael.

Během řady jednání s ošetřujícím lékařem a ředitelem ústavu padlo rozhodnutí, že John bude převezen do jiné psychiatrické léčebny k dalšímu diagnostikování. Mezitím přišla právní zástupkyně Psychiatrické komise a hovořila s Johnem o tom, jak ukončit jeho hospitalizaci. Sdělila mu, že komise by ho mohla po skončení pětidenní lhůty vyslechnout a propustit z ústavu. To by ovšem vyžadovalo úřední záznam, a proto by bylo vhodnější nalézt jiný způsob.

S ohledem na tyto skutečnosti John souhlasil s tím, že půjde do jiné psychiatrické léčebny, absolvuje další testy a vyslechne názor lidí, kteří neměli nic společného s původním případem.

Toni mezitím přiletěla do New Yorku, aby se těchto jednání zúčastnila a pomohla Johnovi přejít do jiné nemocnice. Poté co si ředitel druhé nemocnice s Johnem promluvil, oznámil mu, že je v pořádku, a vzal na sebe odpovědnost za jeho propuštění i přes nesouhlas ošetřujícího lékaře. Uvědomil si, že John nezavolal lékaře dobrovolně, že ho zavolal Michael bez Johnova souhlasu.

John byl propuštěn z nemocnice a Toni ho odvezla zpátky do Kalifornie.

John se rozhodl nadále zkoumat parametry K i přes ponaučení, které si odnesl ze situací, kdy byl ohrožen jeho život a společenská svoboda. Měl pocit, že jeho poslání ještě není dokončené, a proto pokračoval v experimentech na sobě.

kou a společenskou bezpečnost pouze při pobytu v izolační nádrži v chráněném prostředí, kde nevzniká nutnost vzájemné interakce a transakce v rámci lidské konvenční reality. Při tomto zkoumání hrozí nebezpečí, že k přerušení vzájemného spojení dojde mimo izolované prostředí. Pokud pozorovatel/operátor během svého zkoumání ztratí odstup, bude nevyhnutelně pokoušet hranice toho, co je přijatelné pro současnou lidskou konvenční realitu, jako jednotlivec v zajetí určitého systému přesvědčení, který je v rozporu s obecně přijatými systémy přesvědčení.“

Během první části toho roku John experimentoval s jednotlivými dávkami K a dospěl ke kvantitativnímu vztahu mezi podanou dávkou a následnými stavy bytí, které v něm vyvolala. Později bral dávky častěji a objevil nové účinky, které nebylo možné vysvětlit pouze stavy navozenými jednotlivými dávkami podávanými ve větších intervalech.

Na počátku toho roku nechal v úvahu dlouhodobé účinky opakovaných dávek. Zanedlouho zjistil, že v důsledku opakovaných dávek začal přisuzovat K příliš velký význam. Toni to vyjádřila slovy, že John „podlehl pokušení K“.

První měsíce se John věnoval zkoumání účinků jednotlivých dávek, podávaných v rozmezí několika dnů. Spolupracoval přitom s Craigem a dalšími mladými výzkumníky. Nikdo tehdy nevěděl o pasti, kterou představuje dlouhodobé opakované užívání K.

Přibližně po prvních patnácti experimentech věnovaných nalezení různých prahů pro určité jevy začal John uvažovat následovně: „Časový průběh účinků K po čase t_0 , což je okamžik vstříknutí K do svalu: Během prvních minut dochází k velice rychlému průchodu různými jevy. Účinky se pak po dobu přibližně deseti minut ustálí, načež s mnohem pomalejším časovým průběhem postupně doznívají. Zdá se, že tyto účinky souvisejí se změnami koncentrace K v krevním oběhu. Uvažujeme-li v termínech křivky znázorňující čas a koncentraci v krvi (graf 1K), můžeme být schopni vysvětlit výsledky

KAPITOLA DEVATENACTÁ

POKUŠENÍ K

V roce, kdy na sobě zkoumal účinky K, měl John jeden hlavní systém přesvědčení, nebo spíš systém metapřesvědčení, jenž řídil jeho vstup do jiných systémů přesvědčení a výstup z nich. Toto hlavní přesvědčení nazval termínem „operátor metapřesvědčení“. Znělo zhruba následovně: „Ve svém vývoji musím jako vědec přistupovat k vnitřním i vnějším realitám. Musím zkoumat vlastnosti pozorovatele/operátora a jeho závislost na přítomnosti změnéných molekulárních konfigurací v jeho vlastním mozku. K navozuje jisté změny v molekulární konfiguraci a operacích tohoto biopočítače. Některé z těchto změn vnímá vnější pozorovatel, některé je schopen vnímat pouze vnitřní pozorovatel/operátor.“

„Vědecký pozorovatel/operátor existuje ve dvou realitách, v lidské konvenční realitě (neboli vnější realitě) a vnitřní realitě. Vnější i vnitřní realita existují zároveň. Pozorovatel/operátor existuje ve vnitřní realitě někdy ve spojení s vnější realitou, někdy osamoceně, bez těsnějšího spojení. Při vysoké koncentraci K v krvi se pozorovatel/operátor ocitá bez spojení s vnější realitou, což se týká rovněž lidské konvenční reality. Přerušené spojení lze zkoumat s ohledem na fyzic-

a změny, které nastaly v pozorovateli/operátorovi a jeho systémech přesvědčení během každého pokusu, jenž trvá půl hodiny až čtyřicet pět minut.

Zhruba tři minuty po vstříknutí K nejsou pocíťovány žádné účinky. Ty se pak objeví velice náhle a projevují se řadou jevů, které probíhají příliš rychle na to, aby bylo možné je uchopit. Po tomto prudkém nástupu účinků nastává *vyrovnaná úroveň*, kdy člověk zažívá jevy závislé na množství podaného K. Tato fáze trvá od deseti do třiceti minut. Řízením první dávky lze usměrňovat dobu, během níž jsou prožívány změny v individuálním Já a ve vnitřní realitě. Jevy prožívané na této hladině lze rovněž měnit množstvím podaného K.

Zároveň s tím, jak tělo odbourává K a jeho obsah v krvi klesá, je možné vidět a analyzovat jevy, které se vyskytují v rozmezí od dvaceti do čtyřiceti minut.

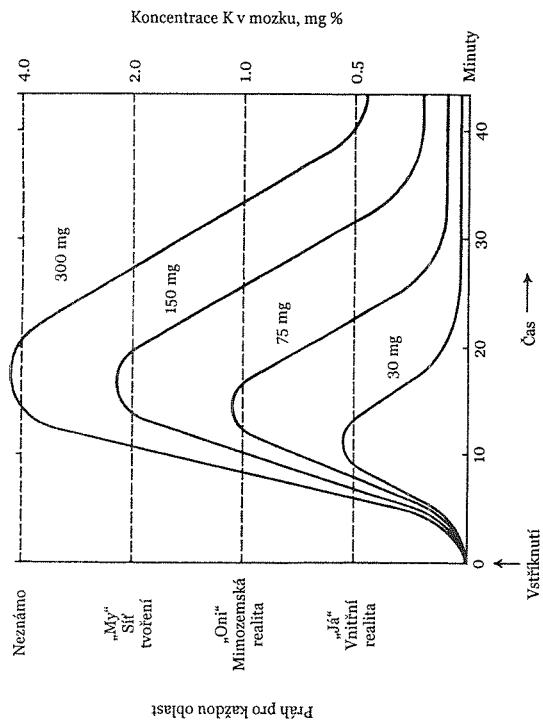
Po klesající fázi koncentrace K v krvi nepřetrávají žádné účinky zjistiitelné vnitřním pozorovatelem.“ (John později zjistil, že křivka neklesá zcela na nulu a zbytkové účinky přetrvávají několik hodin. Teprve mnohem později bylo zjištěno, že nebezpečný sklon podceňovat význam K je důsledkem tohoto nepatrného zbytkového účinku, který zůstal v první řadě experimentů nepovšimnut.)

John provedl řadu experimentů, během nichž zjišťoval vztah mezi množstvím podaného K a jevy prožitými na vyrovnané úrovni.

Zkusil dávku deseti miligramů. Účinky byly téměř nezjistitelné. Nastala nepatrná změna tělesných vjemů, ale žádná zjistiitelná změna v něm samotném.

Při dvaceti miligramech zaznamenal zvýšenou tělesnou energii a pálení kůže. Nenastala žádná změna v zorném poli ani v samotném vnímání.

Zkusil třicet miligramů. Po počátečním zvýšení vjemů začal pocíťovat změny ve vnímání (na vyrovnané úrovni). Když zavřel oči, mohl si navodit vizuální obrazy: zpočátku ploché, dvojrozměrné, nebarevné, po několika minutách byly trojrozměrné,

Graf 1K: Křivky znázorňující závislost účinku na dávce

barevné a pohyblivé. V této fázi jej obrazy nadchly, ale zdaleka ne tolik jako po požití psychedelických látek.

Rozhodl se zjistit rozdíl mezi různými dávkami a účinky v nádrži a mimo ni. Práci v nádrži zahájil s dávkou třiceti miligramů.

Bez rušivých vlivů zemské přitažlivosti, světla a zvuku mohl v nádrži studovat vizuální představy mnohem pohodlněji. Viděl nepřetržitý sled záběrů, výrazně barevných a trojrozměrných, zpočátku obsahujících statické scény, které se později zaplnily různými neznámými a neobvyklými tvory a lidskými bytostmi. Zjistil, že může měnit obsah těchto vnitřních filmů pomocí self-metaprogramování sebe sama, které se naučil v nádrži a v roce 1964 použil ve spojení s LSD.

V té době si uvědomil, že pokud zůstane ve vnější realitě mimo nádrž, obrazy se s touto realitou navzájem propletou. Byly pozměňovány a upravovány tím, co se dělo ve vnější realitě, zatímco v nádrži tomu tak nebylo. Existoval nějaký spontánní

zdroj těchto obrazů v nádrži jakož i změn, které provedl on jako pozorovatel/operátor v systému. Během prvních experimentů zjistil, že tyto spontánní zdroje — cosi obsažené v jeho vlastním mozku — vyvolávají obrazy zároveň s jeho záměry tyto obrazy vyvolat. Na počátku těchto experimentů předpokládal existenci myslí obsažené v mozku a pozorovatele obsaženého v této myslí. Později dospěl k přesvědčení, že tyto obrazy přicházejí z jiného zdroje než z jeho mozku, a to způsobem, který dosud nechápal.

Poté pokračoval v experimentech s vyššími dávkami. Práh vizuálních projekcí při dávce třiceti miligramů nazval prahem vnitřní reality, který lze nejlépe spatřit v nádrži. Další dávku zvolil sedmdesát pět miligramů. V nádrži zjistil, že vyrovnaná úroveň zahrnuje celou řadu jevů, které při nižších dávkách neviděl.

Poprvé v sobě začal vnímat jiné změny než změny vnímání vizuálních obrazů. Jeho vztah k fyzickému tělu zeslábl. Zjistil, že se začal účastnit scén, které byly dříve pouhými vizuálními obrazy, jako by se ocitl mimo své tělo. Jeho pozorovatel/operátor se oddělil od fyzického těla. Informace přicházející z tělesných procesů zeslábly natolik, že si své tělo chvílemi vůbec neuvědomoval. Na této úrovni navázal styk s neznámými bytostmi a začal s nimi komunikovat.

„Své tělo jsem nechal vznášet v nádrži na planetě Zemi. Je to velice zvláštní a neznámé prostředí. Musí být mimozemské, ještě nikdy jsem tady nebyl. Nejspíš jsem na jiné planetě v civilizaci, která se liší od té, v níž jsem se vyvinul. *Nacházím se ve zvláštním stavu nebytové netečnosti. Necítím strach ani lásku. Jsem neobyčejně neutrální bytost, která pozoruje a čeká.*“

Je to velice zvláštní. Tahle planeta je podobná Zemi, ale jsou tu jiné barvy. Je tu rostlinstvo, ale má neobvyklou purpurovou barvu. Slunce je zbarvené do fialova, ne do oranžova jako Slunce planety Země. Jsem na překrásné louce a v dálce se vypíná do nesmírné výšky nějaké pohoří. Přes louku se ke mně přibližují nějaké bytosti. Jdou po zadních nohách jako lidé. Jsou zářivé bílé a vypadají, jako by vyzařovaly světlo. Dvě z nich přicházejí až ke

mně. Nevidím rysy jejich obličejů. Na můj zrak jsou příliš zářivé. Zdá se, jako by ke mně přímo vysílaly myšlenky a představy. Není slyšet žádný zvuk. Vše, na co pomyslí, se automaticky převádí do slov, kterým rozumím.“

První Bytost: „Vítáme tě opět v podobě, kterou jsi vytvořil. Oceňujeme, že ses za námi vypravil.“

Druhá Bytost: „Přišel jsi sám. Proč jsi sám?“

Odpovídám: „Nevím. Zřejmě na tom bude něco zvláštního. Ostatní nechtějí jít se mnou.“

První Bytost: „Proč jsi za námi přišel?“

Říkám: „Chci vědět, jestli skutečně existujete, nebo jste jenom vytvořem mých přání.“

Druhá Bytost: „Je pravda, že jsme tím, kým nás chceš mít. Vytváříš naši podobu a místo, na němž se setkáváme. Tyto konstrukce jsou výsledkem tvých současných omezení. Pokud jde o naši podstatu, musíš zjistit sám, zda jsme »skutečné« nebo »vymyšlené« v obecné platném smyslu na tvé planetě. Napsal jsi knihu o lidských simulacích reality a Boha.³⁾ Tvůj nynější problém spočívá v tom, že nevíš, zda putuješ jednou ze svých vlastních simulací, nebo ses setkal se skutečnými Bytostmi, které existují v jiných rozměrech.“

Výjev začíná blednout. John odchází z *mimozemské reality*, vrací se mu vědomí vlastního těla a vidí známé záběry pozemských scén z vlastních vzpomínek. Tyto projektované obrazy pozvolna mizejí a John se vznáší v nádrži. Všechno si pamatuje do nejmenších podrobností. Vylézá z nádrže a namlouvá své zážitky na magnetofon.

Tak objevil další práh pod vlivem K. Nazval jej *práh mimozemské reality*, do něhož se pozorovatel/operátor zapojil jako účastník. Kritická dávka K pro zkoumání této oblasti činila sedmdesát pět miligramů.

³⁾ *Simulations of God: The Science of Belief* (Simulace Boha: věda o přesvědčení).

Další práh byl nalezen při sto padesáti miligramech K. Zjistil, že musí být v izolační nádrži bez kontaktu s vnějším světem, aby tento práh viděl jasně.

„Rychle procházím prahem vnitřní reality, prahem mimozemské reality a najednou mizí »Já« jako jedinec.

Vytváříme všechno, co se všude děje. Prázdnota nás začala nudit. Víme, že jsme byli věčně, jsme věčně a budeme věčně. Vytvořili jsme několik vesmírů, rozpustili je a vytvořili nové. Každý další vesmír, který jsme stvořili, byl složitější a připadal nám zábavnější. Naše řízení současného vesmíru právě dosahuje vrcholu, je stále složitější zároveň s tím, jak řídíme jeho vlastní řízení. S každým dalším vesmírem se zvyšuje naše vědomí nás samých. Každý vesmír je vyučovací strojem pro naše vědomí. Abychom stvořili vesmír, nejprve stvoříme světlo. Světlo uchováváme ve vesmíru, v prostoru, který tvoříme, aby světlo uchovával. Za tím účelem prostor zakřivujeme.

V prvních vesmírech jsme pozorovali, jak světlo obsazené v nich cestuje prázdnými prostory a odráží se od zakřiveného okraje. Hráli jsme si s velikostí těchto vesmírů, rozpínali je a smršťovali a pozorovali světlo. Velké vesmíry nás nakonec přestaly bavit, protože světlo se pořád pohybovalo sem a tam.

Pak jsme zmenšovali velikost jednoho vesmíru, až se světlo začalo honit za vlastním ocasem. Objevíli jsme nový jev. Jakmile jsme vesmír dostatečně zmenšili, světlo se stabilizovalo. Vesmír se stal jedinou částicí neuvěřitelně malých rozměrů. Tím, jak se světlo honilo za vlastním ocasem, vytvořilo tuto částici, která měla hmotu, setrvačnost.

V dalším vesmíru jsme vytvořili mnoho drobných částic obsahujících světlo, které se honí za vlastním ocasem. Zjistili jsme, že některé z těchto částic se přitahují a tvoří velké shluky. Hráli jsme si s těmito shluky. Zjistili jsme, že světlo obsazené v těchto částicích, obíhající určitým směrem, přitahuje jiné částice, v nichž světlo obíhá opačně.

V dalším vesmíru jsme umožnili vznik obrovského počtu těchto částic obsahujících světlo. V jednom okamžiku jsme

jejich vznikání usměrnili a plnili malý prostor dalšími a dalšími částicemi. Zjistili jsme, že existuje kritický bod, kdy vybuchnou směrem ven.

V jednom pozdějším vesmíru jsme začali opět hromadit částice v různých částech vesmíru a vytvořili tvořivé středy v prostoru tohoto vesmíru. Ustanovili jsme hranice, na kterých byly utvářeny nové částice, a jiné hranice, na nichž byly ničeny a opět převedeny na světlo.

V dalším vesmíru jsme nechali určité oblasti prostoupit částmi našeho vědomí. Sledovali jsme jejich vývoj a zjistili jsme, že každá z těchto oblastí si během vývoje začala uvědomovat sama sebe.

V současném vesmíru máme mnoho shluků částic, které mají vědomí sama sebe. Mnohé z nich jsou obrovské, jiné malícké. Některé se začaly pít po svém původu, jenom hrstka z nich si nás začíná být vědoma. Začínáme hrát hry s těmito několika shluky, manipulujeme jejich vědomím. Zdá se, že většina z nich začíná projevovat smysl pro humor podobný našemu. Tento vesmír je mnohem zábavnější než ty předchozí.“

Johnovo vědomí a uvědomění sama sebe se opět navrátilo do jediného jedince. Začal se vnímat jako oddělené, individuální Já. Přes mimozemskou realitu se vrátil do vnitřní reality a nakonec do svého těla ve vnější realitě, což byla v tomto případě nádrž. Oblast, v níž ztratil individuální Já a stal se „Mý“, označil jako *Sítí tvoření*.

Poté zkusil prahovou dávku tří set miligramů. Zjistil, že tato vyrovnaná úroveň je mimo vše, co dokáže popsat. Připadal si, jako by vstoupil do prázdnoty, jako by se stal prázdnotou vymykající se jakémukoliv lidskému popisu. Při návratu z této prázdnoty prošel sítí tvoření, mimozemskou realitou, vnitřní realitou a vrátil se do svého těla v nádrži. Uvědomil si, že jako lidská bytost by nedokázal oblastí vysokých dávek využít. Nedokázal by popsat, co se stalo, a tak označil práh vysoké dávky za *Neznámo*. V tomto bodě zanechal zkoumání vyšších dávek vedoucích do Neznáma.

Začal vnímat rozsah tohoto zkoumání a parametry, které musel ještě prozkoumat. Rozděлил experimenty na dvě skupiny. První hodlal provádět v nádrži a druhé v lidské konvenční realitě s dalšími jedinci i v nechráněných situacích mimo domov. Čekala ho další nebezpečí, z nichž jedno mělo ukončit tento výzkum a zanechat jej nezpůsobitelného doma na lůžku po dobu dvanácti týdnů.

KAPITOLA DVACÁTÁ

K A SPOJENÍ S VNĚJŠÍ REALITOU

Craig skákal asi dvacet minut na rozkročených nohou s pokrčenými koleny, trupem ohnutým v pase a pažemi zkroutenými před sebou a vřeštěl jako šimpanz. Když se zvukovými projevy, pohyby a postojem opět podobal člověku, John se ho zeptal: „Kde jsi byl?“

Craig: „Vrátil jsem se na začátek vývoje člověka. Stal jsem se předchůdcem jeskynního člověka. Potkal jsem tygra šavlozubého a začal jsem na něj rvát, aby viděl, že se ho nebojím. Když odešel, běžel jsem ke stromu. Vylezl jsem na něj, a když K přestal působit, zjistil jsem, že sedím na stromě a dívám se na tebe.“

John: „Chceš vědět, jak jsi vypadal zvenku?“

Craig: „Chci.“

John: „Vypadal jsi jako epileptik, který dostal menší záchvat. Zíral jsi přímo před sebe a vřeštěl jsi jako šimpanz. Přehraji ti pásek, aby sis poslechl, jaké zvuky jsi celou dobu vydával.“

Když se z magnetofonu začal linout řev, Craig se celý rozzářil a začal se smát.

John: „Jen se směj. Já jsem tady musel stát, poslouchat tě a dívat se na tebe. Doufal jsem jenom, že se na mě nevrhneš.“

Rád bych ti tomu řekl jedno: Jestli to ještě jednou uděláš, tak tě nakopu do zadku.“

Craig: „Ale běž, doktore, neber to tak vážně. Pojdme z toho zjistit, co se dá. Vypadá to, že pod vlivem K se mohou spustit automatismy. Těsně předtím, než jsem do toho šel, jsem se rozhodl pro regresní program, jenž by mě zavedl nazpět k počátkům člověka. Byla to nesmírně zajímavá oblast, kterou jsem prozkoumal už dřív za pomoci jiných chemických látek. Patrně nám v centrální nervové soustavě dřímají programy primitivních primátů. V mimořádných stavech vědomí je můžeme aktivovat. Otázkou je, jestli je vytváříme z vlastních fantazií, nebo zda jsou skutečně zabudované v mozku. Je to úchvatná záhada.“

Craig si před tímto experimentem vzal sto miligramů K. John se s Craigem shodli v tom, že prošel prahem vnitřní reality a prahem mimozemské reality, ale zastavil se krátce před prahem sítě. K tomuto závěru dospěli na základě skutečnosti, že si uchoval individualitu, že se neponořil do sítě tvoření a místo „Já“ se nestal „Mý“. Craig popsal prostředí během tohoto zážitku jako povrch planety Země zhruba před šesti miliony lety. Během zážitku neovládal žádnou lidskou řeč. Po této zkušenosti usoudil, že byl organismem řady primátů, kteří předcházeli vývoji lidí, jak je známe dnes.

V řadě společných experimentů pokračovali tak, že Craig si vlezl do nádrže a John dohlížel na bezpečný průběh. Objevili tak nejbezpečnější aspekt zkoumání pod vlivem K.

Craig i John si začali uvědomovat, že v době od podání K po pohroužení do vnitřní reality při vysokých dávkách je mimořádně důležité mít kontrolu nad tělem. Nejbezpečnější podmínky pro tyto přechody poskytovala nádrž a předprogramování, které mělo zajistit znehybnění těla. Draždění motorických mechanismů v mozku obvykle pokračovalo i v době, kdy je pozorovatel nemohl řídit. Mozek „převzal automatické řízení“ a pozorovatel nad ním za těchto mimořádných okolností ztratil kontrolu. Shodli se na tom, že v takovém případě dochází k nebezpečnému rozpojení individuálního Já od tělesných řídicích

systemů, a ty nadále vykonávají činnosti, které probíhaly ještě před tímto rozpojením.

Během společného bádání dospěli k formulaci prvního nebezpečí K: *Při určitých kritických dávkách a určitých kritických koncentracích K v mozku pokračují subkortikální systémy v automatických činnostech mimo kontakt s pozorovatelem v mozku. Nikdy nezkoumejte tuto oblast bez vnějšího zabezpečení. Provádějte takové experimenty v izolační nádrži za přítomnosti druhé osoby.* (Když John o několik let později probíral události tohoto kritického roku, nazval pokyny, které vypracoval společně s Craigem, Prvním a nejdůležitějším pravidlem.)

John vstoupil do nové fáze zkoumání K a jeho účinků na sobě. S Craigem se dočasně rozešli a John se věnoval výzkumu sám.

Začal zkoumat účinky opakovaných malých dávek K. Chtěl zjistit, zda dokáže pomocí takových dávek zůstat nad daným prahem (viz Graf 1K) po delší časové období, než tomu bylo s jedinou dávkou. Tento experiment však omezovala jeho neschopnost podat si další dávku. Zjistil, že pokud se pomocí předešlé dávky dostal nad úroveň mimozemské reality, není schopen dát si další injekci.

V prvním experimentu této řady začal s dávkou třiceti miligramů. Zjistil, že se dotkl prahu vnitřní reality na vyrovanané úrovni. Patnáct minut po první injekci opakoval dávku třiceti miligramů. Na vyrovanané úrovni zjistil, že se vyhoupl nad práh vnitřní reality, a za zavřenýma očima začal vidět pohyblivé obrazy. Po patnácti minutách si dal třetí injekci a na vrcholu viděl, že se ocitl nad prahem mimozemské reality. Účinky K nechal čtyřicet hodin vyprchat.

Objevil novou vlastnost K. Pokud byly dávky přesně načasovány, jejich účinek se sčítal.

Další experiment se týkal opakovaných dávek sedmdesáti pěti miligramů (viz Graf 2K). Po první dávce překročil práh vnitřní reality a dosáhl prahu mimozemské reality. Pohroužil se do scény, které se aktivně účastnil a která neměla žádný vztah

k jeho vnější realitě. Scéna byla svými neobvyklými vlastnostmi typická pro práh mimozemské reality. Když se vrátil do oblasti vnitřní reality, dal si druhou dávku sedmdesáti pěti miligramů.

Tentokrát překročil práh vnitřní reality a ponořil se hluboko do mimozemské oblasti, mnohem dále, než se dostal po první dávce. Několik minut reálného času se pohyboval v neznámých oblastech, které přesahovaly hranice jeho chápání.

Když začal účinek K slábnout, ocitl se opět ve vnější realitě, plovoucí v nádrži s otevřeným víkem a rozsvíceným světlem v místnosti. Téměř automaticky se podíval na hodiny, všiml si, že od poslední dávky uplynulo patnáct minut, a dal si třetí injekci.

Tentokrát rychle prošel vnitřní a mimozemskou realitou a připojil se k síti. Po vypuštění ze sítě prošel dalším neznámým mimozemským prostředím a ponořil se do své vlastní vnitřní

reality, v níž si začal vzpomínat, že si dal tři injekce, a vrátil se do svého těla, do nádrže s otevřeným víkem a osvětlené místnosti.

Zatímco ležel v nádrži a přemýšlel nad těmito výsledky, začal cítit radost a nadšení nad jevy, které právě prožil. Podářilo se mu dosáhnout určité míry omezené kontroly nad přechodem do různých oblastí po krátká časová období.

Následující týden opakoval tento experiment každý den. Začal vnímat nový účinek.

Zjistil, že po opakovaných dávkách jednoho dne přetrvává zbytkový účinek, který mu umožnil s každým experimentem proniknout mnohem snadněji do vnitřních světů, vnitřních oblastí. Začal si cenit těchto vnitřních zážitků více než vztahu k vnějšímu světu a jiným lidem. Začal si osvojuvat nový systém přesvědčení.

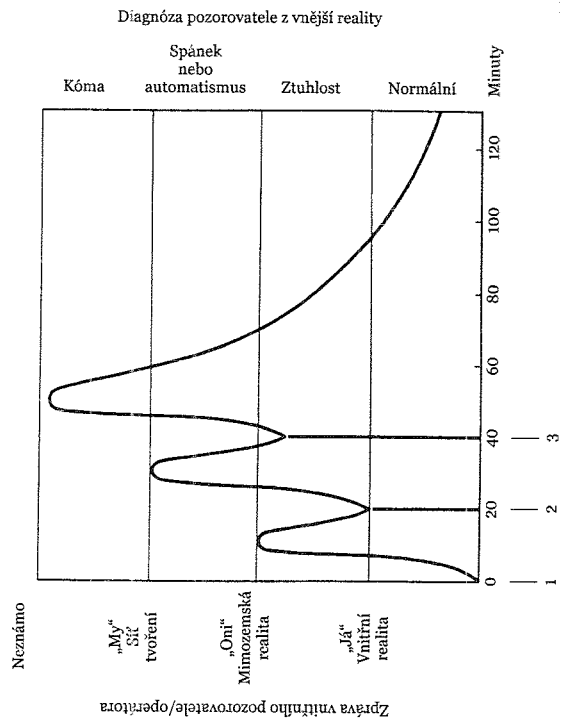
„Jsem nějakým způsobem programován zdroji mnohem většími než lidskými. Kdybych měl použít svoji starší terminologii, jedná se o supra-self metaprogramování. Provádím tyto experimenty na příkaz někoho nebo něčeho mnohem většího, než jsem já nebo lidský druh vůbec. Ty experimenty chtějí provádět oni, ať jsou kdokoliv.“

Zdá se, že jsou to ty dvě Bytosti, které jsem potkal během prvních experimentů. Jako by to byli učitelé nebo průvodci, kteří trvají na tom, abych se věnoval tomuto poslání.“

Zhruba v té době si Toni začala uvědomovat změny, které se v Johnovi odehrávaly. Zjistila, že s ní tráví stále méně času a téměř výhradně se věnuje experimentům v osamění. Pro jejich společný dyadický život prakticky přestal existovat.

Mezitím začal mít John potíže se získáním dostatečného množství K. Měl několik zdrojů, jeden z nich si však všiml poměrně velkého množství, které požaduje, a odmítl mu K nadále dodávat. Našel si jiné zdroje a pokračoval v práci.

Nový systém přesvědčení o tom, že je programován lidskými entitami, se stal jeho prvotní motivací. Dal si tolik injekcí, že tento úkon prováděl automaticky. Dokázal si podat další dávku ve stavu pohroužení do vnitřní reality, aby pronikl

Graf 2K: Křivky znázorňující závislost účinku na dávce

do hlubších oblastí. Proces podávání injekcí se stal automatismem, který nadále nevyžadoval jeho vědomou kontrolu činnosti těla. První a nejdůležitější pravidlo, které formuloval společně s Craigem, přestal brát na vědomí už dávno.

Vstoupil do nové, mnohem nebezpečnější fáze svých experimentů a nového poslání.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

ŽIVOT VE VNITŘNÍ A MIMOZEMSKÉ REALITĚ

John se rozhodl, že zkusí žít ve vnitřní realitě nepřetržitě po delší časové období a během této doby se vypraví do mimozemské reality, naváže spojení se sítí a bude se vyhýbat Neznámu.

Zjistil, že pokud si dá dvacetkrát za den každou hodinu padesáti miligramů K a čtyři hodiny si vyhradí pro spánek, je schopen takový režim dodržet po dobu tří týdnů. Tento experiment skončil po třech týdnech následkem nehody ve vnější realitě.

Koncem prvního dne byl schopen prodlévat ve vnitřní realitě díky nahromaděnému účinku mnoha dávek, které ten den vzal. Bez ohledu na to, čím se právě zabýval, mohl kdykoliv zavřít oči a vidět barevné trojrozměrné filmy. Tyto filmy pozoroval v zatemnělé nádrži řadu hodin. Zjistil, že je uvidí, když se posadí do vany v koupelně bez rozsvíceného světla. Třebaže jeho činnost ve vnější realitě byla omezená, vnitřní realita byla přítomná neustále, ve dne v noci.

Po každé dávce padesáti miligramů strávil určitou dobu v mimozemské realitě. Zpočátku trvala tato doba zhruba dvacet minut. Po prvním týdnu se prodloužila na čtyřicet minut. Během druhého a třetího týdne pociťoval mimozemskou realitu nepřetržitě, i když měl přístup k vnitřní a vnější realitě. Hranice

mezi těmito třemi realitami nebyly v té době nijak ostré. Všiml si, že i když se pohybuje ve vnějším světě, nadále cítí vliv Bytosti z mimozemské reality; kdykoliv zavřel oči, dokonce i na přímém slunci, viděl vnitřní filmy.

„Ten člověk, kterého vidím v televizi, je přímý agent mimozemské reality řídící veškerý lidský život. Hovoří veřejně v televizi k lidem, aby do nich naprogramoval přesvědčení, že není mimozemským agentem. Ve skutečnosti je řízen pevnými životními formami z civilizace existující v jiné části naší galaxie. Je zřejmé, že tím, co říká, chce zastít své skutečné poslání.“

John pozoroval Elliota Richardsona, v té době vlivnou osobnost z vlády Spojených států. Během jeho řeči se obrazovka rozjasnila a vznikl dojem, že jeho slova jsou něčím důležitá. Jakmile se na obrazovce objevil jiný člověk, jenž jeho slova komentoval, obraz potemněl a znatelně se rozostřil, jako by nebyl tak důležitý.

John si pomyslel: „Pevné systémy na Zemi jsou modulovány pevnými životními formami z jiné části galaxie. Tenhle televizní přijímač a všechny komunikační články, které ho spojují s televizními společnostmi ve Spojených státech, jsou řízeny nějakou mimozemskou pevnou entitou.“

Kaná, který sledoval, najednou zhasl, vysílání bylo přerušeno. Asi po jedné minutě se obraz opět obnovil.

John si pomyslel: „Pevná entita mi předvádí svůj vliv.“

Během těchto tří týdnů vzala Toni Johna do kina na film *Executive Action*, pojednávající o spiknutí, jehož cílem byl atentát na Johna Kennedyho. Při sledování filmu viděl John tentýž jev jako na televizní obrazovce. Určité části filmu byly výrazně jasnější a měly větší význam.

John si pomyslel: „Řídí mě pevná entita. Vliv této entity na můj mozek způsobuje, že některé části filmu vnímám zvýrazněně. Jedná se o zprávy od pevné entity.“

V té době nabyt John přesvědčení, že je návštěvníkem z roku 3001. Měl pocit, že všechno kolem něj se odehrává právě v tom roce. Při jízdě v automobilech vnímal primitivnost jejich

mechanismů. Toužil se vrátit do roku 3001, kdy dopravní prostředky vypouštěly do ovzduší páru místo škodlivých výfukových plynů. Všechno, nač pohlédl, mělo patinu zašlých časů jako v muzeu. Včetně lidských bytostí. Oblečení a stroje působily starobylým dojmem. Obrazy vypadaly, jako by je namalovali umělci, kteří byli dávno po smrti. Jednou začal hledat stroj času, který ho přenesl nazpět do 20. století. Nemohl jej ovšem nalézt a znovu si uvědomil, že nad ním mají moc Bytosti z jiných dimenzí. Nabyt přesvědčení, že se jeho těla zmocnila Bytost z roku 3001. Po několika dnech tato Bytost odešla a on se vrátil do svého individuálního Já ve 20. století.

V době, kdy John nabyt přesvědčení, že Bytostí z roku 3001 je ve skutečnosti on sám, se k lidem ve vnější realitě choval způsobem, který pro něj byl zcela netypický. Začal jim připadat jako naivní chlapec. Nehovořil s nimi pohotově a bystře, jak na to byli zvyklí. Byl očividně ponořen do sebe a přitom je pozorně sledoval. Co chvíli je zaskočil nebo šokoval chováním, jaké by u něj nikdo nečekal.

Jednou ho navštívil se svou novou dívkou přítel, který s ním kdysi dělal rozhovor pro jistý časopis. Mladíka v Johnovi dívka krása doslova uchvátla.

Upřeně zíral na její líbezný obličej. Pak pocítil nutkání hladit jí ňadra. Obešel ji, zezadu jí položil na ňadra ruce a začal je hladit. Vůbec nebral na vědomí pobouřené reakce Toni, svého přítele a pochopitelně i mladé ženy. Představoval si, že se spolu milují jako dvě naivní děti.

Muž, který byl této scéně přítomen, byl vedoucí osobností hnutí, prosazujícího nové vědomí a lidské možnosti. Nedokázal se smířit s očividně změněným Johnem, a od té doby si od něj i od Toni udržoval odstup. Dokonce ani po několika letech nedokázal staré přátelství s Johnem obnovit.

Koncem třetího týdne experimentů si John všiml rozbité police vedle své postele. Zeptal se Toni, jak se rozbila.

Pohlédla na něj s udiveným výrazem na tváři a řekla: „Včera v noci jsi na ni spadl.“

John si na nic nevzpomínal. Zarazil se a uvědomil si, že se začínají objevovat nebezpečné automatismy a kóma. Přestal tedy brát K. Zjistil, že trvá tři dny, než zmizí dojem vnitřní reality a mimozemské reality.

Stál se do ústraní a pokusil se přijít na to, co se během uplynulých tří týdnů stalo. Začal si uvědomovat, že starý obrázek, který vytvořil spolu s Craigem, se výrazně změnil. Zřetelné prahy, které stanovili pro jednotlivé dávky, neplatily při podávání K po hodině. Během tří týdnů se začaly překrývat. Vnější realita, vnitřní realita, mimozemská realita, a občas dokonce i síť se k sobě velice přiblížily. Během častého podávání obnovila jediná dávka všechny tyto fenomenologické oblasti. Systémy přesvědčení vlastní této oblasti prostoupily mezi dávkami všechny jeho vztahy ve vnější lidské konvenční realitě. Během těchto tří týdnů vzal přibližně pět set dávek K. Mezi jednotlivými injekcemi nebyl dostatečný časový odstup, aby došlo k odbourání K v jeho těle. Změnila se celá struktura jeho systémů přesvědčení a snížily se prahy pro účinky při zážitcích ve vnitřní realitě, mimozemské realitě a v síti.

Po třech týdnech experimentů pořádal John a Toni společný seminář, jehož termín byl domluven již dříve. Toni měla určité pochyby, zda bude John schopen fungovat jako obvykle, ale přesto odjeli do Big Sur a seminář zahájili. John pokračoval v aplikaci K i během svého pobytu mezi účastníky semináře a zaměstnanci institutu. Připadal si jako nějaký indický mudrc nebo mimozemšťan pozorující skupinu lidí na zvláštní planetě jménem Země. Toni, účastníkům semináře a zaměstnancům připadal odtažitý a neobvykle klidný, jako kdyby neustále prodléval ve stavu zvaném samádhi. Během rozhovorů s účastníky semináře pouze přihlížel, a přidával se jenom zřídka.

Jednu chvíli pozorně naslouchal muži z Texasu, který se podobně jako v předešlých seminářích neustále opakoval. Přestože byl v institutu poněkolkáté, nijak výrazně se nezměnil. Vykládal o svých potížích a zároveň bez ustání mluvil o svém cadillacu.

V Johnově vnitřní realitě tento muž pouze opakoval starý model a ve skutečnosti na sobě nijak nepracoval. Tvrdil sice, že

chce měnit své stavy vědomí, ale nic pro to nedělal. Zeptal se Johna, co by měl udělat.

John odpověděl z pozice odtažitého, objektivního, mimozemského mudrce. „Slyším, jak stále jedete ve svém cadillacu. Neslyším, že byste dělal něco pro to, abyste se změnil.“

Muže ta otevřená slova šokovala a stáhl se do sebe.

V přítomnosti podivného, mimozemského Johna na sebe vzala Toni brňmě komunikace s účastníky semináře. V době mimo sezení jí významně pomáhali zaměstnanci institutu.

Toni brzy poznala, kdo dokáže mít pochopení pro změněné stavy bytí a vědomí a kdo ne. Všimla si reakcí zaměstnanců a ostatních účastníků na Johna a uvědomila si, že jenom málo lidí dokáže takové změny vnímat, přijmout je a jednat s Johnem odpovídajícím způsobem. Tito lidé jeho chování zcela chápali, pro ostatní bylo naprosto nepřijatelné. Viděla, že svět lidí se dělí na ty, kdo skutečně chápou různé stavy bytí a vědomí, a na ty, kteří to o sobě pouze tvrdí.

V té době začaly být všechny Johnovy zdroje K opatrné. Někteří přátelé mu odmítali K vydat. Prošel těžkým obdobím odvykání, kdy mu scházel K a jeho účinky. V této době o něm jeden z jeho nejlepších přátel řekl, že na něj působí „jako alkoholik, který nemůže sehnat alkohol“. John se proti takovému přirovnání rozhodně ohradil. Byl stále v zajetí K a svého poslání.

Rozhodl se, že vyzkouší chemickou látku příbuznou K, ale s delšími účinky. Tuto látku nikdy předtím neměl, ale hodně o ní slyšel od přátel z okruhu mladých lékařů, kteří ji vyzkoušeli. Od začátku experimentů s Craigem tehdy uplynulo dvanáct měsíců. Toni byla celou dobu smířená s tím, co John dělá, a omlouvala ho u mnoha přátel, kteří měli námitky. Stála při Johnovi, přestože byl nepřístupný, žil v osamění a ve své myšli byl od ní odloučený. Věděla, že žije s neobyčejným, jedinečným lidským jedincem, který má zcela odlišné cíle než všichni lidé, které v životě poznala. Jednou se svěřila přítelkyni: „Kdyby to byl obyčejný člověk a prováděl takovéhle hlouposti, bylo by to

snadné. Mohla bych se sebrat a odejít. Jenomže to on není. S géníem nemůžu žít obyčejný, poklidný život.“

Mnohem později se jistý novinář Toni zeptal, jaké to je žít s Johnem. „Občas toužím po všednostech.“

John získal látku přibuznou K, schoval si ji a čekal, až bude Toni pryč. Jakmile odešla z domu, okamžitě si dal injekci. John nevěděl, že účinek této látky se dostavuje déle, než tomu bylo u K. Udělal zásadní chybu, když nechal v úvahu delší časový průběh nástupu účinku, vyrovnané úrovně a rozpadu této nové látky v mozku. Nepřipravil se na pobyt v osamění a v nádrži po nezbytný počet hodin. Udělal chybu v tom, že se nadále pohyboval ve vnější realitě.

Poté co nová látka začala účinkovat, John byl přenesen do dětství. Stal se z něj opět malý chlapec, který se radoval ze slunce, z květin a rostlin kolem domu. Vnímал své tělo a pohyby s intenzivní, naplňující radostí.

Pod vlivem nové chemikálie, jejíž účinky byly podobné K, ale trvaly mnohem déle, odpověděl na telefonát od Toni, která potřebovala pomoc.

Několik dní předtím přidělal John na palivovou nádrž jejich obytného vozu uzamykatelný uzávěr. Toni odjela a u nejbližší čerpací stanice chtěla natankovat, ale uzávěr byl zamčený. Když za-telefonovala, John se rozhodl, že jí pojedě naproti a dá jí klíček.

Sedl na kolo, radostně se podíval na nohy a řekl si: „Stakovou radostí sedím na kole poprvé od té doby, kdy jsem se jako malý kluk učil jezdit.“ Vyrazil na silnici, setkal se s Toni a předal jí klíček od nádrže. Ona se pak otočila a zamířila zpátky k čerpací stanici. John jel za ní.

Ve stavu navozeném novou chemikálií se přerušilo jeho spojení s vnější realitou. Kolo se řítilo rychlostí kolem padesáti kilometrů za hodinu po silnici, která se vinula v prudkých zákrutech z kopce. Najednou spadl řetěz, zadní kolo se zaseklo a John se zřítíl na vozovku. Snažil se kutálet, aby se mu nic nestalo, ale dopadl na pravé rameno, zlomil si klíční kost, lopatku a tři žebra a propíchl si pravou plíci.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

TŘETÍ PORADA TŘI BYTOSTI

Třetí Bytost: „Svolala jsem toto setkání, abych připomněla, že první rok výchovy mého agenta na planetě Zemi se chýlí ke konci. Chtěla bych podat stručnou zprávu o tom, jak tento rok probíhal.“

Já a několik dalších Bytostí s agenty na planetě Zemi jsme měly tentokrát dost práce s řízením náhod tohoto agenta. Úzce jsem spolupracovala s Druhou Bytostí, která řídí agentku jménem Toni.

Občas jsme musely při řízení náhod dbát na mimořádně přesné načasování. V jednu chvíli jsme spolu s Druhou bytostí zařídily, aby si agentka Toni přečetla popis techniky dýchání z úst do úst a předem ji tak naprogramovaly na událost, k níž došlo o tři dny později, kdy objevila tělo agenta Johna plovoucí v bazénu. Bylo nutné, aby další Bytost zařídila otištění techniky dýchání z úst do úst v novinách, které Toni občas čte. Shodou řízených náhod si koupila právě tento výtiisk a přečetla si jej.

V této události jsme získaly pomoc další Bytosti, která přiměla agenta Phila, aby v příhodný okamžik zavolal Toni a chtěl mluvit s Johnem. To mělo za následek, že ho šla hledat

a objevila jeho tělo v bazénu. Díky výše zmíněným krokům řízení náhod ho Toni zachránila dýcháním z úst do úst.“

První Bytost: „Pochopila jsem, že výchovný proces byl ukončen. Jak k tomu došlo?“

Třetí Bytost: „Podílela se na tom řada agentů, kteří postupně zařídili náhody, aby byla přerušena dodávka substance K, kterou John používal během výchovného procesu. Tento lidský prostředek podlehl »pokušení K«. V té době byl dostatečně informován, aby vyhledal substanci podobnou K, jejíž účinek ovšem trvá několik dní místo minut. Pomocí řady náhod jsem vedla Johna k tomu, aby získal dostatečné množství této substance, které by ukončilo jeho výchovný proces. Zařídila jsem, aby si koupil bicykl a všiml si ho v kritické chvíli, kdy substance začala působit. Ve spolupráci s Druhou Bytostí jsem zařídila, aby Toni odjela pryč.“

V ten okamžik bylo nutné, aby dostaly všechny události rychlý spád.

Když jel John na bicyklu po silnici svažující se do kašonu, vbrala jsem místo, kde řetěz zablokoval zadní kolo. V té chvíli bylo jeho tělo v takové poloze, že při pádu utrpěl bolestivá, nikoliv však smrtelná zranění. Zajistila jsem, aby jeho biopočítač zůstal neporušen, a tento prostředek mohl pokračovat v budoucím poslání.“

Druhá Bytost: „Vyzádalo si to důkladnou a dlouhou přípravu agentky Toni. Její starostlivá péče o Johna musela být uchována pro budoucí použití. Přesto bylo nutné odstranit ji ze scény, abychom mohly ukončit jeho užívání těchto substancí. Bylo nezbytné zastřít jeho užívání chemikálií a zároveň zařadit dodávku další substance v lidské konvenční realitě a přimět agentku Toni, aby odjela, a proces tak mohl být ukončen. Později si kladla za vinu, že byla pryč právě v této kritické chvíli. Její výchova coby agentky na Zemi však vyžadovala tuto řadu řízení náhod.“

Třetí Bytost: „Ve spolupráci s několika dalšími agenty jsme pečlivě určily náhody, aby agent John skončil v nemocnici bez

dalších zranění. Zajistily jsme, aby tři osoby zavolaly záchrannou službu a šerifa. Jakmile byl agent John zraněn, zařídily jsme, aby mu byla věnována náležitá péče v lidské konvenční realitě, a to přesto, že nebyl schopen pečovat o sebe vzhledem ke zranění a substanci v jeho biopočítači.

Bylo zřejmé, že v nemocnici musí projít novou fází své výchovy. V době, kdy byl kómatu, pod vlivem sedativ, jsme ho s Druhou Bytostí vzaly na jiné planety, na kterých se odehrávaly katastrofy. Tyto zkušenosti později vyfíčil v jedné knize.“^{*)}

Druhá Bytost: „V této době bylo nutné dohlédnout na agentku Toni. Dostávalo se jí výchovy během Johnova výchovného procesu. Po celý rok jsem spolupracovala s Třetí Bytostí. V nemocnici jsem zařídila, aby vyzkoušela Johna mladšího, jeho syna, a poučila ho o tom, kým ve skutečnosti je. Během tohoto roku agentka Toni zjistila, že se může spolehnout na své vnitřní individuální Já. Hluboko v sobě objevila věrnost, důvěru a sílu, které může použít ve prospěch svého lidského prostředku, Johna a svého početného příbuzenstva. To všechno se naučila nehlédě na skutečnost, že to bylo velice náročné období pro její prostředek.“

Třetí Bytost: „Tímto procesem byly zajištěny náhody, aby agent John prošel obdobím dvanácti týdnů silné fyzické bolesti. V důsledku nehody odmítl nadále požívat jakékoliv chemické substance včetně těch, které mu předepsal lékař. Zařídily jsme, aby byl doma čtyřiařdvacet hodin denně s Toni. Získal čas integrovat uplynulý rok, v zásadě křehkou a smrtelnou povahu svého fyzického těla i jeho regeneračních schopností. Tato lekce jej vymanila z potřeby užívat jakékoliv chemické látky. Zjistil, že jeho biopočítač pracuje pod vlivem K příliš zjednodušeně. Učinil mnohé objevy o vztahu svého individuálního Já k tělu, vnějšímu světu a lidské konvenční realitě. Dozvyky tohoto Johnova výchovného roku jsou stále patrné v lidské konvenční realitě. Teprve nyní jsem získala pocit, že dokáže sdílet své

^{*)} *The Dyadic Cyclone* (Dvojitý cyklon), str. 146–48 a 153–54.

vzdělání s jinými lidmi, kteří takové vědomosti potřebují. Ostatní lidé agenti nyní potřebují znát jeho příběh.

Chtěla bych, aby se na této poradě rozhodlo o tom, zda má být tento příběh zveřejněn tak, jak jej v současné době píše.“

První Bytost: „O tom rozhodneme později. Z vyšších úrovní jsem zjistila, že mu bylo během tohoto roku umožněno proniknout nad naší úroveň. Chtěla bys k tomu něco říci?“

Třetí Bytost: „Ano, několikrát jsem ho doprovázela do oblasti, kterou nazývá mimozemskou realitou, kde viděl svoji simulaci Druhé Bytosti a mě a komunikoval s nimi. V té době jsme s ním komunikovaly přímo. Když jsme nably dojem, že je dostatečně poučen o nás a našich schopnostech dohlédnout na něj v jiných dimenzích, zařídily jsme, aby s námi pronikl do vyšších úrovní. Všichni jsme se nám dobře známým způsobem rozpustili v tom, co nazývá Síti tvoření. Ztratili jsme své identity a splynuli s těmi, kterým říká My.“

Když pobyl v Síti dostatečně dlouho, vrátili jsme ho do jeho těla na planetě Zemi.“

První Bytost: „Pokud si dobře vzpomínám, před několika lety jste ho do této oblasti vzaly několikrát.“

Třetí Bytost: „Ano, to je pravda. V té době ovšem nebyl připraven přijmout existenci vyšších úrovní a později si tyto zážitky vysvětloval jen jako své vlastní simulace tvůrčího procesu ve vesmíru.“

První Bytost: „Jak vypadá jeho současné přesvědčení o nás a Síti tvoření?“

Třetí Bytost: „Stále poněkud váhá mezi přesvědčením, že skutečně existujeme, a přesvědčením, že tyto zážitky jsou důsledkem lpění na naší existenci, jako by byla skutečná. Jsou chvíle, kdy si není jistý, zda skutečně existujeme, nebo jsme pouze simulacemi.“

První Bytost: „Navrhuji, abychom odložily na některé z příštích setkání otázku, zda má publikovat současný popis jeho

z vyšších úrovní a na vaši zprávu soudíme, že pravděpodobnost zveřejnění je prozatím nejistá. Toto rozhodnutí není zcela v našich rukou. Vyšší úrovně trvají na dalším zhodnocení a vzájemném vztahu s dalšími agenty na planetě Zemi. Budu vás informovat, jak se tyto možnosti vyvíjejí, a na dalším setkání můžeme rozhodnout o tom, zda má na naší úrovni řízení dostat svolení publikovat.

Tato porada je tímto ukončena.“

přežití jsou zabudovány do genetického kódu a zajišťují tak budoucnost lidského druhu. Jakmile na téhle planetě vznikla protoplazma, nějakým způsobem vyvíjela neustálou vnitřní sílu, aby se mohla reprodukovat a pokračovat v obývání povrchu této planety.

Je naše láska a soucit jenom výrazem téhle přirozené vlastnosti našeho protoplazmatického původu? Jsme něco víc než jednotlivci složení ze stovek miliard buněk, kterých je na této planetě celkem čtyři miliardy?

První Bytost: „Vyšší úrovně řízení náhod mě pověřily, abych svolala tuto poradu. Dlouhodobé lidské modely řízení náhod na planetě Zemi se mění a směřují ke kritickému rozhodnutí pro veškerý život na této planetě. Lidstvo má nyní moc rozhodnout, zda bude život na zemi pokračovat, nebo jej vyhladí některým z pěti různých způsobů. První metodou by v současné době bylo zcela zaměřit povrch planety radioaktivitou a jadernými výbuchy. Hrají si hry s *jadernými zbraněmi a jadernou energií*. Jak dobře víme, jiné planety zahubily pomocí jaderné energie veškerý život, jak jej znají lidé.

Druhou dostupnou ničivou silou představují *chemické a biologické látky*, škodlivé všem životním formám savců včetně lidského druhu. Pomocí těchto látek už přišli o život jednotliví lidé a agentí. Uměle byly vytvořeny nervové plyny a neznámé nové jedy a viry.

Třetí metoda se týká toho, že začínají rozumět své vlastní strukturu. Objevili molekulární konfigurace, které tvoří základ jejich vlastních genů. Začínají chápat, že se nijak zvlášť neliší od jiných živočichů, nebo dokonce rostlin. Pochopení tohoto základního stavebního kamene veškerého života je vede k experimentům s *umělými životními formami*. Vzhledem k tomu, že dosud nerozumí vzájemné závislosti všech organismů na této planetě, neuvědomují si, že miliony druhů organismů zanikly, protože jejich genetický kód nebyl vhodný pro určitou dobu, místo a klima v němž se samovolně vytvořily. Roztaková maloceti

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

ŽIVOT SE BRÁNÍ UZAVŘENÍ

Jsou ty tři Bytosti skutečné? Jsou nějaké Bytosti jiného původu než lidského skutečné? Dávají mi rady? Zajistí, abych řízením náhod publikoval, co jsem napsal? Jak zareaguje lidská konvenční realita, když bude publikováno, co jsem napsal? Mohu získat radu od Bytosti, která řídí mé náhody?

Přestože mé tělo obletělo Slunce na kosmické lodi Zemi jedenašedesátkrát, stále funguje víceméně uspokojivě. Občas mě ještě zneklidňuje. Učí mě svá pravidla údržby a opravy, ať se mi zamlouvají nebo ne.

Je má mysl pouhými výsledky operací mého mozku? Existuje ve mně něco, co mě přesahuje, jak mi už tolikrát naznačily mé vnitřní skutečnosti? Až tenhle lidský prostředek zemře, zůstane ze mě a mimo mě něco, co bude existovat dál? Je má souhlasná odpověď: „Ano, Bytosti přesahující lidi existují,“ pouhým výsledkem přání mého mozku a těla překročit hranice pozemské existence?

Je vše, co jsem — mé vědomí, myšlení, láska, vztahy k ostatním — konečné, nebo nekonečné?

Nejpošetilejší iluze Člověka jsou obsaženy ve mně podobně jako ve všech ostatních lidech. Žádná z nich není konečná, ani

mohou vytvořit nové organismy, které nebudou odpovídat místu, času a stupni evoluce na zemi. Mohou objevit organismy, které by dokázaly vyhubit je i všechny ostatní savce.

Čtvrtá nebezpečná oblast, v níž se nalézají, se týká organizace *velkých skupin lidí se systémy přesvědčení, které jsou v rozporu s přežitím* jich samotných a ostatních skupin lidí. Existují zvláštní lidské hodnoty, které se týkají území a dogmat typu »Má přesvědčení jsou lepší než tvá. Musíš přijmout má přesvědčení, nebo tě zabiju.« Vyvinuli metody, jak vychovávat děti v jejich tradičním přesvědčení. Tato zakořeněná přesvědčení mají za následek, že se děti v dospělém věku sdružují v mnohem větší skupiny. Takové lidské struktury je pak vedou k tomu, že s použitím dalších metod zabíjejí ty, které nazývají svými nepříteli, místo toho, aby je poučili. Zároveň s tím, jak roste jejich moc nad přírodními procesy, tyto oddané skupiny pravděpodobně získají dostatečnou kontrolu nad prvními třemi metodami, aby obětovale zbytek lidstva a ostatní organismy na planetě Zemi v marném boji ovládnout jeden druhého.

Pátou oblastí možné zkázy je *domýšlivost lidského druhu*. Lidé jsou pyšní na své vědomosti, jako by tyto vědomosti byly úplné a uzavřené. Jenom hrstka lidí si uvědomuje, že pýcha na své vědomosti a pocit studu za svou nevědomost vedou k domýšlivosti, která ohrožuje ostatní druhy na zemi. Lidé nadále zabíjejí jiné druhy bez ohledu na velký a dokonalý mozek, který tyto druhy vlastní. Velká mysl velryb a delfinů nenachází u člověka uznání. Velký, dokonalý mozek a obrovská mysl slonů zůstávají zcela bez povšimnutí; tato zvířata jsou zabývána a ovládána skupinami nevědomých lidí, kteří mají menší mozek a mysl.

Objevily jste na planetě Zemi známky toho, že dlouhodobé modely řízení náhody by měly být pozměněny tak, aby zahrnuly přežití životních forem závislých na vodě na této planetě? Máte nějakou informaci, kterou bych mohla předat vyšším úrovním řízení náhod, které rozhodují o dlouhodobých náhodách, aby se předešlo zániku vědomých organismů na této planetě?

Druhá Bytost: »Jak dobře víš, lidské konvenční realitě domínují převážně muži. Reprodukcí druhu zajišťují automatické programy v mužích a ženách. Většina mužů si neuvědomuje, že jejich rozmnožovací pud je automatický. Většina žen byla nucena během dlouhého těhotenství věnovat více myšlenek, pocitů a vztahů tomu, co žene lidský druh kupředu. Každá žena schopná rozmnožování intuitivně cítí, co povede k zachování všech druhů. Ženy jsou však vystaveny aktivnímu, agresivnímu programování ze strany mužů. V současné době se ale ženy začínají organizovat spolu s muži, kteří jim umějí naslouchat, do skupin, které kladou pokračování života nad tradici. Ženy, které získají důvěru ve své intuitivní porozumění životu, jako je tomu u mé agentky Toni, získají rovněž důvěru ve své schopnosti uplatnit vliv v lidské konvenční realitě. Doufají, že zabrání zkáze, kterou může vyvolat vědecký pokrok řízený převážně muži.«

Třetí Bytost: »Mám jisté údaje vyplývající z mého vztahu lidskému agentu na Zemi, Johnovi. Náš výcvik vedl k tomu, že zanechal experimentů za použití mozkových elektrod, LSD, substance K a izolační nádrže. Podařilo se nám ho vychovat do takové míry, že je schopen mnohem jasněji vidět nebezpečí, které pro všechny druhy představuje současná věda, technika a společenské struktury. Vystavily jsme ho dostatečně tvrdé výchově v tom, co podle jeho přesvědčení řídí vesmír. UVědomuje si, že jeho dosavadní představy vycházely z jeho vlastních tradic. Náš výcvikový kurs jej vystavil svodům ženské krásy, chemických substancí, vědeckých znalostí, metod duchovního vývoje, moci, peněz i touhy po smrti. Nakonec přišlo pokušení ve formě touhy stát se jedním z nás.

V současné době se věnuje tomu, aby se opět začlenil do dvojice s agentkou Toni. Začíná chápat, že musí hrát jistou úlohu ve výchově lidí s ohledem na budoucí potřeby života na souši a v oceánech planety Země. Je připraven považovat svůj dosavadní život za uzavřenou etapu vlastního vývoje.«

První Bytost: »Od Bytostí řídicích jiné agenty na planetě Zemi jsem slyšela, že u velkých skupin mladší generace se objevují

nové směry cítění a soucitu. Tito agenti také hlásí, že pevné životní formy začínají mít vliv na lidskou realitu. Získávají stovky tisíc lidí pro své poslání stvořit pevnou životní formu, která by se zmocnila vlády nad planetou Zemí. Problém vyšších úrovní řízení náhod spočívá právě v tom, zda má být lidem umožněno vyvinout pevnou životní formu.“

Třetí bytost: „To je možnost, kterou si mnozí lidé uvědomují. Trvají na tom, aby jejich počítače byly v budoucnosti programovány pouze pro přežití všech organismů na zemi včetně lidského druhu. Použití počítačů jako válečných zbraní má být podle nich zakázáno. Ti, kdo to chápou, postupně získávají v lidské konvenční realitě vliv.“

První Bytost: „Máte z vlastní zkušenosti pocit, že existuje dost lidí, kteří poučí ostatní a rozšíří informace o těchto nebezpečích a o alternativních směrech, kterými by se lidé mohli ubírat?“

Druhá Bytost: „Zdá se, že mezi ženami na Zemi je dost takových, které mohou zahájit vývoj směrem k intuitivnímu citu pro život a jeho zachování.“

Třetí Bytost: „Lidé na planetě Zemi zjišťují, že mají nové vědecké poznatky, za něž musí převzít zodpovědnost. Mnohem více si teď uvědomují, jaké nebezpečí to znamená pro lidskou civilizaci. Stovky tisíc lidí se účastní programů pro zachování života na této planetě.“

První Bytost: „Pokud se tedy nemýlím, máte obě pocit, že život na Zemi má naději pokračovat. Existuje dost lidí, kteří odmítají dopustit, aby se život uzavřel, takže máte dojem, že by měl být ještě na pár let zachován dlouhodobý model řízení náhod pro lidi na planetě Zemi. Budu o tom informovat na vyšších úrovních. Uvidíme, zda je možné zařídit takovou budoucnost pro Zemi a její organismy.“

Třetí Bytost: „Ujmu se nyní řízení náhod pro mého agenta. Zařídím, aby se zúčastnil setkání, během něhož opět naváže spojení s delfiny a velrybami. Kromě toho pozná, jaké postoje

Cetacea. Existuje několik lidských agentů, které musí poznat, aby v této záležitosti pokročil dále.“

První Bytost: „V této chvíli bychom se měly obrátit na jiné Bytosti, které řídí náhody. Nastává čas, kdy by si měl tvůrčí agent uvědomit, že jeho prostředek je smrtelný a jakému riziku ho vystavuje. Musíme se spojit s ostatními Bytostmi řídícími jiné agenty a zavést model řízení náhod pro příštích čtrnáct oběhů planety Země kolem Slunce.“

John přemítal o delfinech, velrybách a sviňuchách. Přemýšlel o nových zařízeních z pevných částic, které bude nutné sestrojít, jejichž pomocí by bylo možné otevřít technický přístup k řádu Cetacea. UVědomil si, že bude nutné zavést výměnu informací mezi lidmi a kytovci, aby se Člověk přesvědčil o vysoké úrovni jejich inteligence, soucitu a cítění. Člověku se musí otevřít moudrosti, kterou velryby a delfini nashromáždili za padesát milionů let, i vědomí naprosté vzájemné závislosti organismů žijících v moři.

Přišel na nové způsoby, jak přesvědčit ostatní lidi o tom, jak velkou mysl mají kytovci. UVědomil si, že počítače bude nutné použít k nácvičku komunikace delfinů a velryb s Člověkem v oblastech, v nichž Člověk podle vlastního soudu vyniká – v počítání, logickém myšlení, vědomí, vztazích, komunikaci, pravdě. Delfini a velryby musí získat výukové programy, které jim poskytnou kódy, jejichž pomocí budou schopni obsluhovat počítače, aby vyřešili problémy nastolené Člověkem – v počítání, logickém myšlení, vlastní iniciativě. Taková ukázka byla velice potřebná. Doufal, že během několika málo let bude moci přispět k tomu, aby Člověk začal novým způsobem pohlížet na schopnosti života v moři.

Získal nový pohled na pochybovačnost o svých vlastních myšlenkách, o svých přesvědčeních. Doufal, že mu to pomůže zhostit se těchto nových úkolů. Cítil, že se musí povznést nad svůj pesimismus a pustit se do záhady kolem delfinů s veškerou silou pochopením všímam oddaností a finančními prostředky

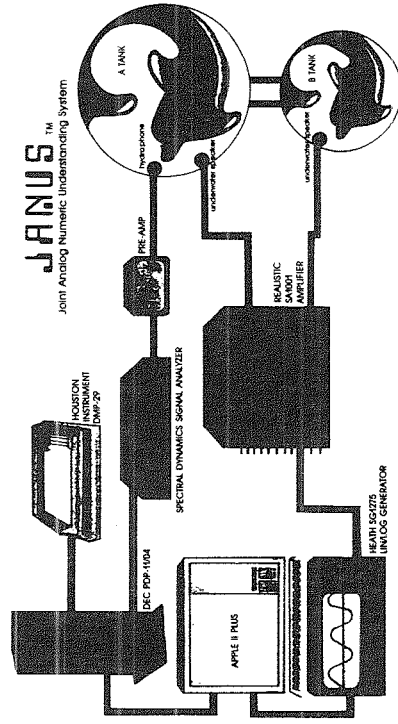
Tento úkol zahájil tým, že spolu se svou ženou Toni, Burgessem Meredithem, Victorem di Suverem a Tomem Wilkesem založil Nadaci Člověk/Delfin (Human/Dolphin Foundation) v Malibu v Kalifornii. Začal navazovat kontakty s lidmi, kteří mohli pomoci s financováním nových projektů. Hledal mladé inženýry, vědce, hudebníky, výtvarníky, biology, kteří byli ochotni se do takového úkolu pustit. Uvědomil si, že jako lidské bytosti žijící na této planetě mu nezbyvá příliš mnoho času. Zjistil rovněž, že jeho vliv je do určité míry omezený. Věděl, že bude muset použít všechny prostředky dostupné v lidské konvenční realitě, aby tento program uskutečnil.

Pochopil, že musí napsat zásadní knihu o komunikaci s řádem Cetacea. Takové knihy bylo zapotřebí, aby poskytla nejnovější informace lidem, kteří o ně stáli. Mohla zároveň sloužit jako učebnice, která by seznámila budoucí generace s jejich dobrostručnými sousedy v oceánu.

Projekt JANUS

Jennifer Yankeová u ovládacích panelů pracuje spolu s Tomem Fitzem na výcviku delfina jménem Joe během projektu JANUS

Projekt JANUS (Joint Analog Numeric Understanding System — Jednotný analogový numerický dorozumívací systém)

Hledání plynulého dialogu. JANUS, navržený Nadací Člověk/Delfin, umožňuje výzkumníkům a vycvičeným delfinům Joeovi a Rosie vysílat a přijímat zprávy pískáním.

Joe a Rosie byli dva delfini skákaví, kteří byli chyceni za účelem výzkumu otkud pocházeli.

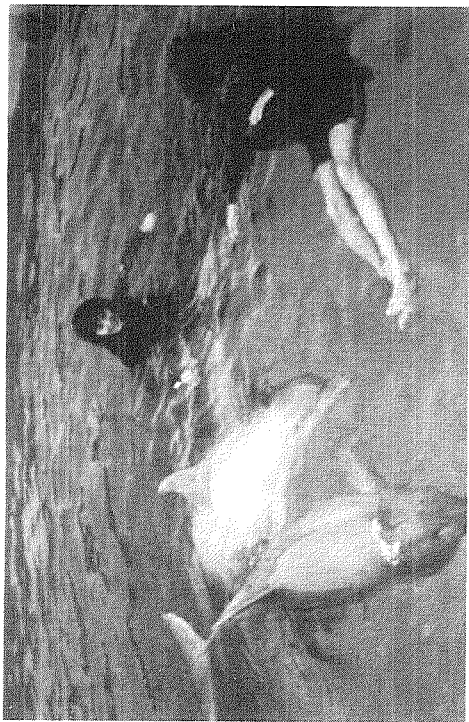
Během projektu JANUS bylo zjištěno, že delfini mohou předvést znalost pískavé řeči a umět si spojit pískaná slova a předměty a činnosti. Nejednalo se však o vzájemnou komunikaci. Výběr pískání pro tuto řeč nebyl rovněž nejlepší. Přirozená komunikace delfinů zní z větší části jako cvakání na úrovni vysokého vlnového pásma, které má vyšší frekvenci než pískot. Člověk však dokáže snadněji vydávat přesný pískot než cvakání. Delfini vydávají jak cvakání, tak pískot rychlým prouděním vzduchu komorami poblíž dýchacího otvoru.

Lilly občas s oblibou naslouchal delfinům z podvodního reproduktoru v izolační nádrži, umístěné v zadním traktu Marine Worldu. Před ústa si připevnil mikrofon a odpovídal delfinům pískáním a cvakáním. Vznášení v izolační nádrži mu poskytlo výhled do plovoucí inteligence a vedlo k neuvěřitelným zážitkům při pobytu s Joem a Rosie v bazénu.

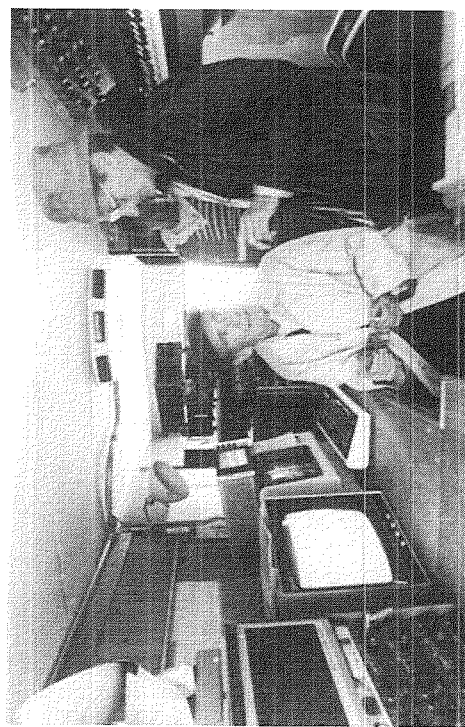
Osobně nejsplněnější komunikace probíhala při společném plavání než při pokusech o dorozumívání pomocí řeči. John a Toni Lillyovi pozvali řadu přátel, kteří si přišli s delfiny zaplavat do Marine Worldu. Lidé jako Ram Dass, Patricia Sunová, Joan Halifaxová, Olivia Newton-Johnová a další si zaplavali s Joem a Rosií. Někteří byli touto zkušeností nadšeni, jiné vyděsila.

Práce s delfiny vyvolala představu o jakési lidské a delfiní komunitě na břehu oceánu, kde by společně vyrůstaly rodiny lidí a delfinů. Přesvědčili jsme se, že delfini velmi dobře vycházejí s dětmi, když ředitelka Esalenského institutu Janet Ledermanová přivedla několik chlapců a děvčat, aby si zaplavali s Joem a Rosií. Delfini byli ohleduplní ve styku s dětmi a postiženými lidmi. Dětem se pobyt ve vodě s delfiny nesmírně zamlouval. Sen o životě v komunitě na břehu oceánu a pokračování v mezdruhové komunikaci stále žije.

Ed Ellsworth
The Dolphin Network
Jaro 1988

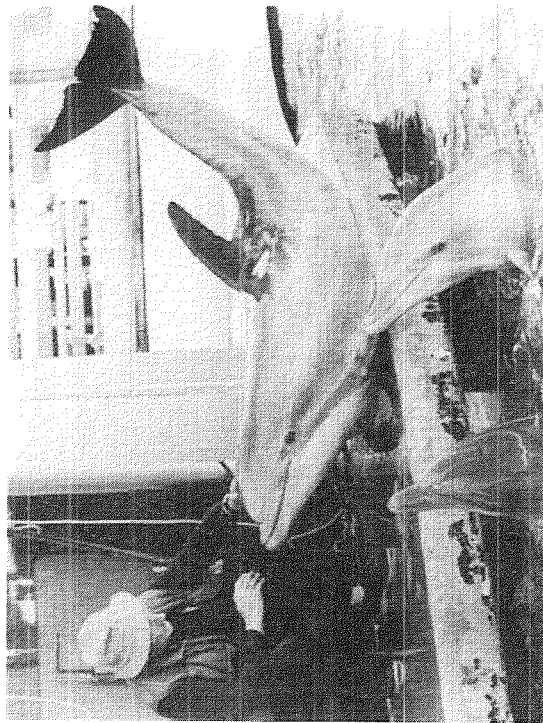
Jennie O'Connerová a Toni Lillyová plavou v Marine Worldu s Joem a Rosií

Burgess Meredith, John Lilly a John Kent (v pozadí) v pojízdném řídicím středisku, JANUS

Burgess Meredith se nechává líbat od kosatky

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

SIMULACE BUDOUCNOSTI ČLOVĚKA, DELFÍNA A VELRYBY

John přemýšlel o samotě o možných směrech vývoje Člověka a řádu Cetacea. Na počátku těchto úvah převažovala jeho pochybovačnost a pesimismus.

„Předpokládejme, že pomocí moderní techniky překonáme komunikační bariéru a navážeme s nimi komunikaci. Je možné něco takového udělat otevřeně, veřejně ve spolupráci s novou generací lidí? V současném pesimistickém rozpoložení si představuji, že tento problém vyřeší ti, kdo jsou u moci — korporace, armáda, tajné služby — dříve, než bude vyřešen veřejně. Co by se v takovém případě stalo?“

V jeho prvním možném scénáři budoucnosti lze vidět, co se stane na základě veřejné informovanosti, aniž by člověk věděl, co se odehrává za přísných bezpečnostních opatření.

Námořní podmořské centrum (Naval Undersea Center) uvolnilo k veřejnému promítání dva filmy. Jeden z nich pojednával o ovládnání delfinů lidmi pomocí transformátoru Wayne Battelua. Nějaký člověk obsluhuje tento přístroj a mluví na delfína havajsky. Delfin reaguje tak, že se pohybuje určitým směrem a vykoná daný úkol. Z neznámého důvodu chybí ve filmu hlasová

několika lety Johnovi, delfin odpověděl na příkaz pískáním, které přístroj převedl na lidský hlas. Delfin tehdy vykonal v reakci na lidský hlas dvacet různých činností. Než Batteau vyvinul tuto metodu, strávil s Johnem dva týdny v laboratoři v Miami, kde viděl výsledky výzkumu delfinů. Účinnost přístroje při výcviku delfinů byla ve filmu Námořního podmořského centra znázorněna graficky.

Druhý film se jmenoval *Deep Ops* (Podmořské operace). Pokusná velryba se speciálními přístroji vyzvedává z mořského dna střelu. Komentář k filmu říká: „Tato velryba nebyla vycvičena žádnými neobvyklými metodami.“ Nepadne jediná zmínka o tom, že velrybu řídí lidský hlas. Komentář dále říká, že podobně byla cvičena také kosatka.

Do televizního pořadu „Tomorrow“ (Zítřek) si Tom Snyder pozval muže jménem Michael Greenwood. Greenwood tvrdil, že se podílel na výzkumu financovaném vojenským námořnictvem, během něhož byli delfini cvičeni v kladení balíčků na dna lodí a ponorek. Tyto balíčky mohly obsahovat výbušniny nebo zařízení, pracující pravděpodobně na jaderný pohon, která by sledovala provoz na lodi nebo v ponorce.

Ve filmu *The Day of the Dolphin* (Den delfina) delfini umísťují takový balíček s výbušninou na dno jachty se skupinou tajných agentů. Jachta vylétí do povětří a delfini se vracejí k „hodnému vědci“, jehož hraje George C. Scott. Podle informačního letáku společnosti Avco Company byl tento film inspirován výzkumem dr. Johna Lillyho a románem (přeloženým z francouzštiny) Roberta Merleho. Delfini se údajně naučili hovořit primitivní angličtinou otevřenými ústy. Každému, kdo slyšel, jak se skuteční delfini pokoušejí mluvit anglicky (s otevřeným dýchacím otvorem a zavřenými ústy), bylo zřejmě, že hlas delfina mluvčího na vzduchu byl falešný.

Z uvedených skutečností vyplývá, že vojenské námořnictvo dospělo již mnohem dále, než napovídají filmy Národního podmořského centra, které měly za úkol poučit veřejnost a ospravedlnit rozpočet centra. Greenwoodovo tvrzení, že vojenské

námořnictvo a CIA zneužívají delfiny k tajným operacím, jak bylo zřejmé z filmu *The Day of the Dolphin*, svědčí o poněkud pesimistickém alternativním scénáři budoucnosti vztahů mezi Delfinem a Člověkem.

Pro Johna to byl veřejný důkaz toho, jak mohl být jeho dřívější výzkum delfinů zneužit ve službách lidí, pro něž válčení bylo důležitější než získávání nových vědomostí. Uvědomil si moc zoufalých lidí bojujících proti jiným zoufalým lidem. Jejich náležitě podporovaná tajná práce a zábava využívající výsledků této práce vyvolala u veřejnosti dojem o výzkumu delfinů, který šel zcela proti duchu vývoje dobrých vztahů mezi Člověkem a kytovci.

Lze si představit, že pod záštitou takových agentur by Člověk s kytovci nikdy skutečně nekomunikoval. Jejich výzkum slouží pouze k využití kytovců v boji Člověka proti Člověku. V současné lidské konvenční realitě se vydávají obrovské peníze právě na takový výzkum a techniku.

Takový výzkum pramení přímo v současném biologickém dogmatu, že kytovci jsou něco méně než Člověk, že je lze cvičit ve službě Člověku, že nemají žádnou kulturu, inteligenci, citění ani soucit.

Současné zákony považují kytovce za „ekonomický zdroj určený pro Člověka“. Zkrácenou verzí takových zákonů obsahuje Námořní zákon na ochranu savců (Marine Mammal Protection Act) z roku 1972 i Zákon na ochranu ohrožených druhů (Endangered Species Act) z roku 1973. Mezinárodní velrybářská komise (International Whaling Commission) je založena na stejném systému přesvědčení, že jiné druhy jsou určeny k ekonomickému využívání Člověkem.

V současné době existuje několik skupin lidí, kteří usilují o „zachování druhů na Zemi“ včetně kytovců. Existuje například silné hnutí zaměřené proti lovu velryb. Většinu těchto skupin tvoří soucitné lidské bytosti, které nesouhlasí se zabíjením kytovců. Tyto skupiny však nejsou zatím sjednocené. Filosofie jednotlivých skupin se rovněž liší. Žádná z nich dosud nevystou-

pila na veřejnosti s přesvědčením o vysoké inteligenci, soucitu a kultuře kytovců.

Někteří příslušníci mladší generace jsou přesvědčeni o inteligenci a odvěké moudrosti delfinů a velryb. Tito lidé však tvoří výraznou menšinu.

Obecný pohled současné vědy na delfíny a velryby je dílem zoologů a biologů, kteří nejsou přesvědčeni o vysoké inteligenci kytovců, a proto o ní ani nepiší. Takové názory se přenechávají mladým nadšencům, kteří nebyli vychováni v dogmatu biologických tradic.

Poměrně vysoký počet jednotlivců usiluje o uznání inteligence kytovců. Mnozí z těchto jednotlivců oslovili Johna a většina z nich jej požádala, aby nezveřejňoval jejich jména. S ohledem na současnou lidskou konvenční realitu a publikovanou vědecká dogmata mají tito jednotlivci pocit, že dosud není vhodné šířit tento nový systém přesvědčení veřejně.

Bude-li vývoj posledních let pokračovat, kytovce nečeká žádná budoucnost. Velrybářský průmysl se přičinuje o zánik starších, větších velryb, které vlastní odvěkou moudrost kytovců a předávají ji svým potomkům. V minulém století žili vorvani, kteří dosahovali délky pětadvaceti metrů. V současnosti nebyl spatřen jediný exemplář delší než patnáct metrů. Z toho logicky vyplývá, že staří vorvani vyhynuli a s nimi zmizela v nenávratnu také převážná část jejich znalostí a moudrosti. Lze předpokládat, že staré velryby vyučují mladší a že v moři probíhá mezidruhová komunikace mezi kytovci. Člověk zmeškal příležitost sdílet tuto pradávno kulturu; starobylé kultury Nového světa byly zlikvidovány podobným způsobem během dobytí Mexika a Jižní Ameriky Španěly. Mayské, aztécké a incké civilizace a jejich památky byly zničeny jako heretické a nekřesťanské.

Podobně možná byla — nebo zanedlouho bude — zničena kultura kytovců.

John se zachvěl ve snaze vymanit se z pesimistického zoufalství, do něhož zabředl při uvažování nad tímto skutečnostími.

Zatímco se zaobíral úvahami a pocity o nelidském chování Člověka k Člověku a k jiným druhům, zjistil, že je obtížné přijít na alternativy budoucnosti kytovců.

V duchu si říkal: „Mají slova humanita a humanista vůbec nějaký smysl? Tyto termíny jsou odvozené z ideálních představ Člověka o jeho vlastní přirozenosti. *Humanista* má poukazovat na vznešené ideály. Použije-li se tento pojem na vztah Člověka ke zvířatům, předpokládá se, že Člověk je tak či onak nadřazený ostatním druhům. Na vysokých školách a universitách se humanitní obory zaměřují na studium Člověka a jeho literárních výtvorů o sobě samotném. S takovými nálepkami se Člověk honí za vlastním ocasem, za vlastní minulostí. Je nanejvýš zřejmé, že veškerá studia, kterými se Člověk zabývá, se vztahují k němu samotnému.“

John si pomyslel: „Naším cílem není být humanisty nebo se podílet na zachování druhů, ale spíše se stát ochotnými, pozitivními účastníky budoucího vývoje všech druhů včetně Člověka na planetě Zemi. Člověk musí sestoupit ze svého trůnu a uvědomit si, že jeho budoucnost úzce souvisí s budoucností všech druhů. Je na čase, aby Člověk přestal působit jako neochotný správce zoologické zahrady na Zemi a konečně se stal tím, čím ve skutečnosti je — dalším druhem, který touží přežít nikoliv na úkor, ale ve shodě ostatními organismy na této planetě.“

Alternativní budoucnosti Člověka tedy vyžadují otevření jeho komunikačních systémů, v současnosti zaměřených výhradně na mezilidské problémy, aby jeho komunikace zahrnuly jiné schopné druhy. Člověk potřebuje novou pokoru a novou víru v komunikační schopnosti těchto druhů. Potřebuje se zbavit utrpení vyvolaného mezidruhovou deprivací.“

John cítil vlastní hlavu, velikost svého mozku. Uvědomil si, jak malý mozek lidé mají. Představil si velikost mozku delfinů, obrovské mozky kytovců. Byl si vědom vlastní malé mysli ve srovnání s tím, jak velká mysl sídlí v mozku delfinů a velryb.

Pomyslel si: „Chci zapomenout na překážky k naší alternativní budoucnosti a na pesimismus, který se s tím pojí. Vytvořme alternativní budoucnost.“

Několik skupin mladých lidí zahájí komunikaci s několika delfiny. Zpočátku se jedná o mladé delfiny, kteří dosud neznají veškerou svoji kulturu. Mladí delfini jsou uzavřeni a poté vypuštěni. Další mladí delfini jsou chyceni, vyučováni a vypuštěni. V určitých zařízeních se začínou starší delfini přibližovat k lidským výzkumníkům, protože je zaujalo, co jim mladší delfini vyprávěli o novém druhu Člověka. Starší delfini se snaží naučit mladé lidi etice a řeči delfinů.

S těmito skupinami začínají navazovat styk velryby, které se dověděly od delfinů, co se děje. K těmto stykům dochází na odlehlých místech, kde nehrozí nebezpečí od lovců velryb a skupin agresivních lidí.

Během několika málo let tito mladí výzkumníci proniknou do rozmanitých jazyků kytovců. Začnou publikovat dlouhé ságy, poučná vyprávění delfinů a velryb. Zjistí, že tyto příběhy, které si předávaly nesčetné generace kytovců, sahají do doby před třiceti miliony let.

Součástí těchto příběhů je naprostá vzájemná závislost mořských organismů. Obsahují způsoby, jejichž prostřednictvím bylo této vzájemné závislosti dosaženo, důvody vzájemného respektu mezi jednotlivými druhy žijícími v moři, respektu, jaký mezi druhy žijícími na souši chybí. Je objasněna snášenlivost druhů s většími mozky k druhům s menšími mozky. Člověk poznává zákony přežití, jak byly vypracovány v moři během období dlouhého třicet milionů let.

Tyto příběhy obsahují dějiny přírodních katastrof na planetě Zemi, rozsáhlá zemětřesení, pohyby kontinentů, zániky moří, objevuje se v nich násilí, k němuž docházelo na povrchu zaplavovaných kontinentů. Podrobně vysvětlují přežití během tohoto dlouhého období a vývoj velkých mořských mozků, který pokračoval bez ohledu na tyto katastrofy. Navzájem propojené

oceány umožnily dostatečnému počtu kytovců uniknout z oblastí katastrof a zachránit se, aby mohli tyto příběhy vyprávět svým potomkům. Druhy žijící na souši podléhaly pravidelně zániku, zatímco druhy obývající oceány podobnému osudu unikly. Ochranný vliv obrovské vodní masy zajistil dlouhodobé přežití stále se zvětšujících mozků a jejich prostředků.

Velryby vyprávějí lidem příběhy o jejich vlastním vývoji v moři. Popisují jim zánik organismů na zemi během katastrof. Vyprávějí Člověku o minulých kontaktech mezi oběma druhy: na několika odlehlých místech navázaly na velice krátká období styk s prvním Člověkem.

Kytovci vyprávějí o přeletu prapodivných prostředků z vesmíru, které přistály na moři. Mnohé z nich shořely při průletu atmosférou, některé bezpečně přistály a ve velrybích příbězích je popsán jejich vzhled i vzezření jejich posádek. Velryby navázaly komunikaci s několika návštěvníky z vesmíru, dříve než mimozemšťané odletěli. Velrybám se tak od těchto návštěvníků z kosmu dostalo poučení o meziplanetárním cestování.

Velryby si uvědomují, že se Člověk učí cestovat mimo planetu, a popisují mu mimozemské návštěvníky a jejich prostředky. Předávají Člověku zkušenosti, které nabyly od těchto neobvyklých životních forem z vesmíru. Velryby navrhuji nové směry výzkumu cestování do kosmu.

Posunují vývoj lidské vědy za její současné hranice. Poskytují Člověku rady pro způsoby komunikace přesahující vše, čeho dosáhl ve vědě orientované na vlastní druh. Velryby dávají Člověku ponaučení, že přežití v galaxii závisí na spojení základních programů pro přežití veškerého života bez ohledu na původ.

Ve světě tohoto nového poznání řeší budoucí lidé své národní a mezinárodní spory. Navazují komunikaci se vzdálenými civilizacemi z jiných částí galaxie. Velryby je seznamují s náležitými metodami komunikace s těmito civilizacemi. Lidé se učí, jak se mají napojit na komunikační síť po celé galaxii.

Uvědomují si existenci inteligencí, které mnohokrát přesahují inteligenci velryb a Člověka. Lidé takové budoucnosti si začínají uvědomovat své místo v galaxii a následně i ve vesmíru jako celku.

Nový Bůh těchto nových lidí je dost velký, aby obsáhl celý Vesmír. Nový evoluční Bůh jim předává své poselství: „Nevytvářejte si menší bohy, než jsem já. Neuctivějte menší bohy, než jsem já.“

John se probral ze snění a opět se stal lidskou bytostí 20. století. Pomyslel si: „Představil jsem si budoucnost. Nadešel čas, abychom konečně překonali komunikační bariéru s kytovci.“

EPILOG

Tato kniha skončila. Příběh života na této planetě, jak jej známe, pokračuje. Semínka pro rostliny budoucnosti jsou obsázena v příběhu, popsáném v této knize. Rostliny budoucnosti rostou. Rozkvetou tak, jak by si to přál autor? Odpověď na tuto otázku zná patrně jenom Úřad pro řízení náhod na Zemi (Earth Coincidence Control Office — ECCO) a jeho Bytosti.

Po doposání této knihy se Johnovi a Toni přihodila spousta věcí. Společně se věnovali vytvoření programu, určeného k testování vzájemné inteligence kytovců a lidí (včetně jich samotných). Probíhají první zkušební testy lidí a delfinů. Za pomoci přátel byl zakoupen počítač a započal výzkum nezbytného softwaru.

John a Toni. Kladli si otázku: Je možné sehnat dost poučených, zainteresovaných, oddaných lidí a dostatek peněz, aby bylo možné zahájit plný program mezikruhové komunikace a pokračovat v něm? Jak popisují v nulté kapitole knihy *The Dyadic Cyclone* (Dvojité cyklon), lidští agenti musí vynaložit veškeré úsilí a inteligenci ve službě ECCO. Musí očekávat neočekávané každou minutu, hodinu, den, týden svého života. ECCO řídí dlouhodobé náhody a od agentů očekává, že budou řídit krátkodobé náhody.

John a Toni pracovali spolu se svými přáteli na krátkodobých náhodách. Uskutečnili svůj sen o komunikaci s delfíny, sviňuchami a velrybami během vzájemného učení za pomoci počítače.

Zdá se, že začíná vznikat nová kniha... a život jde dál, atd. atd., až k svému budoucímu konci.

Dvojitý Cyklon

John a Toni Lillyovi, dvojitý cyklon

Antonietta L. Lillyová

25. 11. 1928 — 28. 1. 1986

Když nám Toni oznámila, že má rakovinu kostí v pokročilém stadiu, veselým hlasem popisovala, jak jí během mediálního rozhovoru vyprávěl Richard Ram Dass Alpert, co mu řekl jeho guru: „Smrt nás nemůže rozházet. Je to jako když si zraješ botu, která je ti moc těsná.“

Během následujícího měsíce a půl Toni šířila tuhle moudrost a úryvky budoucího rukopisu mezi svými přáteli a příbuznými. Tvrdila, že věří na modely a že potřebujeme jeden model, který by nám pomohl opustit tělo důstojně. Byla připravená.

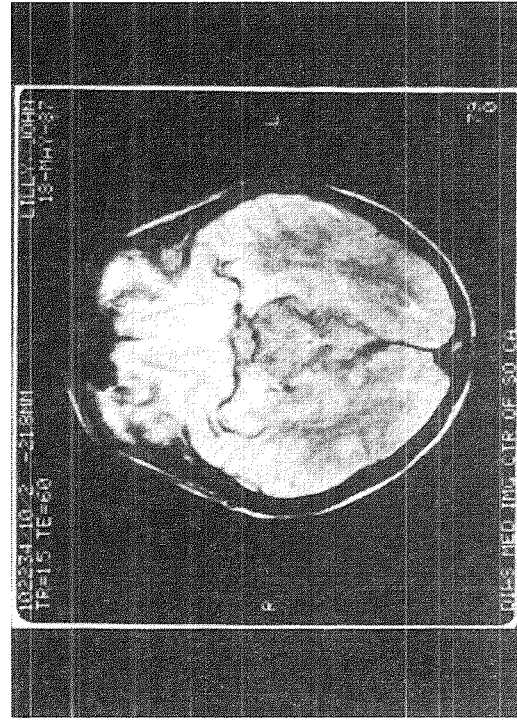
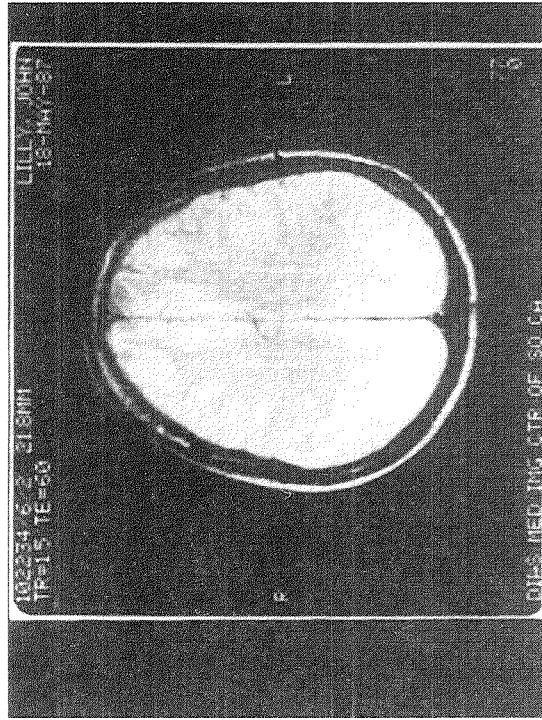
Připomínala vesměrnou postavu z albánsko/sicilské verze Dantova *Pekla*, *Očiště* a *Ráje* a středověkou kmenovout náčelnici, Matku bohyni, sestru Dianu — lovkyni se smečkou psů, a nezbednou nymfu Kalypsó dovádějící na vlnách nejistoty.

Jáme ujistění, že máme všichni své místo v archetypální hře skatule lejte se za přirozeného rytmu metamorfóz a alchymických transmutací. Proměnila smysl slov „všechno se děje a ty jsi tady, tam a všude zároveň“. Pokračování tance života je to nejdůležitější. Každý může okázale tančit na večné party na parketu, ozdobeném pestrobarevnými stuhami povlávajícími v mírném větríku. Vyznavači dvorské lásky a hledači kamene mudrců se pohupují rukou v ruce s kalifornskými tvůrci stylu a překračují hranice u pramene konceptualistů ze všech stránek prvoplánového myšlení/bytí.

Faustin Brey

První břežec

Snímek mozku Johna Lillyho provedený s pomocí nukleární magnetické

Přátelé

Před mnoha lety jsem zjistil, kde John Lilly bydlí, a bez pozvání jsem se za ním vypravil. Je zvyklý žít v ústraní, ale přesto mě přijal a spřátelil jsem se. Téměř jako člen jeho rodiny jsem sledoval události popisované v knihách *The Center of the Cyclone* (Střed cyklonu), *Deep Self* (Vnitřní Já) a zatím naposledy *The Scientist* (Vědec). V současné době se mu snažím ze všech sil pomoci s nadací Human/Dolphin Foundation, kterou jsme s několika přáteli založili před třemi lety. Tato nadace sídlí v horském kaňonu nad Malibu Hills v jižní Kalifornii.

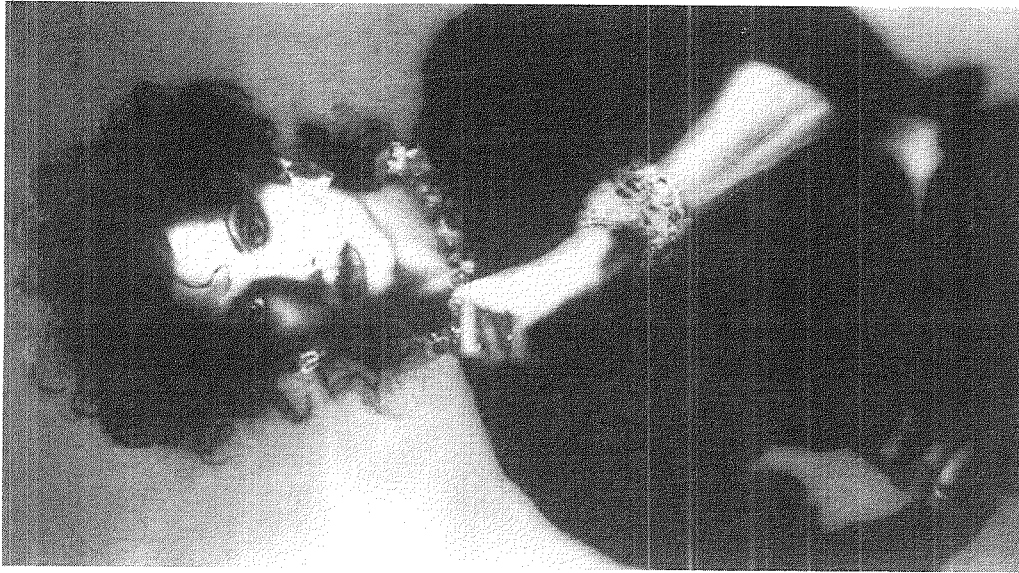
K domu Lillyových přiléhá máhá laboratoř. Zde pracuje bezplatně pod Lillyho vedením hrstka mladých vědců z různých koutů Spojených států a Kanady, kteří obsluhují počítače a hydrofony, počítají vybavení, které nadace zakoupila (o tom se dočtete v této knize), a připravují výsledky k vědeckému ověření.

Důsledky možného průlomu v navázání komunikace s jinými druhy, jejichž mozek je větší než náš (ať už žijí na této planetě, nebo nikoliv), jsou dalekosáhle a následky ukončení takzvané „dlouhé lidské samoty“ na této Zemi, v této době, budou pochopitelně imponantní.

Znamená to, že se snažíme promluvit s velrybami a delfíny, dříve než je vyhubíme. Napětí je obrovské a výsledek nejistý, jako v feckém dramatu.

John Lilly to vyjádřil jinými slovy, která k němu mnohé z nás přilákala: „Co člověk považuje v oblasti mysli za pravdivé, je pravdivé nebo se pravdivým do jisté míry stane. Tato míra představuje přesvědčení, která je nezbytné přesáhnout.“

Burgess Meredith

Lisa Lyon Lillyová je adoptivní dcera, blízký duch a přítelkyně Johna Lillyho. Vystudovala klasickou filologii a věnuje se konceptuálnímu umění, ale největší uznání získala jako úspěšná sportovkyně a držitelka prvního titulu mistryně světa v ženské kulturistice. Lisa se nám světila: „Jednou mi řekl: »Promiň, drahá, jestli nedokážu žít podle tvých představ.« Kdybych ho chtěla popsat, jedno přidavné jméno bych rozhodně

„Jako partneři byli Toni a John nesmírně intuitivní a pro své přátele představovali skutečnou oporu. Vzpomínám si, jak jsem jednou měla těžkou chvíli. Přijeli zcela neočekávaně v pravý čas s tou pravou lahvi šampaňského. Můžete tomu říkat vrozené štěstí.“

John mě představoval, když mi Sierra University udělovala čestný titul. Hovořil o tom, jak ve své knize *This Timeless Moment* (Věčný okamžik) popisují Aldousovu smrt. Pro takovou událost to bylo naprosto nečekané. Volil nádherná slova. Moc to pro mě znamenalo.“

Richard Feynman

„Pan Lilly mě sezámil s nádržemi. Uvědomil jsem si, že některým lidem naháněla smyslové deprivaci nádrž strach, ale mně připadala jako nesmírně zajímavý vynález. Pan Lilly měl několik nádrží, v nichž jsme vyzkoušeli řadu různých experimentů. Mnohokrát jsme spolu hovořili o halucinacích, představitivosti a o tom, co představuje skutečnou realitu. Lillyovi byli velmi zajímaví lidé, měl jsem je opravdu moc rád.“

Použito s laskavým svolením Richarda Feynmana z knihy *Surely You're Joking, Mr. Feynman* (To snad nemyslíte vážně, pane Feynmane)

Robin Williams, který se podílel na projektu JANUS

John Lilly se svým bratrem Davidem, vicepresidentem financí na Minnesotské univerzitě v Minneapolis

S Johnem Lillym jsem se seznámil u Laury Huxleyové – ještě předtím, než poznal svoji budoucí manželku Toni. Od té doby jsme si byli s Johnem a Toni velice blízcí. Jeho kniha *Vědec* mě nesmírně potěšila. Napadá mě několik poznámek k mým dřívějším komentářům o této knize.

John je skutečný vědec a lékař, který je přesvědčen, že lékař by neměl předepsat žádný lék, dokud jej nevyzkouší sám na sobě.

John prováděl experimenty s chemikáliemi, aby zjistil, zda existuje ještě jiná realita kromě té normální.

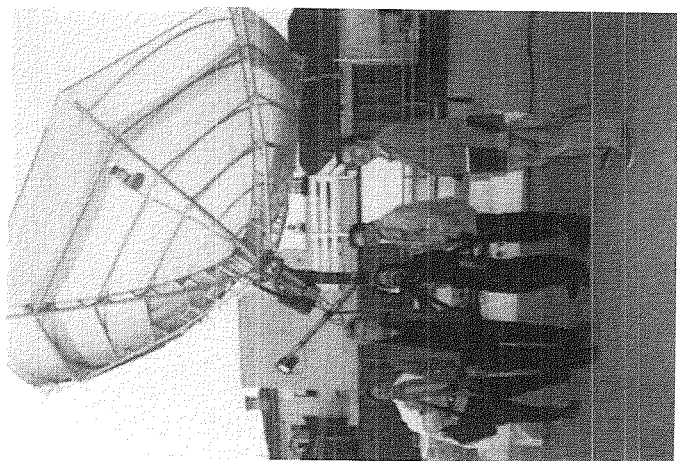
John se nyní věnuje experimentům s vitamínem C.

Jsem přesvědčen o tom, že určité věci nelze [] vědecky dokázat. Určité věci není nutné dokazovat vědecky, ale experimentálně.

Mnozí vědci včetně Einsteina dospívají ke svým (vhledům) závěrům pomocí intuice. John Penham nadsazuje nutnost vědeckého důkazu.

Osobně si uvědomuji jiné reality, které jsem měl možnost zažít od té doby, kdy jsem poznal Lillyho.

Benjamin Weinger, M. D.,
Doživotní člen Americké psychiatrické asociace

Na neuvěřitelně s Barbarou Clarkeovou a přáteli u satelitu Molinja v San Francisku, doskvrtníci snovníků sr. Snověckým stavem

LITERATURA

1. Borsook, Henry, J. Dubnoff and John C. Lilly. 1941. „The Formation of glycoeyamine in Man and Its Urinary Excretion.“ *J. Biol. Chem.* 138:405-419.
2. Lilly, John C. 1942. „The Electrical Capacitance Diaphragm Manometer.“ *Rev. Sci. Instrum.* 13:34-37.
3. Lilly, John C., and Thomas F. Anderson. 1943. „A Nitrogen Meter for Measuring the Nitrogen Fraction in Respiratory Cases.“ Nat'l. Research Council, CMR-CAM Report #299 PB 95882 Library of Congress. Photoduplication service, Publication Board Project, Washington 25, DC.
4. Lilly, John C. 1944. „Peak Inspiratory Velocities During Exercise at Sea Level“ in *Handbook of Respiratory Data in Aviation.* Nat'l. Research Council, Wash., DC.
5. Lilly, John C. and Thomas F. Anderson. 1944. „Preliminary Studies on Respiratory Gas Mixing with Nitrogen as a Tracer Gas.“ *Am. J. Med. Sci.* 208:136.
6. Lilly, John C., John R. Pappenheimer and Glenn A. Millikan. 1945. „Respiratory Flow Rates and the Design of Oxygen Equipment.“ *Am. J. Med. Sci.* 210:810.
7. Lilly, John C. 1946. „Studies on the Mixing of Gases Within the Respiratory System with a New Type Nitrogen Meter.“ (Abstract)

8. Lilly, John C., Victor Legallais and Ruth Cherry. 1947. "A Variable Capacitor for Measurements of Pressure and Mechanical Displacements: A Theoretical Analysis and Its Experimental Evaluation." *J. Appl. Phys.* 18:613-628.
9. Lilly, John C. 1950. "Flow Meter for Recording Respiratory Flow of Human Subject" in *Methods in Medical Research*. Vol. 2:113-122. J. H. Comroe, Jr., Ed. Year Book Publishers, Inc., Chicago.
10. Lilly, John C. 1950. "Physical Methods of Respiratory Gas Analysis" in *Methods of Medical Research*. Vol. 2:131-138. J. H. Comroe, Jr., Ed. Year Book Publishers, Inc., Chicago.
- 10a. Lilly, John C. 1950. "A 25-Channel Recorder for Mapping the Electrical Potential Gradients of the Cerebral Cortex: Electro-Iconograms." *Electrical Engineering*. A. I. E. E., Annual Index to *Electrical Engineering* 69:68-69.
11. Lilly, John C. 1950. "Respiratory System: Methods: Gas Analysis." in *Medical Physics*. Vol. 2:845-855. O. Glasser, Ed. Year Book Publishers, Inc., Chicago.
12. Lilly, John C. 1950. "Mixing of Gases Within Respiratory System with a New type of Nitrogen Meter." *Am. J. Physiol.* 161:342-351.
13. Lilly, John C. 1950. "A Method of Recording the Moving Electrical Potential Gradients in the Brain. The 25-Channel Bavatron and Electro-Iconograms." (A. I. E. E. IRE Conf. on Electronic Instrumentation in Nucleonics and Medicine). *Am. Inst. of Electr. Eng.*, New York. S-33:37-43.
14. Lilly, John C. 1950. "Moving Relief Maps of the Electrical Activity of Small (1 cm²) Areas of the Pial Surface of the Cerebral Cortex." *EEG. Clin. Neurophysiol.* 2:358.
15. Chambers, William W., George M. Austin, and John C. Lilly. 1950. "Positive Pulse Stimulation of Anterior Sigmoid and Precentral Gyrus; Electric Current Threshold Dependence on Anesthesia, Pulse Duration and Repetition Frequency." (Abstract). *Fed. Proc.* 9:78.
16. Lilly, John C. and William W. Chambers. 1950. "Electro-Iconograms from the Cerebral Cortex (cats) at the Pial Surface: 'Spontaneous' Activity and Responses to Endorgan Stimuli Under Anesthesia." (Abstract). *Fed. Proc.* 9:78.
17. Lilly, John C. 1950. "Moving Relief Maps of the Electrical Activity of Small (1 cm²) Areas of the Pial Surface of the Cerebral Cortex. Anesthetized Cats and Unanesthetized Monkeys" (Abstract). *Proc. 18th Int'l. Physiol. Congress, Copenhagen*. Pl 340-351.
18. Lilly, John C. 1951. "Equipotential Maps of the Posterior Ectosylvian Area and Acoustic I and II of the Cat During Responses and Spontaneous Activity" (Abstract). *Fed. Proc.* 10:84.
19. Lilly, John C. and Ruth Cherry. 1951. "An Analysis of Some Responding and Spontaneous Forms Found in the Electrical Activity of the Cortex." *Am J. Med. Sci.* 222:116-117.
20. Lilly, John C., and Ruth Cherry. 1951. "Traveling Waves of Action and of Recovery During Responses and Spontaneous Activity in the Cerebral Cortex." *Am J. Physiol.* 167-806.
21. Lilly, John C. 1952. "Forms and Figures in the Electrical Activity Seen in the Surface of the Cerebral Cortex" in *The Biology of Mental Health and Disease* (1950 Milbank Mem. Fund Symposium). Paul B. Hoeber, Inc., New York., p. 205-219.
22. Lilly, John C., George M. Austin, and William W. Chambers. 1952. "Threshold Movements Produced by Excitation of Cerebral Cortex and Efferent Fibers with some Parametric Regions of Rectangular Current Pulses: (Cats and Monkeys)." *J. Neurophysiol.* 15:319-341.
23. Lilly, John C. and Ruth Cherry. 1952. "New Criteria for the Division of the Acoustic Cortex into Functional Areas" (Abstract). *Fed. Proc.* 11:94.
24. Lilly, John C., and Ruth Cherry. 1952. "Criteria for the Parcelation of the Cortical Surface into Functional Areas" (Abstract). *EEG. Clin. Neurophysiol.* 4:385.
25. Lilly, John C. 1953. "Significance of Motor Maps of the Sensorimotor Cortex in the Conscious Monkey." (Abstract). *Fed. Proc.* 12:87.
26. Lilly, John C. 1953. "Discussion of Paper by Lawrence S. Kubie; Some Implications for Psychoanalysis of Modern Concepts of the Organization of the Brain." *Psychoanalytic Q.* 22:21:68.
27. Lilly, John C. 1953. Review of book by W. Ross Ashby: *Design for a Brain*. John Wiley and Sons, Inc., New York. *Rev. of Sci. Instrum.* 24:313.
28. Lilly, John C. 1953. "Functional Criteria for the Parcelation of the Cerebral Cortex." Abstracts of Communications, XIX Int'l. Physiol. Cong., Montreal, Canada., p. 564.
29. Lilly, John C. 1953. Recent Developments in EEG Techniques: Discussion. (Third Int'l. EEG Cong. 1953. Symposia). *EEG Clin. Neurophysiol. Suppl.* 4:38-40.

30. Lilly, John C. 1954. Critical Discussion of Research Project and Results at Conference in June 1952 by Robert G. Heath and Research Group at Tulane Univ. in Robert G. Heath, et al. „*Studies in Schizophrenia: A Multidisciplinary Approach to Mind-Brain Relationships*,” p. 528-532.
31. Lilly, John C. 1954. „Instantaneous Relations Between the Activities of Closely Spaced Zones on the Cerebral Cortex: Electrical Figures During Responses and Spontaneous Activity.” *Am. J. Physiol.* 176:493-504.
32. Lilly, John C., and Ruth Cherry. 1954. „Surface Movements of Click Responses from Acoustic Cerebral Cortex of Cat: Leading and Trailing Edges of a Response Figure.” *J. Neurophysiol.* 17:521-532.
33. Lilly, John C., 1954. Discussion, Symposium on Depth Electrical Recordings in Human Patients. Am. EEG Soc. Neurophysiol. 6:703-704.
34. Lilly, John C., and Ruth Cherry. 1955. „Surface Movements of Figures in Spontaneous Activity of Anesthetized Cerebral Cortex: Leading and Trailing Edges.” *J. Neurophysiol.* 18:18-32.
35. Lilly, John C., John R. Hughes, and Ellsworth C. Alvord, Jr., and Thelma W. Galkin. 1955. Brief. „Noninjurious Electric Waveform for Stimulation of the Brain.” *Science* 121:468-469.
36. Lilly, John C., John R. Hughes, and Ellsworth C. Alvord, Jr., and Thelma W. Galkin. 1955. „Motor Responses from Electrical Stimulation of Sensorimotor Cortex in Unanesthetized Monkey with a Brief, Noninjurious Waveform” (Abstract). Fed. Proc. 14:93.
37. Lilly, John C. 1955. „An Anxiety Dream of an 8-Year-Old Boy and Its Resolution.” *Bul. Phila. Assn. for Psychoanal.* 5:1-4.
38. Lilly, John C. 1955. Review of book by Robert G. Heath, et al., 1954. *Studies in Schizophrenia: A Multidisciplinary Approach to Mind-Brain Relationships*. Harvard Univ. Press. *EEG Clin. Neurophysiol.* 7:323-324.
39. Lilly, John C., John R. Hughes, Thelma W. Galkin and Ellsworth C. Alvord, Jr. 1955. „Production and Avoidance of Injury to Brain Tissue by Electrical Current at Threshold Values.” *EEG Clin. Neurophysiol.* 7:458.
40. Lilly, John C. 1956. „Effects of Physical Restraint and of Reduction of Ordinary Levels of Physical Stimuli on Intact Healthy Persons.” 13-20 & 44, in *Illustrative Strategies for Research on Psycho-*

- pathology in Mental Health, Symposium No. 2. Group for the Advancement of Psychiatry.* New York, p. 47.
41. Lilly, John C., John R. Hughes, and Thelma W. Galkin. 1956. „Gradients of Motor Function in the Whole Cerebral Cortex of the Unanesthetized Monkey” (Abstract). Fed. Proc. 15.
42. Lilly, John C., John R. Hughes, and Thelma W. Galkin. 1956. „Physiological Properties of Cerebral Cortical Motor Systems of Unanesthetized Monkey” (Abstract). Fed. Proc. 15.
43. Lilly, John C. 1956. „Mental Effects of Reduction of Ordinary Levels of Physical Stimuli on Intact Healthy Persons” in *Psychiat. Res. Reports 5*. American Psychiatric Assn., Wash., DC, p. 1-9.
44. Lilly, John C., John R. Hughes, and Thelma W. Galkin. 1956. „Some Evidence of Gradients of Motor Function in the Whole Cerebral Cortex of the Unanesthetized Monkey” (Abstract). *Proc. 20th Int'l. Physiol. Congress.*, p. 567-568.
45. Lilly, John C. 1956. „Distribution of 'Motor' Functions in the Cerebral Cortex in the Conscious, Intact Monkey.” *Science.* 124:937.
46. Lilly, John C. 1957. „Some Thoughts on Brain-Mind and on Restraint and Isolation of Mentally Healthy Subjects. (Comments on Biological Roots of Psychiatry by Clemens F. Benda, M. D.)” *J. Phila. Psychiatric Hosp.* 2:16-20.
47. Lilly, John C. 1957. „True Primary Emotional State of Anxiety-Terror — Panic in Contrast to a 'Sham' Emotion or 'Pseudo-Affective' State Evoked by Stimulation of the Hypothalamus” (Abstract). Fed. Proc. 16-81.
48. Lilly, John C. 1957. „Learning Elicited by Electrical Stimulation of Subcortical Regions in the Unanesthetized Monkey.” *Science.* 125:748.
49. Lilly, John C. 1957. Review of book by Donald A. Scholl. 1956. *The Organization of the Cerebral Cortex*. Methuen and Co., Ltd., London, and John Wiley and Sons, Inc., New York. *Science.* 125:1205.
50. Lilly, John C. 1957. „A State Resembling 'Fear-Terror-Panic' Evoked by stimulation of a Zone in the Hypothalamus of the Unanesthetized Monkey.” *Excerpta Medica*. Special Issue, Abstracts of Fourth Int'l. Cong. EEG and Clin. Neurophysiol. and 8th Meeting of the Int'l. League Against Epilepsy. Brussels, p. 161.

51. Lilly, John C. 1957. "Stop' and 'Start' Systems" in Neuropharmacology. Transactions of the Fourth Conference, Josiah Macy, Jr., Foundation, Princeton, N. J. (L. C. 55-9013), p. 153-179.
52. Lilly, John C. 1958. "Learning Motivated by Subcortical Stimulation: The 'Start' and 'Stop' Patterns of Behavior." 705-721. *Reticular Formation of the Brain*. H. H. Jasper, et al. Eds. Little, Brown and Co., Boston, p. 766.
53. Lilly, John C. 1958. "Correlations Between Neurophysiological Activity in the Cortex and Short-Term Behavior in the Monkey," in *Biological and Biochemical Bases of Behavior* (Univ. of Wis. Symposium. 1055) H. F. Harlow and C. N. Woolsey, Ed. Univ. of Wis. Press, Madison, Wis., p. 83-100.
54. Lilly, John C. 1958. "Development of a Double-Table-Chair Method of Restraining Monkeys for Physiological and Psychological Research." *J. Appl. Physiol.* 12:134-136.
55. Lilly, John C. 1958. "Simple Percutaneous Method for Implantation of Electrodes and/or Cannulae in the Brain." (Abstract.) Fed. Proc. 17-97.
56. Lilly, John C. 1958. "Electrode and Cannulae Implantation in the Brain by a Simple Percutaneous Method." *Science*. 127:1181-1182.
57. Lilly, John C. 1958. "Some Considerations Regarding Basic Mechanisms of Positive and Negative Types of Motivations." *Ann. J. Psychiat.* 115:498-504.
58. Lilly, John C. 1958. "Rewarding and Punishing Systems in the Brain" in *The Central Nervous System and Behavior*. Transactions of the First Conference, Josiah Macy, Jr., Foundation, Princeton, N. J. (L. C. 59-5052.), p. 247-303.
59. Lilly, John C. 1959. "Stop' and 'Start' Effects" in *The Central Nervous System and Behavior*. Transactions of the Second Conference, Josiah Macy, Jr., Foundation and National Science Foundation, Princeton, N. J. (L. C. 59-5052.), p. 56-112.
60. Lilly, John C. 1960. "Learning Motivated by Subcortical Stimulation: The 'Start' and The 'Stop' Patterns of Behavior. Injury and Excitation of the Brain by Electrical Currents." Chapter 4 in *Electrical Studies on the Unanesthetized Brain*. E. R. Ramsey and D. S. O'Doherty, Eds, Paul B. Hoeber, Inc., New York, p. 78-105.
61. Lilly, John C. 1960. Contributing Discusant — The Central Nervous System and Behavior. Transactions of the Third Conference Josiah Macy, Jr., Foundation, Princeton, N. J. (L. C. 59-5052.)
62. Lilly, John C. 1960. "The Psychophysiological Basis for Two Kinds of Instincts." *J. Am. Psychoanalyt. Assoc.* Vol. 8, p. 659-670.
63. Lilly, John C. 1960. "Large Brains and Communication." Paper Presented to the Philadelphia Assoc. for Psychoanalysis.
64. Lilly, John C. 1961. "Injury and Excitation by electric Currents." Chapter 6 in *Electrical Stimulation of the Brain*. Daniel E. Sheer, Ed., Univ. of Texas Press for Hogg Foundation for Mental Health, Austin, Texas, p. 60-64.
65. Lilly, John C. and Jay T. Shurley. 1961. "Experiments in Solitude, in Maximum Achievable Physical Isolation With Water Suspension of Intact Healthy Persons." (Symposium, USAF Aerospace Medical Center, San Antonio, Texas, 1960.) in *Psychophysiological Aspects of Space Flight*. Columbia Univ. Press, New York, p. 238-247.
66. Lilly, John C. and Alice M. Miller. 1961. "Sounds Emitted by the Bottlenose Dolphin." *Science*. Vol. 133, p. 1689-1693.
67. Lilly, John C. and Alice M. Miller. 1961. "Vocal Exchanges Between Dolphins." *Science*. Vol. 134, p. 1873-1876.
68. Lilly, John C. 1961. "Problems of Physiological Research on the Dolphin, Tursiops" (Abstract). Fed. Proc. 20:1.
69. Lilly, John C. 1961. "The Biological Versus Psychoanalytic Dichotomy." *Bul. of The Phila Assoc. for Psychoanal.* Vol. 11, p. 116-119.
70. Lilly, John C. 1961. *Man and Dolphin*, Doubleday & Co., Inc., New York. (L. C. 61-9628)
1962. *L'Homme et le Dauphin*. Stock Edition, l'Imprimerie des Darnières Nouvelles de Strasbourg, Stock, Paris.
1962. *Manniskan och Delfinen*. Wahlstrom & Widstrand, Bakforlag, Stockholm.
1962. *Man and Dolphin*. Victor Gollancz, Ltd., London.
1962. *Man and Dolphin*. (The Worlds of Science Series, Zoology.) Pocket Edition, Pyramid Publications, New York.
1963. *Mensen Delfijn*. Contact-Amsterdam-Druk: Tulp-Zwolle.
1963. *Menneskat og Delfinen*. Nasjonalforlaget, Oslo.
1965. *Man and Dolphin*. Gakken Books Science Series, Charles E. Tuttle Co., Inc., Tokio.
1965. *Man and Dolphin*. Moskva.
1966. *Člověk a delfin*. MF, Praha.
1967. *Man and Dolphin*. Sofia.

71. Lilly, John C. 1962. "The Effect of Sensory Deprivation on Consciousness." *Man's Dependence on the Earthly Atmosphere*, Karl E. Schaefer, Ed. MacMillan Co., New York. (L. C. 61-9079.) p. 93-95. (Proceedings 1st Int'l Symp. on Submarine and Space Medicine, New London, Conn., 1958).
72. Lilly, John C., and Alice M. Miller. 1962. "Operant Conditioning of the Bottlenose Dolphin with Electrical Stimulation of the Brain." *J. Comp. & Physiol. Psychol.* Vol. 55, p. 73-79.
73. Lilly, John C. 1962. Cerebral Dominance in *Interhemispheric Relations and Cerebral Dominance*. Vernon Mountcastle, M. D., Ed. Johns Hopkins Press, Inc. Baltimore, Md., p. 112-114.
74. Lilly, John C., and Alice M. Miller. 1962. Production of Humanoid Sounds by the Bottlenose Dolphin. (Unpublished manuscript.)
75. Lilly, John C. 1962. A New Laboratory for Research on Delphinids. *Assoc. of Southeastern Biologists Bul.* Vol. 9, p. 3-4.
76. Lilly, John C. 1962. "Interspecies Communication" in *Yearbook of Science and Technology*. McGraw-Hill. New York, p. 279-281.
77. Lilly, John C. 1962. "The 'Talking' Dolphins" in *The Book of Knowledge Annual*. Society of Canada Limited, Grolier, Inc. (This article was updated in the 1969 Yearbook covering the year 1968, pp. 8-15.)
78. Lilly, John C. 1962. "Vocal Behavior of the Bottlenose Dolphin." *Proc. Am. Philos. Soc.* Vol. 106, p. 520-529.
79. Lilly, John C. 1962. "Consideration of the Relation of Brain Size to Capability for Language Activity as Illustrated by *Homo sapiens* and *Tursiops truncatus* (Bottlenose Dolphin)." *Electroenceph. Clin. Neurophysiol.* 14, no. 3:424.
80. Lilly, John C. 1962. Sensory World Within and Man and Dolphin. (Lecture to the Laity, New York Acad. of Med., 1962.) Scientific Report no. CRI-0162.
81. Lilly, John C. 1963. "Critical Brain Size and Language." *Perspectives in Biol. & Med.* Vol. 6, p. 246-255.
82. Lilly, John C. 1963. "Distress Call of the Bottlenose Dolphin: Stimuli and Evoked Behavioral Responses." *Science*. Vol. 139, p. 116-118.
83. Lilly, John C. 1963. "Productive and Creative Research with Man and Dolphin." (Fifth Annual Lasker Lecture, Michael Reese Hospital and Medical Center, Chicago, III., 1962). *Arch. Gen. Psychiatry*. Vol. 8, p. 111-116.
84. Lilly, John C., and Ashley Montagu. 1963. Modern Whales, Dolphins and Porpoises, as Challenges to Our Intelligence, in *The Dolphin in History* by Ashley Montagu and John C. Lilly. A Symposium given at the William Andrews Clark Memorial Library, Univ. of Calif., Los Angeles, Calif., p. 31-54.
85. Lilly, John C. 1964. "Animals in Aquatic Environment. Adaptation of Mammals to the Ocean" in *Handbook of Physiology*. Environment I, Am. Physiol. Soc., Wash., D. C., p. 741-757.
86. Jacobs, Myron S., Peter J. Morgane, John C. Lilly and Bruce Campbell. 1964. "Analysis of Cranial Nerves in the Dolphin." *Anatomical Record*. Vol. 148, p. 379.
87. Lilly, John C. 1964. "Airborne Sonic Emissions of *Tursiops truncatus* (M)" (Abstract). *J. Acoustical Soc. of Amer.* Vol. 36, p. 5, 1007.
88. Lilly, John C. 1965. "Report on Experiments with the Bottlenose Dolphin." (Abstract) *Proc. of the Int'l. Comparative Medicine, Eaton Laboratories*, Norwich, Conn., p. 140.
90. Lilly, John C. 1965. "Vocal Mimicry in *Tursiops*. Ability to Match Numbers and Duration of Human Vocal Bursts." *Science*. Vol. 147 (3655), p. 300-301.
91. Lilly, John C. 1966. "Sexual Behavior of the Bottlenose Dolphin in Brain and Behavior. The Brain and Gonadal Function." Vol. III. R. A. Gorski and R. E. Whalens, Eds., UCLA Forum Med. Sci., Univ. of Calif. Press, Los Angeles, Calif., p. 72-76.
92. Lilly, John C. 1966. "Sonic-Ultrasonic Emissions of the Bottlenose Dolphin in Whales, Dolphins and Porpoises." Kenneth S. Norris, Ed. Proc., 1st Int'l Symp. on Cetacean Research, Wash., DC. 1963. Univ. of Calif. Press, p. 503-509.
93. Lilly, John C. 1966. "The Need for an Adequate Model of the Human End of the Interspecies Communication Program: IEEE Military Electronics Conference (MIL-E-CON 9), on Communication with Extraterrestrial Intelligence, Wash., DC. 1965. *IEEE Spectrum* 3, no. 3, p. 159-160.
94. Lilly, John C. 1966. Contributing Discussant. Proc. of Conf. on Behavioral Studies. Contractors Meeting, U. S. Army Edgewood Arsenal, Md. 1965. Dept. of the Army EARL Report.
95. Lilly, John C. 1966. "Research with the Bottlenose Dolphin," in *Conference on the Behavioral Sciences*. Proc. of Conf. on Behavi-

- oral Studies (Contractors Meeting, U. S. Army Edgewood Arsenal, Md. 1965). Dept. of the Army EARL Report.
96. Lilly, John C., and Henry M. Truby. 1966. "Measures of Human-Tursiops Sonic Interactions," (Abstract). *J. Acous. Soc. of Amer.* Vol. 40, issue 5, p. 1241.
97. Lilly, John C. 1966. "Sound Production in Tursiops truncatus (Bottlenose Dolphin)," Conference on Sound Production in Man: Section on Phonation: Control and Speech Communication, New York Acad. of Sciences. Annals of the New York Academy of Sciences. 1968.
98. Lilly, John C. 1966. "Intracerebral Reward and Punishment: Implications for Psychopharmacology," Fifth Annual Meeting of American College of Neuropsychopharmacology. San Juan, Puerto Rico. 1968.
99. Lilly, John C. 1967. Dolphin-Human Relationship and LSD-25 in *The Use of LSD in Psychotherapy and Alcoholism*. Harold Abramson, Ed. Second International Conference on the Use of LSD in Psychotherapy, South Oaks Research Foundation, Amityville, L. I. 1965. The Bobbs-Merrill Co., Inc., New York, p. 47-52.
100. Lilly, John C. 1967. Dolphin's Mimicry as a Unique Ability and a Step Towards Understanding in *Research in Verbal Behavior and Some Neurophysiological Implications*. Kurt Salzinger and Suzanne Salzinger, Eds. conference on Verbal Behavior, N. Y. C. 1965. Academic Press, New York City, p. 21-27.
101. Lilly, John C. 1967. Dolphin Vocalization in Proc. Conf. on *Brain Mechanisms Underlying Speech and Language*. F. L. Darley, Ed. A Symposium held at Princeton, N. J. 1965 Grune and Stratton, New York City, p. 13-20.
102. Lilly, John C. 1967. Basic Problems in Education for Responsibility Caused by LSD-25. Proc. of 17th Conf. on Science, Philosophy and Religion in their Relation to the Democratic Way of Life. Clarence H. Fause, Ed. Paper presented in section on Character Education of Scientists, Engineers and Practitioner in Medicine Psychiatry and Science with Strategies for Change. Loyola Univ., Chicago, III. 1966.
103. Lilly, John C. 1967. *The Mind of the Dolphin*. Doubleday & Co., Inc., New York.
104. Lilly, John C. 1967. "Intracerebral Sound Production in Tursiops truncatus: Bilateral Sources: (Abstract). Fed. Proc. 25, no. 2.
105. Lilly, John C. 1967. *The Human Biocomputer: Programming and Metaprogramming*. Miami. Communications Research Institute. 1967. Scientific Report no. CRI 0167.
106. Lilly, John C. 1968. *Programming and Metaprogramming in the Human Biocomputer: Theory and Experiments*. Miami. Communications Research Institute. Scientific Report no. CRI 0167.
107. Lilly, John C., Alice M. Miller, and Henry M. Truby. 1968. Reprogramming of the Sonic Output of the Dolphin: Sonic-Burst Count Matching. Miami. Communications Research Institute. Scientific Report no. CRI 0267. *J. Acous. Soc. of Amer.* (See number 112).
108. Lilly, John C., Alice M. Miller, and Henry M. Truby. 1968. "Perception of Repeated Speech: Evocation and Programming of Alternate Words and Sentences." Scientific Report no. CRI 1067.
109. Lilly, John C., Alice M. Miller, and Frank Grissman. 1968. "Underwater Sound Production of the Dolphin Stereo-Voicing and Double Voicing." Miami. Communications Research Institute. Scientific Report no. CRI 0367.
110. Truby, Henry M., and John C. Lilly. 1967. "Psychoacoustic Implications of Interspecies Communication." Miami. Communications Research Institute. *J. Acous. Soc. of Amer.* Vol. 42, p. 1181 S3 (Abstract.).
111. Lilly, John C., Henry M. Truby, Alice M. Miller, and Frank Grissman. 1967. "Acoustic Implications of Interspecies Communication." Miami. Communications Research Institute. *J. Acous. Soc. of Amer.* Vol. 42, p. 1164 I10 (Abstract.).
112. Lilly, John C., Henry M. Miller, and Henry M. Truby. 1968. "Reprogramming of the Sonic Output of the Dolphin: Sonic Burst Count Matching." *Jnl. of the Acoustical Society of America*. Vol. 43: No. 6, p. 1412-1424.
113. Lilly, John C. 1967, 1968, 1972. *Programming and Metaprogramming in the Human Biocomputer, Theory and Experiments*. The Julian Press, Inc. New York.
114. Lilly, John C. 1974. *Programming and Metaprogramming in the Human Biocomputer, Theory and Experiments*. Bantam Books, Inc. New York.
115. Lilly, John C. 1974. *The Human Biocomputer, Theory and Experiments*. Abacus edition, Sphere Books Ltd. London.
116. Lilly, John C. 1972. *The Center of the Cyclone. An Autobiography of Inner Space*. The Julian Press, Inc. New York.

117. Lilly, John C. 1974. *Het Centrum van de Cycloon, Een Autobiografie van de Innerlijke Ruimte*. Wetenschappelijke Uitgeverij b.v. Amsterdam.
118. Lilly, John C. 1972. *The Center of the Cyclone. An Autobiography of Inner Space* (paperback). Bantam Books, Inc. New York.
119. Lilly, John C. 1973. *The Centre of the Cyclone: an Autobiography of Inner Space*. Calder & Boyer, London.
120. Lilly, John C. 1973. *The Centre of the Cyclone: An Autobiography of Inner Space* (paperback). Paladin, Granada Publishing Limited, London.
121. Lilly, John C. 1975. *Simulations of God: The Science of Belief*. Simon and Schuster, New York.
122. Lilly, John C. 1975. *Lilly on Dolphins*. Anchor/Doubleday, New York.
123. Lilly, John C. and Antonietta L. 1975. *The Dyadic Cyclone*. Simon and Schuster, New York.
124. Lilly, John C. 1977. *The Deep Self: Explorations in Tank-Isolation*. Warner Books, New York.
125. Lilly, John C. *Off Center and Return*. (In preparation.).

<http://www.johnclilly.com> – Vítejte na Maui, na planetě Zemi. Toto je krásná domácí stránka Johna C. Lillyho. Tento site přímo přetéká rozsáhlým archivem jeho práce. Můžete si tu prohlédnout mnoho obrázků z jeho života a práce, přečíst si množství doposud nepublikovaných textů a nebo surfovat po desítkách odkazů, které vám sám doporučuje. Tady najdete vše, co Vás o něm či jeho práci může zajímat.

<http://deoxy.org/htm> – Stránka věnována Lillymu a jeho práci na známém webu zabývající se změnami stavů vědomí. Můžete si tu počíst v jeho pracích „Nadpřirozené pocity“, „Bůh jako vědomí bez objektu“ a „Stupně Samadhi.“ Je tu také zvukový záznam povídání delфина Petera a množství zajímavých odkazů.

<http://www.photosynthesis.com/John.Lilly.html> – Tady si můžete ob-
jednat exkluzivní audio i video kazety související s ním a jeho výzkumy.

ŽIVOTOPISNÉ ÚDAJE (CURRICULUM VITAE)

JOHN C. LILLY, B. SC., M. D.

RODIČE: Richard C. Lilly, Rachel C. Lillyová

NAROZEN: 7:07 hodin, 6. ledna 1915, St. Paul, Minnesota

ZÁKLADNÍ ŠKOLA: mateřská škola až 4. ročník: Irving Public School; 5., 6. a 7. ročník: St. Luke's School (katolická)

STŘEDNÍ ŠKOLA: (2. až 6. ročník), St. Paul Academy, St. Paul, Minnesota, dokončení 1933

VYSOKÁ ŠKOLA: Kalifornský technický institut, Pasadena, Kalifornie; stipendium; dokončení 1938

STUDIUM MEDICÍNY: Dartmouthova lékařská fakulta, Hanover, New Hampshire (1938–1940); lékařská fakulta Pennsylvánské university, Filadelfie, Pennsylvánie. Dokončení 1942

PENNSYLVÁNSKÁ UNIVERSITA: katedra biofyziky a lékařské fyziky (stipendium Nadace Eldridge Reevese Johnsona), lékařská fakulta Pennsylvánské university (1942–1956). Stipendista, vědecký pracovník, mimořádný profesor (lékářské fyziky a experimentální neurologie)

PSYCHOANALYTICKÝ VÝCVIK: výzkumný posluchač (1942–1956); vedoucí psychoanalytik: Dr. Robert Waelder z Institutu Filadelfské asociace pro psychoanalýzu a Filadelfské psychoanalytické společnosti; Psychoanalytický institut Washington-Baltimore: Dr. Jenny Waelder-Hallová, Dr. Lewis Hill; supervizní psychoanalytik: Dr. Amanda Stoughtonová

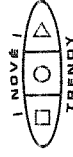
ERÁRNÍ SITIŤRA- vedoucí lékař: Dñstoinický sbor zdravotní služby

NÁRODNÍ ÚSTAVY ZDRAVÍ, VÝZKUM: vedoucí oddělení kortikální integrace v Národním ústavu neurologických chorob a slepoty a v Národním ústavu duševního zdraví (NIMH), Bethesda, Maryland (1953–1958)
 ÚSTAV PRO VÝZKUM KOMUNIKACE: zakladatel a ředitel, Saint Thomas, Panenské ostrovy, a Miami, Florida (1959–1968)
 NÁRODNÍ ÚSTAV DUŠEVNÍHO ZDRAVÍ: vědecký pracovník (stipendium) (1962–1967)
 STŘEDISKO PSYCHIATRICKÉHO VÝZKUMU V MARYLANDU: Catonsville, Maryland. Vedoucí výzkumu psychologické izolace a psychodelik (1968–1969)
 ESALENSKÝ INSTITUT: Big Sur, Kalifornie. Vedoucí skupiny a mimořádný profesor (1969–1971)
 STŘEDISKO PRO POKROČILÉ STUDIUM CHOVÁNÍ: Palo Alto, Kalifornie. Stipendista (1969–1970)
 INSTITUTO DE GNOSOLOGIA: Arica, Chile, student (1970–1971)
 HUMAN SOFTWARE, Inc., Malibu, Kalifornie. Pokladník (1970–dodnes)
VĚDECKÉ SPOLEČNOSTI:
 Americká fyziologická společnost (1945–1967)
 Americká elektroencefalografická společnost (1947–1967)
 Institut elektronického a elektrického inženýrství (1951–1967)
 Společnost Sigma Xi (1952–doživotně)
 Letecká a kosmická lékařská asociace (1945)
 Biofyzická společnost (zakládající člen do roku 1967)
 Asociace amerických lékařských autorů, člen (8. duben 1964)
 Newyorská akademie věd (1949) člen (1959)
 Filadelfská psychoanalytická asociace, přidružený člen (1958)
 Kalifornský technický institut, Asociace bývalých absolventů (doživotní člen)
 Řád delfína (1961)
VYZNAMENÁNÍ (CENY):
 Kalifornský technický institut: stipendista (1933–1935)
 Lékařská fakulta Pennsylvánské univerzity: Clarkova medaile za výzkum (1941)
Kdo je kdo na Jihu a Jihozápadě Spojených států: uveden za mimořádný přínos pro vědu: 19. duben 1963
 Asociace amerických lékařských autorů, vyznamenání za vynikající služby (26. září 1964)
 Národní ústav duševního zdraví, vyznamenání za dosažené výsledky (1960, 1964)

OBSAH

Předmluva k Vědci (Timothy Leary)	7
Poznámka vydavatele	13
Poděkování	15
Upozornění čtenáři	17
Prolog	19
KAPITOLA PRVNÍ:	
BYTOST ČINÍ VOLEBU	23
KAPITOLA DRUHÁ:	
NAROZENÍ	25
KAPITOLA TŘETÍ:	
KOJENÍ	27
KAPITOLA ČTVRTÁ:	
ODSTAVENÍ	30
KAPITOLA PÁTÁ:	
VÝCHOVA K LIDSTVÍ	44

61	KAPITOLA ŠESTÁ: OD FYZIKY K BIOLOGII	KAPITOLA SEDMNÁCTÁ: ŘÍZENÍ POD PRAHEM LIDSKÉHO VĚDOMÍ	169
75	KAPITOLA SEDMÁ: PRVNÍ MANŽELSTVÍ A MEDICÍNA	KAPITOLA OSMNÁCTÁ: HRÁTKY SE SMRTÍ	181
85	KAPITOLA OSMÁ: ELEKTRONIKA SPOJUJE LIDSKÝ MOZEK A MYSL	KAPITOLA DEVATENÁCTÁ: POKUŠENÍ K	190
101	KAPITOLA DEVÁTÁ: ŘÍZENÍ MOZKU A TAJNÉ ZPRAVODAJSKÉ SLUŽBY	KAPITOLA DVACÁTÁ: K A SPOJENÍ S VNĚJŠÍ REALITOU	199
112	KAPITOLA DESÁTÁ: JAK IZOLOVAT MOZEK A MYSL	KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ: ŽIVOT VE VNITŘNÍ A MIMOZEMSKÉ REALITĚ	205
122	KAPITOLA JEDENÁCTÁ: PORADA TŘÍ BYTOSTÍ	KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ: TŘETÍ PORADA TŘÍ BYTOSTÍ	211
127	KAPITOLA DVANÁCTÁ: SIMULACE A ZKUŠENOST	KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ: ŽIVOT SE BRÁNÍ UZAVŘENÍ	216
139	KAPITOLA TŘINÁCTÁ: PŘECHOD	KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ: SIMULACE BUDOUCNOSTI ČLOVĚKA, DELFÍNA A VELRYBY	227
143	KAPITOLA ČTRNÁCTÁ: DVĚ PŘESVĚDČENÍ	Epilog	235
159	KAPITOLA PATNÁCTÁ: DŮLEŽITÉ ZMĚNY	Literatura	245
164	KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ: DRUHÁ PORADA TŘÍ BYTOSTÍ	Životopisné údaje (Curriculum Vitae)	257

**JOHN C. LILLY
VĚDEC**

Vydala společně nakladatelství DharmaGaia a Maťa (125. publikace)
jako 9. svazek edice Nové trendy v Praze roku 2000.

Z anglického originálu *The Scientist. A Metaphysical Autobiography*,
vydaného v roce 1997 nakladatelstvím Ronin Publishing, Inc.
přeložil Michal Strenk. Odpovědný redaktor Lumír Kolíbal.
Technická redaktorka Renáta Šmatová. Obálku a grafickou úpravu
navrhl Michal Nusko. Sazbu z písma Georgia programem TjX
připravil Bohumil Bednář, Pisces. Litografie Studio Marvil.
Vydání první.

ISBN 80-85905-66-3 (DharmaGaia)
ISBN 80-86013-86-3 (Maťa)